

S|U|S|P|A|N|S

roman polițist

DIANE WEI LIANG s-a născut la Beijing. Și-a petrecut o parte a copilăriei, împreună cu părinții, într-un lagăr de muncă dintr-o regiune îndepărtată a Chinei. În timp ce era studentă la Universitatea Peking în anii '80, a participat la Mișcarea studențească pro-democrație și la revoltele din piața Tiananmen. Diane și-a luat diploma în Administrație și Afaceri la Carnegie Mellon University și este profesor de management în SUA și Marea Britanie de peste zece ani. Locuiește la Londra cu soțul ei și cei doi copii ai lor.

diane wei liang

FLUTURELE DE
HÂRTIE

Traducere din limba engleză
ALIN MIHĂILESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIANG, DIANE WEI

Fluturile de hârtie / Diane Wei Liang; trad.: Alin
Mihăilescu. - București: Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-34-5

I. Mihăilescu, Alin (trad.)

821.111-31=135.1

Diane Wei Liang

PAPER BUTTERFLY

© The Eye of Jade Limited, 2008

© Nemira, 2010

Redactor: Ioana MARCU

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-34-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

PROLOG

*Lăgărul Vântului de Răsărit Lao Gai
provincia Gansu, China
decembrie 1989*

Înaintau cântând „În inimă purtăm o flacără aprinsă – comunismul“, iar glasurile li se risipeau în vântul aspru. Călcau pe iarba uscată și pământul gol, își mișcau brațele ritmat și țineau capul drept și ochii fixați pe ceafa rasă a celui din față, cântând cu-nflăcărare și avânt. Pe hainele lor cenușii, căptușite, erau brodate, cu alb, două cuvinte: lao gai, adică muncă și reformă. În spate, cerul căpătase culoarea nisipului, iar soarele părea albicios.

Acest ținut nu oferea altceva decât vânt aspru și pământ galben și uscat. Sub cupola cerului se întindeau munți cu vârfurile ninse ca niște poveri nedorite ale trecutului. Era provincia unde se sfârșea Marele Zid și prin care trecuse Drumul Mătăsii. Ambele zăcuseră-n uitare vreme de o mie de ani.

Gardienii deschiseră poarta ca să-i lase înăuntru pe condamnați. De deasupra zidului înalt îi înfruntau cuvintele roșii: Lagărul Vântului de Răsărit Lao Gai.

– Stoop!

Deținuții se opriră.

– Cu fața 'nain-tee!

Yao Lăcustă, un ofițer înalt și cu umeri sfrijiți ca bățul, începu să facă prezența. Din blana căciulii îi lucea o stea minusculă, foarte lustruită.

– Doișpe cu trei's'unu!

– Dao! Prizonierul răcnise da.

– Cin'sase cu trei's'doi!

– Dao!

Brusc, o rafală ridică în aer nisipul de parcă s-ar fi descărcat camioane întregi pe un șantier și 3424 închise ochii. Era un bărbat tânăr: avea un chip cu trăsături de băiat, pielea nu i se asprise încă și trupul îi era necopt.

Gardianul își roti bastonul prin aer și deținutul căzu plin de sânge la pământ cu fața-i chipeșă făcută zob.

– Răspunde, Lin! Dușman al partidului ce ești, porc antirevoluționar!

– Era vântul... nisipul, murmură Lin, în vreme ce sângele îi șiroia printre degete. Nu privi în sus. Încercă să-și dea seama de unde îi vine durerea. Când își atinse tăietura de pe obraz, gemu încet.

Gardianul îl lovi din nou peste coaste. Lin țipă și se chirci la pământ.

– Gu-raaa! Aici ați venit la reeducare! urlă gardianul. Primul lucru pe care o să-l învățați e respectul!

Când ești întrebat ceva, răspunzi! Dacă sfidezi Poporul, Poporul te zdrobește! Ați auzit?

– Da, să trăiți!!! strigă coloanele de condamnați într-un glas.

Tabăra de Est Lao Gai era alcătuită din rânduri nesfârșite de barăci. În fiecare clădire doi deținuți împărțeau de obicei o celulă strâmtă, iar becurile aruncau lumină din abajururi conice. Podelele erau din piatră adusă de la cariera din apropiere. Fiecare celulă avea două rogojini, două chiuvețe, două ligheane pentru spălat și o găleată pe post de latrină.

Lin tuși și simți gust de sânge. Ochiul stâng i se umflase deasupra tăieturii. Soldățul, colegul lui de celulă, încerca să-i curețe rana, dar Lin îi smulse prosopul și-i zise:

– Lasă-mă pe mine! Tăietura era adâncă și când o atinse icni de durere.

Soldățul se așează pe vine cât mai departe de găleata ce le servea ca latrină.

– Te-a făcut să plătești pentru ieri. Cu Yao Lăcustă n-ai cum să te pui!

Lin scuipă sânge.

– Da? Și până când o s-o țină tot așa?

– Până când o să cedezi. Trebuie doar să îți muști buza și să nu îl mai provoci. După aia poate că o să se plictisească și o să se ducă la altul.

– Indiferent de infracțiunea pe care am comis-o și de cauza pentru care am ajuns aici, n-are niciun drept să mă bată. O să protestez la autorități.

– Ce să protestezi? Nu ajungi nicăieri dacă te apuci să trimiți scrisori. Uită-te la bătrânul Tang – l-au băgat de un an în celula aia mică și fără lumină. Da' Schilodu'? Nu era schilod când a venit! L-au distrus animalele de la Numărul Doi! Din câte am auzit, gardienii au fost cu ideea. Soldățul începu să-și roadă unghiile. Măi studențică, stai cuminte sau ai să sfârșești omorât! Lasă de la tine! N-ai cum să schimbi ceva.

Sosi masa de seară pe farfurii de aluminiu, aceeași în fiecare zi. Mâncau wotou, găluști de mămligă cu legume.

– Treiș'patru cu douăș'patru, nu ți-ai făcut cantitatea pe astăzi! Ai jumătate de rație.

Pe farfurie se afla un singur wotou, cât pumnul lui Lin. Se așezară jos ca să mănânce.

– Trebuie să-ți faci cantitatea, Lin, comentă Soldățul în timp ce mesteca. Uite ce mâini de fată ai! Astea-s făcute pentru tras la cuptorul de var?

Îi arătă lui Lin palmele sale de un maroniu închis și aspre.

– Uite-aici mâini muncite! Îmi fac cantitatea și apoi stau degeaba. Mai am doi ani și mă duc la mama acasă. Gata cu vândut băutură pe sub mână! O să îmi iau o nevastă și o să fiu fericit!

– Dar maică-ta știe unde ești?

– S-ar putea. Pe noi ne-au prins cu măgarii în Mongolia Interioară. Frate-meu era conducătorul. I-au tras un glonț în ceafă. Mama mi-a zis că au silit-o să plătească pentru glonț. De când m-au urcat în camion ca să ajung aici n-am mai văzut-o. Nici nu mi-au zis unde mă duc.

– Ai primit scrisori de la ea?

– Nu știe să scrie. E un om în satul nostru care pune pe hârtie scrisorile pentru toată lumea, dar nu și pentru maică-mea.

– Nici eu n-am mai auzit de bunicul. N-are cum să afle unde sunt, altfel ar scrie. Nu cred că știe careva unde mă aflu.

Bucata destul de tare de wotou era greu de mestecat și încă și mai greu de înghițit.

– O să te aștepte. Maică-mea mă așteaptă, sunt sigur! se bătu Soldățul cu pumnul în piept.

– Poate o fi murit. Avea șaptezeci și doi de ani când am fost arestat. Mă gândesc la el în fiecare zi. Dacă aș putea să-i trimit măcar vreo câteva rânduri! Nu vreau să fie îngrijorat.

– Nu face nimic! M-ai înțeles?

– Dacă o să ies vreodată de aici, jur că..., zise Lin strângând din pumni.

– Vezi că ți s-a deschis iar tăietura. Soldățul apucă prosopul și i-l întinse lui Lin. Ține apăsat!

În noaptea aceea Lin stătu întins pe rogojina lui, copleșit de duhoarea găleții-latrină. Soldățul sforăia. Printr-o fereastră strâmtă, tăiată sus în zid, se întrezăreau cerul limpede al nopții și o stea.

Își aminti de nopțile înstelate de vară petrecute în Beijing, parfumul strugurilor și umbra răcoroasă a viilor. El și bunicul ședeau pe prag făcându-și vânt cu evantaiile fiindcă era prea cald ca să poată dormi, iar țânțarii roiau prin aer în grup.

Bunicul îi spunea povești cu Guyan Yin și Liu Hui, legenda celor trei împărații, cu regele maimuță și călugărul Tangseng, saga cavalerilor Kong Fu.

– Astea-s povești pentru băieți ca tine, îi spusese. Băieții trebuie să deprindă credința și loialitatea.

Douăzeci de ani bunicul îl privise crescând – școala generală, bătăile cu pumnii, prima lui bicicletă, primul premiu triplu, fotbalul, prinsul libelulelor în șanțul ce împrejmua orașul, studiatul până noaptea târziu. Între timp pragul se tocise, iar bunicul se aplecase de spate.

Apoi l-a părăsit pe bunicul său ca să se ducă la universitate. Lin nu mai văzuse niciodată oceanul, dar voia să studieze oceanografia. Îi plăcuse ideea de a vântura marea în infinitatea ei. Voia să învețe mai multe despre animalele marine care îi erau cunoscute din ce citise și văzuse la emisiunile despre natură de la televizor. Pe când era la liceu, vecinii lor, familia Chen, își cumpăraseră televizor și se ducea la ei de fiecare dată când se difuza o emisiune despre natură. Crescuse împreună cu fiul Chenilor, căruia toată lumea îi zicea Grăsunul chiar și după ce se mărise, transformându-se într-un tânăr suplu.

– Du-te, i-a zis bunicul, stând pe pat cu picioarele încrucișate. Un fiu destoinic străbate cele patru mări. Mama și tatăl tău s-ar fi mândrit cu tine. Iar pentru mine nu-ți face griji, sunt rezistent! Pe lângă asta, îi mai am și pe vecinii noștri, așa că n-o să pățesc nimic.

Îi scria bunicului de la universitate. Îi descria marea pe care în sfârșit apucase să o vadă, și care scânteia în lumina zorilor. Nu văzuse niciodată ceva mai frumos. „Dragă bunicule“, își amintea el că scrisese, „sunetul

mării e precum un cântec. Unii îl aud, unii îl simt, iar cei mai mulți doar și-l aduc aminte.“

Lângă mare o văzuse prima dată și pe ea – un cântec pe care nu-l putuse uita. Pielea frumoasă, zâmbetul ei larg și ochii mari, căprui îl ademeniseră la fel ca marea.

Fusese omul cel mai fericit de pe pământ în ziua în care ea îi mărturisise că-l iubește. Se plimbau pe plajă și Venus scăpăra pe cer de parcă ar fi transmis îndrăgostiților de jos o taină. În aerul sărat sufletele lor erau pline de patimă și dragoste. Valuri clipoceau agale către țărm.

Lin se trezi. După douăsprezece ore la cuptorul de var îl durea trupul. Își simțea tăietura de pe față de parcă ar fi fost mai degrabă lucrarea a o sută de cuțite decât a bastonului. Nălcirea fetei se stinse. În jurul capului rogojina se făcuse learcă.

Își frecă într-adins rana până când se deschise din nou și scrâșni din dinți. Să ții minte durerea asta! Să ții minte noaptea de-acum și fiecare zi din lao gai, să-i ții minte pe toți potrivnicii! Să nu uiți niciodată...

PARTEA ÎNTÂI

Se întâmpla cu două săptămâni înainte de Anul Nou Chinezesc, la Festivalul Primăverii, adică principala sărbătoare din an, care marchează sfârșitul iernii și la care festivitățile durează șapte zile. La ușa fiecărei case erau lipite afișe roșii aducătoare de noroc. Carnea era marinată și se cumpăra *ju*, vin tare din orez. Familiile își aranjau vizite și se pregăteau petreceri. În Beijing, milioane de oameni se îmbulzeau la Târgul Templului ca să-și facă toate cumpărăturile de sărbători.

Cel mai mare *Miaohui* era în Parcul Ditan. Aici era o hărmălaie asurzitoare: bubuiturile tobelor, zăngănitul talgerelor și sunetele ascuțite ale trompetelor străbăteau prin aerul rece. Proprietarii de tarabe răcneau numele mărfurilor și mușteriii țipau la copii să nu rămână în urmă.

Luată pe sus de mulțime, Mei mergea alături de sora ei a cărei dispoziție se întunecase.

– De ce e musai să venim aici în fiecare an? mor-măia Lu. ...Cu toți oamenii ăștia care se împing între ei!... Și mama unde e?

– A zis că vrea să cumpere ceva, îi explică Mei în timp ce se ridică pe vârfuri ca să o caute, dar nu putu să o vadă.

Sub bolta din piatră albă a altarului de jertfe, unde în vremurile de odinioară împăratul aducea ofrande pământului la solstițiul de vară, se legănau în vânt felinare roșii, iar mai în spate erau și mai mulți oameni și alte tarabe.

– Artificii! Artificii pentru Festivalul Primăverii!!

– Afișe norocoase pentru întâmpinarea primăverii și alungarea strigoilor!

Pe la capătul aleii își făcură apariția dansatori pe catalige acompaniați de trompete și tobe. Femeile purtau satin roșu și legănau niște evantaie roz imense. Bărbații erau în robe lungi, albastre și cu pălării înalte de sub care se iveau chipuri machiate puternic, cu ochii conturați intens și obraji roșii. În fața lor alergau doi copii, făcându-i pe trecători să șovăiască. În clipa aceea, Mei își văzu mama împingându-se prin mulțime cu doi dovleci lunguiți lucrați în sticlă.

– *Hulu*¹? se încruntă Lu și își desfăcu brațele ca să apuce o tigvă.

– Pentru noroc și pentru un nepoțel cât mai repede! zise Ling Bai.

– Ei, mamă! protestă Lu. Chipul ei fermecător se îmbujoră de rușine.

¹ Remediu medical străvechi care se presupune că absoarbe energiile negative ce altfel ne-ar afecta sănătatea. În trecut, tigvele uscate erau utilizate ca recipiente pentru diferite doctorii lichide.

– Iar pe tine, se întoarce Ling Bai către Mei, o să te protejeze împotriva demonilor.

– N-am nevoie.

Ling Bai se uită lung la fiica ei mai mare.

– Păi, să nu ai tu bărbat la treizeci și unu de ani? Firește că îți trebuie o amuletă norocoasă.

Lu o înghionti pe Mei cu cotul.

– Ia-o și gata! îi șopti.

– *Hulu* este foarte puternic. Uită-te la curburile caracteristice! Cerul și pământul în uniune – adevărata armonie! E aducător de noroc mai ales pentru femei, preciză Ling Bai.

Urcară treptele din piatră către altarul de jertfă unde se desfășura o piesă de teatru *jiaozi*, cu muzicanți cântând în feluri cât se poate de exagerate la trompete, tobe, talgere și la *erhu*, un instrument cu coarde. Patru bărbați dansau în timp ce legănau lectica – *jiaozi* – în care se afla o actriță.

– Încotro te duci tu, nevestică tânără? zbierau în cor bărbații.

– Înapoi acasă, intona actrița.

– Și bărbatul pe unde ți-e?

– Acasă la mămica lui – băiețel cuminte!

Audiența se prăpădea de râs, dar Lu stătea țeapănă și se holba la spectacol. Detesta dansurile populare. Mei trăgea cu ochiul la maică-sa care zâmbea în timp ce se bucura de piesă. Avea chipul brăzdat de riduri și șuvițe din părul cenușiu păreau că i-l mângâie, purtate de vânt. Mei se înfioră din pricina frigului și a senzației de vinovăție. Oare cum să iubească dacă nu

putea să ierte? Cum era posibil ca tatăl ei... Ea aflase adevărul care o separase cu desăvârșire de maică-sa, de parcă cineva coborâse un oblon între ele.

Își scutură capul, încercând oarecum să-și limpezească gândurile. Măcar de-ar fi putut să aibă încredere în cineva, să mai împărtășească din povară...

– Oare mai găsim niște *bintang hulu*? întrebă Ling Bai. Păducelul glasat pe băț a rămas unul dintre dulciurile preferate iarna și toată lumea molfăie așa ceva de *Miaohui*.

– Nu-i pentru mine, zise Lu. Cum poți să mănânci ceva care a stat în praful ăsta ore întregi?

Familia Wang își croi drum până la Poarta de Nord, cu Ling Bai căutând o tarabă cu *bintang hulu*.

– Ce se mai holbează lumea asta la noi! murmură Mei către sora ei.

– Chiar așa?

Părea indiferentă și Mei știa de ce. Soră-sa era nimicitor de frumoasă, dar niciodată nu se sinchisea de asta, era interesant doar pentru alții.

Ling Bai aduse două *bintang hulu*, unul pentru Mei și unul pentru sine. Le mâncară în timp ce mergeau. Drumul care ducea spre Poarta de Nord era împânzit de tarabe. Un om turna ceai dintr-un ceainic mare de aramă cu gătlej foarte lung. Fumul se ridica de pe grătarele cu jar pentru kebab, mirosul de chimion și ardei iute plutea în aer. Mori de vânt colorate se învârteau și felinarele roșii se bălângăneau ca niște roade uriașe atârânănd de crengi desfrunzite.

În mijlocul pieței de la Poarta de Nord, adulți și copii se dădeau pe derdeluș chițcăind și râzând, iar coada lungă șerpuia în jurul chioșcului cu bilete. Stindarde țipătoare cu *miyu* – ghicitori – atârnav de copaci, iar la rădăcina acestora se adunase o mulțime numeroasă.

Ling Bai și Mei erau pasionate de *miyu*. Cu ceva ani în urmă, când Mei era încă o copilă, se înscriseră la un concurs de Ziua Națională și câștigaseră un premiu.

– Uite una! zise Mei citind cu voce tare: un început frumos – o monedă străină. Se gândi ceva timp și spuse: Răspunsul e dolari US – *mei yuan*. *Mei* înseamnă „frumos“, iar *yuan* poate avea sensul de „început“, șopti ea către Ling Bai.

– Aaa! Așa e! exclamă maică-sa. Notează-l și o să câștigăm un premiu.

– Ei... Doar cu atât n-ajungem prea departe. Trebuie să rezolvăm măcar vreo zece ca să câștigăm ceva mai acătării.

– Avem tot timpul, zise uitându-se la Lu.

– M-am săturat să stau degeaba în frig! zise blând Lu, fără a le reproșa ceva. Stăm afară de ore!

– Poate că ai dreptate, răspunse Ling Bai apucând strâns sacoșa de cumpărături.

Lu își luă mama de braț.

– Da... E la fel în fiecare an.

Auziră sunetele tobelor din direcția altarului de jertfă. Cineva strigă: „Dansul Leului!“ și mulțimea începu să se adune.

Mei, Lu și Ling Bai ieșiră pe Poarta de Nord, mergând spre zona în care taxiurile îi aduceau la bălci pe cheflii. Lu găsi unul neocupat și urcă înăuntru, urmată de maică-sa. Mei se așează lângă șoferul.

– Încotro? răcni vesel șoferul.

– La Grand Hotel, zise Lu.

Bărbatul porni motorul și deschise contorul.

– Pe unde s-o iau? Bulevardul Changan e la o aruncătură de băț.

– Ia-o pe cel mai scurt drum, zise Lu cu o umbră de nerăbdare.

La Grand Hotel intrară în cafeneaua Red Wall și se așezară la o masă acoperită cu în alb. Chelnerița aduse ceaiul într-un ceainic de argint și, când îl așează, s-a auzit clinchetul porțelanurilor. Ieși, întorcându-se rapid cu un cappuccino pentru Lu.

Cafeneaua avea un tavan înalt, corpuri de iluminat de cristal și o scară în spirală cu viță-de-vie încolăcită pe balustradă. Plantele din ghivece și ferestrele panoramice creau atmosfera specifică unei sere luxuriante. Un chelner aduse pe un cărucior niște prăjituri occidentale atât de reușite încât păreau a fi din plastic.

– Sunt prea frumoase ca să fie mâncate, le ochi Ling Bai.

Mei comandă o bucată galbenă cu zahăr glazurat. Spera să fie o prăjitură cu brânză din care mai mâncase înainte și-i plăcuse. Lu începu să amestece în propria cafea.

– Ziceau la știri că mâine o să ningă.

– Nu mă miră. E Marele Ger, cele două săptămâni în care e cel mai frig, zise Ling Bai.

Stând în cafenea, Mei găsea greu de crezut așa ceva, căci aici erau izolate de lumea dinafară.

Lu își scoase telefonul mobil.

– Lining ia prânzul la China Club. Poate ni se alătură dacă au terminat.

Mei și Ling Bai sorbiră din ceai, jenate amândouă de faptul că atenția lui Lu se îndrepta acum în altă parte. Mei privi pe geam; nasul puternic și gura fermă îi creau un profil sever. Cerul era mai întunecat, norii erau din ce în ce mai mulți, iar traficul era îngreunat din pricina vânzolelii și noroiului de pe Bulevardul Changan. Apoi se întinse puțin, încercând să zărească ceva din piața Tiananmen care nu era prea departe, numai că nu reuși să vadă nimic.

– N-ai putea să vii măcar pentru câteva minute? zise Lu la telefon, părând iritată.

– Când pleci în Canada? o întrebă Mei pe maică-sa, cu toate că știa data, dar era stânjenită din cauză că Ling Bai trăgea cu urechea la conversația lui Lu.

– Peste o săptămână, cred, zise cu mâhnire Ling Bai. Te mai văd până plec?

– Știi că secretarul meu, Gupin, se duce acasă pentru Festivalul Primăverii. Mă tem că o să fiu prea ocupată, zise Mei uitându-se mai mult la ceașca ei de ceai decât la maică-sa.

Ling Bai suspină.

– Ar trebui să te gândești să găsești o altă secretară. Credeam că-ți merge bine – de ce să ții în birou un

lucrător migrant? Și pe deasupra mai e și bărbat! O să vorbească lumea.

– Nu-mi pasă ce se spune cât timp Gupin își face treaba bine. Spre deosebire de alții, el are o diplomă de absolvent de liceu și se mai duce și la universitate, la cursurile de la seral.

Deodată, a revăzut în minte fața parcă dăltuită a lui Gupin și umerii lui musculoși. Se întrebă oare ce făcea în acest weekend. Poate că era încă la lucru muncind la cazul băiatului care murise în spital în timpul unei operații de rutină. Poate că făcea cumpărăturile pentru maică-sa bolnavă – e posibil să fi venit chiar la *Miaohui* ca să ia niște delicatese din Beijing și să le ducă acasă. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

Lu își închise telefonul.

– Îmi pare rău, dar Lining nu va putea să vină nici să vrea! Se duc toți la cursa de automobile cu Dong, șeful cel mare.

– El întotdeauna e ocupat.

Mei își aduse aminte de ultima cină la care Lining nu putuse să ajungă.

– Toți vor să colaboreze cu el sau să-l convingă să investească în proiectele lor. E greu să fii magnat.

– Sigur!

– Nu mă deranjează. Știu care e prețul succesului. Trebuie să investească o groază de timp și de efort în stabilirea unor relații, iar asta înseamnă să facem sacrificii în viața noastră personală. Eu trebuie să fac la fel pentru spectacolul meu, zise Lu. Ea găzduia o emisiune la Beijing TV în care interviewa și oferea

consiliere oamenilor cu probleme de genul adulterului sau cu soacrele dificile. Devenise populară și într-o vreme se discutase să fie transmisă la nivel național.

– Amândouă munciți atât de mult, încât abia apuc să vă mai văd, zise Ling Bai, uitându-se mai întâi la Lu și apoi la Mei. Mai ales tu!

– Mamă, doar știi că toată lumea vrea să-i rezolv cazul în doi timpi și trei mișcări!

– Azi există tot felul de oportunități. Dacă nu profiți de ele, ți-o ia altul înaintea, zise Lu, ridicând mâna ca s-o facă pe Mei să tacă, deoarece tocmai voia să o întrerupă din nou. Nu știu, Mei, cât de mult câștigi prinzând soți infideli, dar pe noi ocaziile ratate ne costă milioane. Așa că muncim tot timpul și încercăm să nu pierdem ritmul. Lining și cu mine știm că am fost nedrepti cu familia și cu rudele noastre și din cauza asta, acum, la Festivalul Primăverii o luăm pe mama cu noi la Vancouver ca să vizităm familia lui Ling, zise punând cu afecțiune mâna pe a mamei, și apoi se întoarse către Mei. Mama mi-a spus că ai încetat să o mai vizitezi de când a ieșit din spital.

– Nici tu n-ai fost mai brează. Mei trase încurcată cu ochiul înspre Ling Bai.

– Sunt ocupată. Am emisiunea, țin cursuri și câteodată mai călătoresc și peste ocean cu soțul meu. Cât despre *yichuo* – nici nu-ți poți imagina! Dineuri, prânzuri, petreceri, reprezentații la teatru sau la operă cu oamenii de afaceri. Dacă n-am refuza niciodată, am muncit douăzeci și patru de ore pe zi! Cu toate astea, mama a fost la noi la cină și am mers împreună la

cumpărături. Lu privi spre Ling Bai. De când a avut atacul ne-am apropiat. După ce s-a întâmplat astă-pri-măvară mi-am dat seama că nu mai putem lua de sigur nimic. O să o pierdem într-o zi și o să ne dorim să fi avut grijă de ea cum trebuie.

Mei nu putu să o contrazică, dar nici nu putea să-i explice. Tăcea amestecând ceaiul de pe fundul ceștii.

– Ați auzit? zise Ling Bai vrând să mai detensioneze atmosfera. Cică i-au dat drumul lui Hu Bin.

– Nu era el unul dintre liderii studenților de la Tiananmen?

Ling Bai confirmă, dând din cap.

– Mei îl cunoaște de la universitate, nu-i așa?

– L-am întâlnit de câteva ori în campus, zise Mei.

Văzuse știrea într-un articolăș de pe pagina douăzeci și unu a ediției *Jurnalului de Beijing*. Hu Bin fusese condamnat la douăzeci de ani din pricină că el condusesese protestul din 1989, iar dacă era eliberat cu trei ani mai devreme probabil că era bolnav.

Eliberarea lui Hu Bin îi trezea alte amintiri neplăcute. Lucra deja la sediul central al poliției, Ministerul Securității Publice, când ieșiseră studenții pe străzi în primăvara lui 1989. Citea cu aviditate, în fiecare zi, despre protestul din piață, dar, spre deosebire de milioane de alți funcționari și muncitori din fabricile orașului, ea nu ieșise să li se alăture. Stătuse pitită în spatele biroului ei de la minister, de cealaltă parte, a acelor care în cele din urmă au pornit împotriva studenților. Din pricina asta își făcea și azi reproșuri. Vina de a nu fi fost alături de ei îi apăsa ca o piatră pe suflet.

Dar de unde să știe că se va sfârși sângeros, că vor muri oameni, iar prieteni ca Hu Bin vor fi închiși atât de mult timp?

Era în stare să își reproșeze o groază de lucruri. De fapt, ea fusese cea care îi răpise viața tatălui ei. Maică-sa îl denunțase pentru că vorbise critic despre politicile lui Mao din perioada Revoluției Culturale și fusese singurul mijloc de a-i salva pe copii din lagărul de muncă, iar mărturia ei îl aruncase în închisoarea unde a murit de tânăr. Cu un an în urmă, când Mei aflase adevărul în vreme ce încerca să descopere un jad pierdut din perioada Revoluției Culturale, mai întâi fu cuprinsă de furie, dar după aceea suferise îngrozitor, iar ura amenința să-i nimicească toată dragostea pentru mama sa. Ar fi dorit să o poată ierta pe femeia care făcuse sacrificii atât de mari și-i dăruise viața de două ori.

Glasul maică-sii o readuse în cafeneaua Red Wall.

– E un gest de bunăvoință, bănuiesc, dacă se dă drumul înainte de sărbători.

– Sunt sigură că așa e, zise Lu terminându-și cafeaua. Oricum, era și timpul. Ce istorie veche! E mai bine pentru ambele părți să dea totul uitării.

– Au trecut abia nouă ani, replică Mei.

– Exact. Poveste veche. Lu își dădu părul peste umăr și râse. Draga mea surioară, trăiești prea mult în trecut în vreme ce toată lumea merge înainte! Cum era zicala aia veche? Prezentul este de aur.

În momentul acela chelnerul le aduse prăjiturile. O vreme priviră lung, tăcute și impresionate, operele

de artă din farfurii. Apoi Mei luă o bucată din a ei și se înfioră. Era cu lămâie, nu cu brânză, și nu-i plăcea lămâia.

– Lu are dreptate, zise Ling Bai către Mei, cu gura plină de Napoleon. Trebuie să uiți trecutul și să mergi mai departe, nu să îl porți cu tine. Învăță să ierți!

Lui Mei i se strânse inima. Oare mama sa știa că aflase ce s-a întâmplat cu tatăl ei?

– Nu te întorci la Yaping?

– Parcă nu-ți plăcea – parcă nu voiai să mă mărit cu el, oftă Mei.

– Asta era cu ani în urmă, când era doar un student din provincie. Acum e om de afaceri plin de succes și trăiește la Chicago.

– Dar e și divorțat.

– La fel e și Lining, zise Ling Bai privind-o cu mândrie pe fiica ei mai mică. Poate asta o să-l facă un soț mai bun.

Mei luă încă o înghițitură de prăjitură.

– Nu te lega la cap dacă nu te doare!

– Asta fiindcă nu vrei tu să le legi! zise Lu. Ți-a frânt inima, așa e, dar astea-s povești și mai vechi. Să trăiești în prezent – asta-i cheia fericirii!

– Iar tu ai putea să mă lași să-mi văd singură de viața mea!

Dacă, de fapt, nu putea să-nvețe nici să ierte, nici să uite?

Lu făcu semn chelnerului pentru notă, apoi îi spuse lui Mei:

– Dar îmi pasă de tine, ești sora mea! Uite, mâine o să te sune un prieten de-ai mei. Îl cheamă domnul Peng. E președintele casei de discuri Guanghai. Ar putea să-ți ofere un caz, unul mare de tot!

– Mulțumesc! zise Mei.

Sora ei o scosese din sărite cu sfatul pe care nu i-l ceruse, dar acum tocmai se spălase de păcate.

Cu opt luni înainte

– Partidului Comunist trebuie să-i mulțumești! zise deputatul Yao.

Acum nimeni nu-i mai spunea Lăcustă. Sfrijeala lui făcuse loc împlinirii tipice vârstei mijlocii. Nu mai bătea prizonierii; în schimb, vorbea despre tratament uman și modernizare. La fel ca restul țării, lagărele *lao gai* erau supuse unei reforme. Deputatul Chen nu prea credea în vorbe. Câteodată permitea ca o bătaie să nu aibă represalii – gardienii tineri erau dornici să dea tot ce aveau mai bun, îi zise el șefului său la minister. Oricum, fiind ambițios, el asculta ordinele Partidului.

Stătea țeapăn ca un creion în spatele biroului. Ochii nu i se schimbaseră, erau la fel de tăioși.

Lin s-a ghemuit pe un scaun mic de lemn, cu capul plecat.

– Uite câți ani buni ai pierdut fiindcă te-ai ridicat împotriva Poporului!

– Știu.

Lin ținea strâns o bocceluță de parcă ar fi fost un prunc. Avea ochii goi. Fața lui era aspră și înroșită de vântul deșertului.

– Uite că Partidul îți dă o a doua șansă ca să slujești Poporul! zise deputatul Yao. „Dar să ții minte că reforma nu se oprește niciodată! Trebuie să continui și după eliberare. Ai în tine sentimente antirevoluționare adânci, chiar dacă ți-ai ispășit întreaga pedeapsă. Trebuie să lupți mereu împotriva lor.

– *Shi*, răspunse Lin.

– Acum poți să pleci.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-i Partidului!

Lin se ridică. Îi dăduseră o jachetă Mao și o pereche de pantaloni țărănești. Hainele îi veneau rău. Un gardian la fel de tânăr cum era Lin atunci când fusese arestat îl conduse printre barăci. Prizonierii erau la muncă la cuptorul de var și celulele așteptau goale, cu rogojinile împăturite îngrijit.

Lin se poticnea ca un om bătrân încercând să țină pasul. Era o liniște înfricoșătoare. De când i se spusese că va fi eliberat avea senzația că urma să i se întâmple ceva teribil și că până la urmă nu va mai pleca din lagăr. În timp ce excava bulgării de var de la capătul cuptorului îl cuprinse temerea că o să se prăbușească, așa cum pățise Soldățel. Se temea ca varul să nu îi sară în ochi, dar nu din pricina orbirii ce putea urma, ci din cauza durerii. Nu putea să-și scoată din minte ce pățise Hu Wei, imaginea lui zvârcolindu-se la pământ, urlând, încercând să-și smulgă ochii.

Gardianul împinse ușa și Lin intră singur în curte.

Aerul fierbinte îi ardea fața și simți că amețește. Pământul părea că i se mișcă sub picioare. Îl învăluiau ziduri înalte și garduri de sârmă. Încercă să-și țină cumpătul. Avea senzația că se află în altă parte, într-un loc necunoscut chiar dacă totul din jur îi era familiar. Făcu un pas înainte, apoi doi, trei.

Gardianul deschise poarta și Lin își plecă puțin capul. În orice clipă cineva ar fi putut veni din spate ca să-l târască înapoi, știa prea bine. Își număra pașii... o sută șaiszeci și opt, o sută șaiszeci și nouă, o sută șaptezeci... trecu de poartă... două sute unu... trei sute doi. Era sub cerul liber.

Patru sute. Se opri și se întoarse. Poarta fusese închisă. Se uită lung la zidurile înalte și la sârma ghimpată în timp ce se cocea la soare. Strălucirea îi ardea ochii.

– Hei! strigă cineva.

Se răsucii și văzu o căruță trasă de un măgar.

– Hei! strigă din nou vizitiul. Sau ai de gând să mergi pe jos?

Lin își strânse bocceaua și se uită chiorâș. Ce căuta omul ăla acolo? Și de ce vorbea cu el? Se uită împrejur. Nu vedea nimic altceva decât soare și un peisaj arid.

Apoi înțelese. Căruța trasă de măgar trebuia să vină să îl ia. Urcă. Vizitiul scuipă, își lovi animalul cu biciul și țipă: *Jia*. Se urniră.

– Câți ani? îl întrebă el. Era un țăran tânăr cu pielea cafenie și brațe vânjoase. Avea o pălărie de paie cu boruri roase.

– Opt.

Lin se dezbracă de jacheta Mao și o împături cu grijă. Sub vesta veche pe care o cârpise de atât de multe ori trupul său devenise tare și vânjos din pricina anilor de muncă.

– Asta-i mult, comentă vizitiul. Ce ai făcut?

Lin nu îi răspunse. Se uita fix la pământul sterp și stâncos care se întindea în fața lui.

– S-a schimbat treaba, zise după un timp vizitiul. Poți să mergi numai cinci sute de *li*¹ și să vezi străini până și în Jiayuguan. Niște orașeni din partea locului mi-au zis că la ei vin niște autobuze japoneze mari. Cică sunt cât casa de înalte și au înăuntrul lor aer rece.

– Hmm. Lin nu pricepea deloc despre ce vorbea vizitiul.

– Într-o zi o să merg să le văd. Am avut odată un autobuz de cursă lungă, dar s-a stricat. Nimeni nu știe când o să poată fi reparat. Vrei să te duc până la gară, da? Tăcu puțin. Îți vine familia să te ia acasă?

– Nu prea cred.

– Și cum ai să ajungi acolo?

– Mă descurc eu cumva.

– Unde stai?

– La Beijing.

Vizitiul se uită la Lin și la bocceluța lui.

– N-o să reușești.

¹ Unitate de măsură a distanței, tradițional chinezească, ce a variat de-a lungul timpului, dar care acum este standardizată la cinci sute de metri.

Merseră mai departe, măgarul fornăia și roțile scârțâiau. Lin nu catadicsi să-l întrebe de ce a zis așa ceva. De mult nu-i mai păsa de ce spun alții.

– Îl știi pe frate-miu? întrebă vizitiul.

Lin scutură din cap.

– Era bucătarul tău. El m-a ajutat să fac rost de măgar și căruță. E singura din tot ținutul. Ne-am dat noi seama că oamenii vor să plece. Nu-i nimic pe-aici pentru ei. Cariera nu-i bună de nimic și nici n-a fost vreodată. Tot timpul mor oameni sau își pierd câte un picior, câte un ochi. E o muncă grea, aproape neplătită. N-ai și tu cum să-ți faci o casă sau să-ți cumperi o nevastă! Nici Comitetul Popular nu-i mai de soi. Partidul Comunist spune că voința Poporului e deasupra cerului. Păi, bine, da' nu poți să faci bani din piatră seacă. N-ai cum să cultivi nimic în nisip. Cuptorul de var era bun, până când au ridicat lagărul *lao gai* și au pus prizonierii să muncească pe degeaba. Numai că până la urmă a fost bine pentru noi. Lagărul mă plătește ca să-i mut pe oameni cu măgarul și căruța. Acuși, acuși poate strâng destul pentru o nevastă.

Lin asculta, dar nu auzea decât pe ici, pe colo câte un cuvânt sau o propoziție. Urechile, ochii și gâtulejul nu mai redirectionau.

– Da' nu prea vorbești, așa-i?

Vizitiul se holba la el. Lin ridicase un capăt al vestei și-și ștergea sudoarea de pe față.

– Ce vârstă ai? întrebă vizitiul în timp ce îi întindea o sticlă veche cu apă.

– Douăzeci și opt.

– Ai femeie?

– Nu.

Lin înghiți niște apă. Mirosea a metal și era prea caldă. Se uită înapoi. De la distanță lagărul îi părea un castel de nisip ridicat de un copil. Strânse bine dopul sticlei cu apă. În fața lui, în depărtare, se zăreau mai mulți munți și își închipui cum stă la umbră.

Gara era pustie: o colibă și o singură linie. În jur, căldura părea că secătuisese orice formă de viață. Iarba de lângă linie era uscată, iar șinele de fier ruginiseră pe pietrișul încins.

Impiegatul, un bărbat pe la patruzeci de ani cu gura strâmbă și o mustață neagră, ședea la o masă cu un pachet de cărți. Ca și Lin, purta vestă albă care avea două găuri, fiecare de mărimea unei monede. Puse jos cărțile și se uită la Lin. Ochiul lui căzură mai întâi pe capul lui ras, apoi pe fața lui, pe corp de sus până jos, pe papucii noi și boccea.

– Ce cauți aici?

– Vreau să prind un tren.

– De-aici nu pleacă niciun tren de pasageri, numai de marfă.

– M-a adus un om cu o căruță trasă de un măgar. Mi-a zis că s-a stricat autobuzul de cursă lungă.

– Țăla e un idiot! În viața lui nu a muncit cinstit nici măcar o zi. Nu se duce la carieră fiindcă-i prea greu. Și cu toate astea, alții se duc! Eu mi-am distrus piciorul acolo! Mi-a zdrobit o piatră șoldul. Își întări vorbele dând din cap. Unii oameni se gândesc numai

la bani, cum fac el și frate-său. Zicea că te-a adus aici la tren? Te-a tras pe sfoară!

Lin lăsa boccea și se așeză pe vine îngropându-și capul în mâini. Aerul i se părea lipicios.

– Ce mă fac? Cum pot să plec de-aici?

Când ieșise din Lagărul Vântului de Răsărit *Lao Gai*, fusese cuprins de frică. Totul îl înspăimânta, de la priveliștea lagărului până la croncănitul ciorilor și umbrele norilor. Se temea că vor veni gardienii după el ca să-l târască înapoi. Stăpânirea de sine pe care o dobândise atât de greu era la fel de fragilă ca libertatea.

– Ori aștepți să se repare autobuzul, ori mergi pe jos până la Yumen, la o sută douăzeci de kilometri de aici. Impiegatul făcu o pauză, după care îl întrebă: Pentru ce ai stat înăuntru? Nu cumva pentru viol? Urăsc violatorii! Preciză îndesându-și un deget în nas, scurmând adânc, cu ochii întredeschiși și cu fruntea încruntată.

Lin se gândi că e cam sărac cu duhul. De-ar fi fost violator n-ar mai fi stat de vorbă cu impiegatul. Ar fi fost executat de mult.

Tot ce voia Lin era să se îndepărteze cât mai repede de locul acela părăsit. Se gândi să-l mituiască pe om. Dar cu ce? Nu avea bunuri de valoare. În cele din urmă se ridică și scoase un sul de hârtie. Despături certificatul de eliberare și alege o bancnotă de zece yuani. N-avea nicio idee cât de mult sau puțin valora. I se dăduseră numai cincizeci de yuani.

– Ajută-mă, te rog! zise el întinzând banii.

– Asta ce mai e? Mă, da' tu n-ai învățat prea multe în lagăr! Crezi că sunt ca borfașul ăla cu căruța sau ca ăia cu care erai tu închis? Criminal o dată, criminal toată viața, asta ești! Afară!!!

Impiegatul se ridică în picioare și-i arată ușa deschisă.

Lin își luă bocceaua și ieși. Puse banii înapoi în pantaloni și se ghemui lângă colibă, în partea unde era umbră. Fu copleșit de căldură. Oriunde se uita vedea doar strălucirea albă a soarelui și niciun adăpost. Îl durea capul.

Avea dureri de cap regulat. Uneori doctorul din lagăr îi spunea că e din pricina „vântului fierbinte“, alteori din pricina „vântului rece“. Lin bănuia că de fapt el nu prea știa cauza. Când îl apuca, durerea îi străpungea capul ca un cuțit, făcându-l să amețească. Doctorul îi dăduse aspirină, dar nu-l ajuta. În *lao gai* durerile de cap nu erau considerate o boală, iar când se prăbușea lângă cuptorul cu var gardienii îl băteau spărgându-i nasul, dinții, o dată și cotul, după care îl închideau în „celula neagră“ pentru eschivare de la muncă.

Auzi în depărtare un șuierat slab și înălță privirea. De după creasta unui munte se ridica o coloană de abur alb.

Impiegatul ieși din colibă. Trase cu ochiul la trenul care se apropia și apoi la Lin.

– Nu vreau banii tăi și nici nu vreau să fac ceva ilegal.

– Mă scuzați. N-am vrut să vă jignesc. Am stat opt ani în lagăr și vreau doar să mă duc acasă.

– Trenul vine pentru carieră și pentru cuptorul de var. Se oprește și încarcă. Nu sări în unul dintre vagoane ca țăranii! E ilegal și nici nu-i frumos să călătorești fără să plătești, așa că mergi și vorbește cu mecanicul, explică-i ce s-a întâmplat cu autobuzul! S-ar putea să te ia cu el în cabină.

Lin sări în picioare cu inima bătându-i repede.

– Vă mulțumesc!

– Da... Vezi că încă nu ești în tren! Îi aduse aminte impiegatul.

Era prima dată când prognoza vremii se dovedise precisă. Pentru a cincea oară în iarna aceea începea să ningă înaintea zorilor și, până dimineată, peste oraș se așternu o pătură groasă. Bicicletele parcate pe trotuare dispăruseră. Pluguri de dezăpezire cu șoferi deja obosiți la ora de vârf a dimineții opriseră pe dreapta. Cele câteva autobuze care mai circulau erau pline ochi. În decor derapaseră mașini și camioane. Unele zăceau împotmolite, altele se răsturnaseră.

Pentru Mei faptul că reușise să se strecoare cu micul ei Mitsubishi roșu era un miracol. Ajunsese la birou cu puțin după ora 10.00 și își făcuse o cană mare de ceai Oolong. Apoi se uitase la maldărul de hârtii de pe masa lui Gupin și se neliniștise iarăși din pricina concediului său. Încă mai era mult de lucru pentru cazul băiatului care murise în spital. Trebuia să examineze notițele interviului și dosarele medicale, să verifice faptele ca să poată stabili niște legături.

Voi să-i trimită un mesaj lui Gupin, dar își dădu seama că nu are niciun rost; probabil era prins într-un

autobuz. Luă hârtiile și le aduse pe biroul ei. Gupin desenase niște săgeți și semne de întrebare pe una dintre hârtiile scoase la imprimantă. Se gândi la ce ar fi putut însemna.

Telefonul sună și înhăță receptorul. Nu era Gupin.

– Mă numesc Peng Datong, zise un glas necunoscut. Sunt un prieten al surorii dumneavoastră, Lu. Ne-am întâlnit mai demult la nunta ei. Sunt președintele casei de discuri Guanghai și am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Lu zicea că sunteți unul dintre cei mai buni detectivi privați din Beijing. Puteți să veniți la biroul meu?

– Acum?

– Da. E o urgență. Îl trimit pe șoferul meu să vă ia.

– Ce problemă aveți?

– Nu la telefon. Secretara mea o să vă întâmpine la ușa clădirii și o să vă conducă în biroul meu. Vă rog să veniți repede!

Mei închise și începu să se plimbe prin încăpere, încercând să-și adune gândurile. Tonul domnului Peng o tulburase. Știa că nu poate să refuze un asemenea om – fusese limpede în privința asta –, dar se simțea ofensată.

– Pe unde umblă și Gupin?

Se uită la ceasul ei de mână. Era aproape unsprezece. Acum îi trimise un mesaj pe pager lui Gupin și lăsa numărul ei de mobil fetei care îi preluase apelul.

Secretara domnului Peng nu i se prezentă. Nici măcar nu se uitase la ea. Era o femeie plinuță, de vreo

douăzeci și ceva de ani, împachetată strâns într-un costum de culoare roz. O conduse pe Mei prin niște coridoare luminate puternic troncănind pe niște tocuri înalte, tot roz. Ușile se deschideau și se închideau. Oamenii treceau în grabă unii pe lângă alții salutându-se sau strigând, ducând afișe și casete video sau trăgând cărucioare încărcate cu reviste. Unii spuneau bună ziua. Cu toate astea, domnișoara Roz nu scotea o vorbă.

În urechi avea o pereche de cercei din perle care se agitau ca niște peștișori scoși din apă și privirea lui Mei se lăsa furată de ei. Apoi ochii îi căzură pe gâtul alb ca de porțelan și se întrebă ce ar simți dacă l-ar atinge.

Urcară cu liftul cele douăzeci și două de etaje ale clădirii. Ușile se deschiseră și pășiră într-un birou. Două veioze cu abajur de mătase luminau pe un birou în spatele căruia erau amplasate două dulapuri cu dosare și un fotoliu de piele. Mei bănuî că aici era locul unde stătea domnișoara Roz.

Domnișoara Roz deschise o ușă mare, capitonată cu piele și o conduse într-o sală enormă cu ferestre din podea până în tavan și un birou mare din mahon.

– Ceai roșu. Să-l faci tare, zise un glas obosit. Un fotoliu înalt din piele se răsuci ușor. În el ședea un bărbat cu fața ascuțită, cu o claie de păr des în cap, costum negru și cămașă albă.

– Da, domnule, o auzi Mei vorbind pe domnișoara Roz. Rămase surprinsă că era în stare să vorbească. Și încă atât de mios.

Domnul Peng avea ochii înroșiți și privirea îi părea pierdută.

– Vă mulțumesc pentru că ați venit.

Mei se așeză în fața biroului, pe un scaun cu tapiserie din piele nouă și moale.

Câtăva vreme stătura fără să-și vorbească, așteptând, credea Mei, ca domnul Peng să se trezească.

Domnișoara Roz se întoarse cu o tavă de ceai. O așeză pe biroul domnului Peng și turnă în două cești. Domnul Peng își luă una.

– Asta-i tot, îi zise el secretarei.

Avea gura mare, iar buzele subțiri păreau să-i atârne atunci când vorbea. Își aruncară o privire. Mei observă o sclipire prietenoasă în ochii domnișoarei Roz, care îi întinse a doua ceașcă ei și ieși acompaniată de zgomotul tocurilor.

Domnul Peng ridică de pe birou o telecomandă și dădu drumul la televizor. Începu un videoclip – scene cu râuri și munți, cu păduri de bambus cuprinse de furtună, apoi în prim-plan o luptă cu săbii care treptat, estompându-se, a lăsat să se ivească o femeie frumoasă care cânta, cuprinsă de dor, aproape înlăcrimată.

– Frumoasă mai e! Nu-i așa? zise domnul Peng. Poate nu-i o frumusețe convențională, dar e în stare să te bage în mormânt cu ochii aceia. Și ce voce! Este deosebită! Pentru că Mei nu zicea nimic, domnul Peng adăugă, sorbind niște ceai, nu știi cine e, nu-i așa?

– Nu.

– Este Kaili, cel mai nou star al nostru! Oricum, nu se poate să nu fi auzit cântecul. Este coloana filmului *Cavalerii Cerului*.

– Vă cer scuze.

Mei nu văzuse filmul. De fapt, nu mai văzuse de multă vreme un film.

Pădurile de bambus și râul fuseseră înlocuite de o nuntă, după care mai apăreau o călătorie, ceva ninsoare și Kaili cu o vocea pătrunzătoare ca un foc. Domnul Peng închise aparatul video.

– Într-o zi ar putea ajunge la fel de faimoasă ca Tian Tian. Domnul Peng tăcu ceva timp, dar apoi zise: Numai că a dispărut.

– Cum vine asta?

– Nu putem să dăm de ea. A lipsit de la întâlniri, nu e în apartamentul ei, nimeni n-a văzut-o și n-a mai auzit de ea. Suntem bombardați cu telefoane de la zia-riști care ne tot întreabă ce i s-a întâmplat. Și are un contract să cânte peste două săptămâni la gala Festivalului Primăverii! Trebuie să dăm de ea.

– De cât timp a dispărut?

– De patru zile.

– Și de ce ați așteptat până acum ca să luați legătura cu mine?

– La început ne-am gândit că e un capriciu de-ale ei, dar când n-a mai apărut, asistenta ei a verificat stațiunile și cluburile de noapte unde obișnuia să meargă, a stat de vorbă cu aproape toți cunoscuții ei, iar eu m-am dus la apartamentul ei.

– Ce vreți să spuneți prin „un capriciu de-ale ei“, la ce vă referiți?

– S-a mai întâmplat de vreo câteva ori. Își ia tălpașta fără să spună o vorbă, uneori câte o zi sau două, alteori chiar mai mult.

– Și ce se întâmpla în asemenea situații?

– Păi, ori o găseam, ori apărea pur și simplu. Știți cum e cu pop-starurile astea, ce mofturi și ce toane au! Kaili e o mare cântăreață, are carismă și temperament artistic pe deasupra, dar anul trecut am găsit-o în spitalul Xiehe. Luase o supradoză.

– E dependentă?

– Consumă droguri, câteodată mai mult decât alții, dar de multe ori nici nu e vina ei. Are în jurul ei prea multe influențe rele. Domnul Peng scoase un pachet de țigări și o brichetă aurie. Miercurea trecută a avut un spectacol la Sala Capital. Secretara ei, Manyu, o să vă dea toate detaliile. Kaili a dispărut chiar după aceea.

– Dar familia ei? Poate ei știu unde se află.

– Părinții ei locuiesc în Hangzhou, iar ea nu ține legătura cu ei. Cu toate astea le-am trimis o telegramă în caz că ar fi știut ceva. Dar nu știau, uite ce răspuns am primit, zise domnul Peng aruncând o bucată de hârtie împăturită pe birou.

Mei o ridică de pe birou. Sosise cu o zi înainte, în jurul orei 15.00, și era adresată domnului Datong Peng, CEO, Casa de discuri Guanghai, 356, bulevardul Fuchang, Beijing. Scria în felul următor:

NU ȘTIU UNDE ESTE KAILI PUNCT CE S-A ÎNTÂMPLAT SEMNUL ÎNTREBĂRII GANG KANG

Domnul Peng își aprinse o țigară.

- Nu m-a surprins deloc. Nu-și vorbiseră de ani de zile. Părinții ei au renegat-o după ce a renunțat la universitate. Când am întâlnit-o locuia la Beijing împreună cu un om de afaceri.

- Cu poliția ați luat legătura?

- Bineînțeles că nu. Nu-mi permit să se afle că am pierdut-o pe una dintre cele mai mari vedete pe care le am!

Telefonul începu să sune. Domnul Peng îl privi încruntat și așteptă să se oprească, dar în cele din urmă cedă și înșfăcă receptorul:

- Am zis fără telefoane! explodează el. Zi-i că sunt ocupat... că sunt într-o ședință... la dracu', chiar *sunt* într-o ședință!

Îl privea de parcă ar fi vrut să-l facă bucăți, iar mâinile-i tremurau din pricina nevoii de a trece la fapte. Însă ceva îl reținu. Luă un stilou și începu să bată ușor în masă.

- Bine, fă-mi legătura cu ea...Bună, puișor! Ce-ai pățit? zise el calm și zâmbind larg. Cum se face că nu ești la școală?

Mei se simți stânjenită să asculte o conversație privată. Numai că domnul Peng părea să fi uitat că era și ea de față. Ședea relaxat în fotoliu și răsucea stiloul auriu privind cum se reflecta lumina din el.

- Dar de ce plânge mama ta? Dă-mi-o să vorbesc cu ea.

Mei privi afară pe fereastră. Încă mai ninge. Îl auzi pe domnul Peng zicând:

– Puișor, fii fără grijă. Mămica ta are în piept o gaură mică, iar dacă se supără nu poate să respire bine... Puișor, acum lucrez. Suntem mereu ocupați în perioada asta a anului. Mămica ta știe lucrul ăsta. Înțelegi de ce fac asta, nu-i așa? Pentru tine și pentru mămica. Uite, de Festivalul Primăverii o să-ți fac un cadou special... Nuuu, mai bun decât ăla! Trebuie să ai răbdare. Acum o să te duci la școală, iar eu o să încerc să vin acasă diseară ... Nu promit, dar o să încerc. Vorbește cu mama. Poate vă duceți amândouă săptămâna viitoare la Hong Kong ca să faceți niște cumpărături de vacanță.

Domnul Peng închise și azvârli stiloul pe masă.

– Fiică-mea. E o fată deșteaptă, anul acesta face paisprezece ani. Păcat că nu se prea descurcă la școală. Maică-sa o neglijează. Of, și femeia aia! I-am dat tot ce-și putea dori: un apartament mare, casă la țară, mașină, șofer, trei servitoare și tot timpul o ține sus și tare că-i e rău! Ba dureri de cap, ba nu poate respira, ba inima... A făcut tot felul de tratamente: medicina chinezească, acupunctură, ventuze. Una dintre servitoare își petrece aproape toată ziua fierbându-i ierburi. Dom'le, să vezi anul trecut ce fixații avea cu băuturile pe bază de fungus! De ăla care se dezvoltă într-un lichid și la urmă bei sucul. Avea atât de multe borcane, încât a umplut tot apartamentul! Parcă trăiam într-un laborator plin de acvarii cu meduze! A luat-o razna și-mi influențează rău fetița. Dar ce pot să fac? Mai tot timpul sunt la lucru. Ce crezi, oare să-mi trimit fata la un internat? Așa m-au sfătuit unii.

Domnul Peng se ridică și merse până la fereastră. Era scund, dar bine proporționat. Avea un chip cu trăsături regulate, echilibrat. Ochii îi erau mici, dar încă nu-și pierduseră vioiciunea. Cu toate astea, combinația elementelor era anostă, de parcă cel care îl asamblase selectase totul la întâmplare. Nimic nu părea potrivit – părul stufos care probabil ar fi conferit altui bărbat un aer tineresc, sugera în cazul lui numai depravare.

Domnul Peng privi uimit ninsoarea, de parcă n-ar mai fi văzut așa ceva niciodată înainte, iar în cele din urmă adăugă încruntat:

– Domnișoară Wang, trebuie să o găsiți pe Kaili! Sunt foarte îngrijorat! Nu-i stă în fire lucrul ăsta și nici nu am auzit să mai fi fost văzută, ceea ce e aproape cu neputință pentru o persoană ca ea.

– Știe multă lume că a dispărut?

– Din companie, numai eu și Manyu. Probabil că și ceilalți și-au dat seama că ceva nu e în regulă.

– Dar prietenii ei?

– Nu are niciunul. Sunt vreo câțiva lingăi care o storc, numai că ea îi urăște. Domnul Peng se întoarse la birou și deschise un sertar. Uite o cheie de la apartamentul lui Kaili. Vreau să te întâlnești cu asistenta ei. O să te ajute să începi treaba. În timp ce Mei lua cheia îi transmise secretarei: Domnișoara Wang pleacă. Du-o până la Manyu, te rog! Se uită fix la Mei. Găsește-o, te rog! Și dă-mi telefon de îndată ce ai vești!

Ușa se deschise și domnișoara Roz își făcu din nou apariția.

Domnul Zhang, mecanicul trenului de marfă, călătoreea înapoi și încolo pe această linie secundară de douăzeci de ani.

– M-au poreclit Moș Cale Ferată – *Lao Tielu*. Am văzut de toate. Marea furtună de zăpadă din 1982 o știi? Am rămas izolați în vest cinci zile. Am crezut că acolo o să murim!

Zhang avea în jurul gâtului un prosop și fuma dintr-o pipă plină ochi cu tutun. Purta cascheta căilor ferate chiar și atunci când își scotea cămașa și stătea la bustul gol, căci în cabină era extrem de cald. Acum pufăia din pipă și îl privea pe Lin cum alimenta cup-torul, pălăvrăgind continuu.

– În Gansu, calea ferată a ajuns prin '50-'60. Avea și un nume: *Descoperirea și dezvoltarea Vestului*. Și uite că printre ăia care au răspuns la chemarea Partidului a fost și taică-meu. Era un inginer din Hangzhou. Ce proiect măreț!... I se spunea *Noul Drum al Mătăsii*. Zhang verifică nivelul apei și termometrul, apoi se aplecă afară din cabină ca să vadă unde sunt. Ia, oprește-te

din băgat cărbuni! îi zise el lui Lin. E timpul să începem... Acum trei ani taică-meu s-a întors în vizită în satul bătrânesc. Zicea că lucrurile s-au schimbat. Toată lumea are frigider și televizor color. Nu mi-a venit să cred! Cei cu adevărat bogați cică au și mașini. Păi, aici în Gansu unde avem numai pietre și nisip e greu să te-mbogățești. La Beijing e ușor să faci avere? Eu bănuiesc că deja sunt cu toții destul de avuți, toți funcționarii ăia mari. N-am fost niciodată la Beijing, dar s-a dus taică-meu odată acolo, la o conferință despre căile ferate. După aia, ani întregi ne-a năucit de cap! A zis că Beijingul e atât de mare că poți să te plimbi în orice direcție și tot n-o să ieși din el. Cică bulevardele sunt așa de largi că încap și cinci autobuze deodată. Poate mă duc într-o zi să văd și eu cu ochii mei.

Soarele apunea, la început încetișor, așa se ridica ceața dinspre câmpii, dar în scurt timp se făcu întuneric. Se opriră într-un depozit de mărfuri. Lin se rezemă de peretele din spate al cabinei și privi cum se stinge focul din cuptor. Avea fața plină de sudoare, iar brațele și vesta erau mânjite de negreală. Își frecă mâinile încercând să dea de culoarea pielii.

– O să îmi petrec aici noaptea și dimineată pornesc la drum din nou, preciză Zhang. N-am cum să te duc mai departe. De aici și până la Lanzhou poliția feroviară e cu ochii în patru. Yumen nu e prea departe, cam la optzeci de kilometri. Du-te acolo și ia un tren de persoane până la Lanzhou.

Își luară la revedere între o locomotivă și un șir de vagoane de marfă umplute cu cărbuni.

Lin nu știa dacă să plece de îndată la Yumen sau să aștepte până dimineată. Începu să hoinărească fără un țel precis printre marfare. Nici măcar nu știa care-i drumul spre Yumen.

Un bărbat și o femeie în uniforme ale căilor ferate se apropiau ținând în mână două lanterne.

– Ce cauți aici? întrebă femeia băgându-i lumina în față.

– Tu nu știi că în triaj nu ai voie să intri? adăugă bărbatul în timp ce Lin își întoarse fața într-o parte. Aici nu e sală de așteptare pentru călători!

Femeia avea o față rotundă și părul scurt, drept.

Acum fu rândul bărbatului să-și îndrepte lanterna către Lin:

– Țsta nu vrea să plătească la fel ca toți ceilalți, naiba să-l ia de țăran!

Înhăță bocceaia lui Lin.

– Ia dă-o încoace! zise el și se apucă să scotocească prin ea. Surioară, da' ăsta nu-i sărac! Uită-te aici!

Ridică jacheta Mao pe care Lin o primise în lagărul *lao gai*.

– Hai, șterge-o de aici, porunci femeia. Că dacă nu, punem pe tine poliția feroviară!

– Ia uită-te la el ce cap ras are! Țsta-i criminal fugit de la pușcărie! Mai rău, cred că o fi un sabotor. Ar trebui să-l dăm pe mâna autorităților.

– Nu-i treaba noastră, preciză femeia trăgându-l de mânecă. Hai să terminăm de aprins luminile și să plecăm acasă. Lasă-l în seama poliției!

Bărbatul azvârli bocceaua la picioarele lui Lin și se răsti la el:

– Afară cu tine din triaj!

Femeia îl smuci din nou de mânecă și se îndepărtă împreună, semnalând cu lanternele pentru ca ceilalți muncitorii să-și dea seama că erau acolo.

Lin își luă bocceaua de pe jos și se duse în direcția opusă, trecând pe lângă niște vagoane de marfă negre, parcă monstruoase, căci pe fiecare latură era scris ceva cu litere albe ca niște ochi de drac. Se împletici din pricina pietrișului și a potecii denivelate. Pietrele ascuțite începură să-i pătrundă prin tălpile de paie ale papucilor. Traversă peste o linie și alergă pe lângă un șir de vagoane-cisternă. Auzi niște muncitori strigând de la o oarecare distanță. Lumina unei lanterne se ivi în față, așa că se uită rapid după un spațiu liber printre vagoane, ca să poată trece pe partea cealaltă.

Trebuia să nu se lase prins de poliția feroviară. Probabil că l-ar fi închis din nou. Un prizonier reeducat era încă un infractor.

Voi să iasă din triaj, dar acum erau lanterne peste tot și se auzeau voci.

Zgâlțâi ușa unui vagon, dar era încuiată. Luminile și glasurile ajunseră mai aproape. Încercă o altă ușă și reuși să o miște un pic. Își lăsa toată greutatea pe ea, împingând-o, și până la urmă o deschise. Își azvârli bocceaua înăuntru și se cățăără după ea, închise ușa și merse bâjbâind până într-un colț. După ce ochii i se acomodară cu întunericul văzu o lumină vagă pe sub

ușă, care se făcea tot mai strălucitoare și mai clară pe măsură ce o privea. Înțepeni.

Încet, încet, fâșia de lumină se estompă, până când se afundă cu desăvârșire în întuneric. Începu să tremure. Scoase toate hainele pe care le avea în boccea și se îmbracă cu ele, înfășurându-se strâns în jacheta Mao. Hotărî să rămână unde era până dimineată și apoi să se descurce singur până la Yumen.

Lin se ghemui într-un colț și trase cu urechea. Auzi un țipăt de bufniță, apoi trosnetul șinelor făcut ca atunci când treceau trenurile peste ele și zgomote înfundate ce puteau să fie pași de oameni sau jivine sălbatice.

Vagonul era gol, dar înăuntru stăruia un miros de minereu de fier, care îl făcu să-și aducă aminte de o gară de demult, când era tânăr și ajunsese să vadă oceanul și când plecase acasă de la universitate, când îi spusese ei la revedere, în noaptea aceea blestemată când se așezase în fața trenului, în acea vară care sosise prea devreme...

Când se trezi era încă întuneric, însă trenul mergea, iar roțile compuneau un ritm lent. Încercă să se ridice, dar picioarele-i erau amortite. Se deplasă până la ușă băjbâind cu mâinile, găsi mânerul și trase de el. Ușa alunecă și, la lumina lunii, se profilă un peisaj: putu distinge garduri, borne albe de piatră, iar în depărtare câte o colibă, în spatele căreia se ridicau până la cer crestele munților.

Un vânt înghețat îl izbi în piept ca o împușcătură și se prăbuși în genunchi.

Era liber, se întorcea acasă, în orașul amintirilor copilăriei, la potecile înguste și mirosul de pâine prăjită din diminețile de vară, la poarta văruiată și la bătrânul arțar cu mici comori ascunse printre crăpături.

Se ținu strâns de ușă, clănțănind din dinți. Trenul lua o curbă și locomotiva pufăia, înconjurată de nori albi. Lin privi îndelung în depărtare către orizontul difuz. Sosea o nouă dimineață.

Manyu, asistenta lui Kaili, avea un birou la etajul al patrulea al clădirii casei de discuri Guanghai. Era o încăpere micuță, cu o fereastră ce dădea spre stradă, pereți goi și un paravan chinezesc într-un colț.

Când sosiră domnișoara Roz și Mei, Manyu vorbea la telefon. Zâmbi în receptor și le pofti să intre printr-un gest.

– În câteva zile se va simți mai bine și... Dar de ce credeți că v-aș minți?... Bineînțeles! Aveți promisiunea mea. Închise și zâmbetul îi păli. Presa, conchise ea.

Domnișoara Roz i-o prezentă pe Mei:

– Dumneaei este domnișoara Wang.

Manyu se ridică. Era o femeie obișnuită, undeva între douăzeci și treizeci de ani. Nasul mic i se profila pe chip în același fel în care sânii i se profilau pe trup. Purta un jersey larg peste o cămașă în carouri și pantaloni cenușii. Avea un zâmbet cald, dar nu o făcea mai atrăgătoare, așa cum de obicei se întâmplă cu cele mai multe femei.

– Vă așteptam.

Le indică cele două fotolii din fața biroului.

– Acum trebuie să mă întorc sus, zise domnișoara Roz. Probabil că i se adresase și lui Manyu, numai că nu se uita la ea. Domnișoară Wang, dacă mai doriți ceva, vă rog să mă chemați!

Își înclină puțin capul înspre Mei, se întoarse și ieși tăcând din tocurile roz.

– Mulțumim! strigă Manyu, însă domnișoara Roz dispăruse.

– Nu știi cât de mult v-a spus domnul Peng, zise Manyu în timp ce se așeză.

– Nu prea mult.

Manyu încuviință din cap, fără să se uite în ochii lui Mei:

– În cazul acesta ar fi mai bine să o iau de la început. Acum o săptămână Asociația Muncitorilor Chinezi a organizat o gală pentru a sărbători supraproducția și deschiderea Festivalului Primăverii. Au fost acolo o grămadă de nume celebre: Tian Tian, Chen Jung, care tocmai câștigase un premiu internațional de muzică populară la Budapesta, Big Idiot, Little Idiot și Grupul de Dansatori al Armatei Eliberării Poporului. Una dintre vedete, adică noutatea anului, era Kaili. Chiar acum e foarte în vogă datorită faptului că ea cântă tema filmului *Cavalerii Cerului*. Când s-a terminat spectacolul m-am dus la ea în cabină. I-am adus niște ceai cu miere și țigări. N-am mai stat la palavre, pentru că după o reprezentație e stoarsă și preferă să nu vorbească. Uneori mă pot înșela, dar trebuie să fiu pregătită indiferent în ce stare se află.

Am lăsat-o și m-am dus să verific intrarea artiștilor. Lui Kaili îi place să știe câți oameni o așteaptă afară ca să o vadă; se dă în vânt după asemenea lucruri. După aceea m-am dus să-l anunț pe șofer. Probabil că am stat departe de ea cam jumătate de oră.

– Un timp destul de îndelungat, se pare.

– Păi, am dat peste tot felul de oameni pe care-i știu. În industria muzicală toată lumea se cunoaște cu toată lumea, mai ales secretarele și cei din PR, se fâstâci Manyu.

Telefonul începu să sune din nou. Manyu așteaptă să se oprească, iar apoi o întrebă pe Mei dacă n-are vrea să meargă în altă parte.

– Tare mă tem că voi primi și alte telefoane; toată lumea întreabă despre Kaili. Am putea coborî la cafe-nea, dacă vrei.

Mei încuviință. Manyu se ridică și dispăru în spa-tele paravanului, de unde ieși cu două registre.

– Eu îi țin agenda lui Kaili și îi duc comisioanele. Aici am dosarele.

Cafeneaua se afla într-o curte interioară cu aco-periș din sticlă și o fântână de piatră în mijloc, pal-mieri și iederă. Niște mese, tot din sticlă, cu margini negre, stăteau răsfirate ici-colo pe o pardoseală de cu-loarea piersicii.

– Copacii sunt din plastic, explică Mei.

Printre vegetația sintetică se foiau de colo-colo un fotograf, un machieur și niște modele. Păreau a fi în mijlocul unei ședințe foto de modă.

Un chelner înalt, îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă albă se apropie.

– Cu ce pot să vă servesc? Întrebă aplecându-se ușor spre ele.

Mei comandă niște cafea albă, iar Manyu, suc de cocos. Reluară conversația de unde se opriseră.

– Și ce s-a întâmplat imediat ce tu te-ai întors? Întrebă Mei.

– Am așteptat-o la ieșirea din cabină.

Manyu îngrămădi registrele pe masă și le aranjă cu precizie, la linie.

– Nu obișnuiai să nu te duci înăuntru ca să verifici dacă e acolo?

– Nu. Nu sunt bodyguardul ei. Câteodată mă mai duc, alteori aștept să mă cheme ea. De unde era să știu că o să dispară? Nu m-a alarmat nimic, nici atmosfera din preajmă. Mi-am făcut treaba așa cum o fac de doi ani. Sunt o secretară bună, conștiincioasă, muncesc din greu și sunt organizată. Kaili ți-ar spune la fel dacă ai avea cum să o întrebi.

– Bine, dar aici nu e vorba despre tine.

– Păi, mă simt de parcă ar fi. Parcă mă suspectați de ceva anume. Domnul Peng crede că nu mi-am făcut treaba așa cum ar fi trebuit, dar în ultimele luni a fost o nebunie! Kaili a avut o grămadă de concerte, angajamente și interviuri cu presa. A trebuit să fac față la foarte multe solicitări și nu prea sunt obișnuită cu haosul.

Se auzi sunetul declanșator al unui aparat foto și apoi ceva agitație.

– Ați fost vreodată în culise la un concert, domnișoară Wang? zise Manyu, privind-o implorator. E o nebunie – schele, lume, costume! Numai aglomerație și hărmălaie! Iar eu trebuie să am totul pregătit: costumația lui Kaili, bețigașe de desfundat urechile, dropsuri cu lămâie, țigări, pastile. Trebuie să-i fac ceaiul ca să-l bea exact la temperatura potrivită, cald, nu fierbinte!

– Este dificil să lucrezi cu Kaili?

– Nu. Îmi place ceea ce fac și sunt plătită bine. Am învățat o grămadă de lucruri din domeniu, am întâlnit foarte mulți oameni interesați. Pentru mine e o oportunitate deosebită. Într-adevăr, Kaili nu e o persoană comodă, dar celebritățile nu sunt niciodată așa. Le plac lucrurile într-un fel aparte.

Chelnerul le aduse consumația după care le lăsă din nou singure.

– Când ți-ai dat seama că dispăruse Kaili?

– După ce s-a împrăștiat mulțimea, așa cred, adică undeva pe la miezul nopții. Nu o mai văzusem și, îngrijorată fiind, m-am dus să bat la ușa ei, însă nu răspundea nimeni. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să intru, dar în cele din urmă am intrat, însă ea nu era acolo. La început m-am gândit că poate s-a dus să vadă pe cineva, dar cei mai mulți plecaseră și cabinele lor erau goale. După aceea mi-am zis că poate a ieșit pur și simplu fără mine, numai că mașina era încă acolo. Șoferul adormise în fața volanului.

– Dar ești sigură că ai fost tot timpul pe lângă cabina ei?

– Da, putea să mă găsească dacă avea nevoie de mine.
– Prin urmare era imposibil să plece fără să o poți vedea tu?

– Nu neapărat, dacă ar fi vrut să se strecoare. Numai că nici paznicii de la intrarea artiștilor nu au văzut-o ieșind. Mă gândisem că poate a plecat cu altcineva, dar și dacă s-ar fi întâmplat așa, paznicii ar fi observat.

– Ai putea să mă duci la Sala Capital? Aș vrea să văd culisele.

– Când? Azi?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Lin se dădu jos din vagon de îndată ce trenul se opri. Afară era zăpușeală. Începu să meargă trăgând mereu înapoi cu coada ochiului după câțiva pași, dar nimeni nu era pe urmele lui. Părea că trenul se oprise fără niciun motiv. Nu se descărca sau încărca nimic. În lumina orbitoare a soarelui aducea cu un șirag de uriașe mărgele negre.

Cam după vreo trei kilometri ajunse la o gară. Aceasta consta dintr-o platformă și o casă de bilete cu o singură fereastră. Pe un indicator metalic putea citi „Valea Seacă“. Doi tineri, muncitori agricoli, stăteau jos, cu picioarele încrucișate, lângă niște saci și fumau țigări rulate. O femeie de o vârstă incertă așezată pe un taburet, avea un coș de ouă fierte la picioare și un prosop înfășurat în jurul capului. Lângă ea se afla un băiețel cu o față mare și ochi oblici, care purta o pereche de pantaloni prea largi din bumbac, cu genunchii rupți. Din când în când chicotea, iar câteodată scotea niște sunete ce păreau cuvinte, dar nu erau inteligibile.

Lin cumpără un bilet pentru următorul tren de pasageri, un tren personal care mergea spre est. Omul din spatele ghișeului pufni când îi văzu certificatul de eliberare *lao gai* – pentru că toată lumea trebuia să prezinte un buletin de identitate ca să cumpere bilete de tren –, dar ori era prea obosit, ori îi era prea cald ca să îl mai rețină. Poate că de fapt nici nu-i păsa.

Lin cumpără un ou, îl șterse de vestă, azvârli coaja pe platformă și apoi îl înghiți; imediat își dădu seama ce foame îi era și mai cumpără unul. Femeia scoase la iveală de la spate o sticlă de apă din aluminiu făcută pentru armată. Zâmbi dezvelindu-și dinții cariați și i-o întinse lui Lin.

– Asta ce provincie e? întrebă el.

– Gansu, răspunse femeia.

– Adică tot în munți, zise Lin drăcuind.

Pământul îi părea o mână uriașă ce se putea strânge în orice clipă ca să-l strivească. Se așează jos pe boccea, lângă muncitorii agricoli care fumau în continuare, trecându-și tutunul unul altuia fără să scoată un cuvânt. Băiețelul se cuibări în poala femeii care vindea ouă și începu să sugă la pieptul ei. Lin se holbă la combinația dintre mamă și copilul pe jumătate gol. Păreau că nu există ca trupuri separate, ci că fac parte integrantă din pământ și aer. Greierii țârâiau prin tufele uscate. Un vultur ce plutise deasupra lor dispăru, poate fiindcă își găsisse prada. Cu fiecare respirație, Lin simțea arșița secătuindu-l.

În cele din urmă sosi trenul și se urcă în el. Vagoanele erau aproape goale aveau banchete de lemn fără

locuri. De la fereastră urmări apusul – un disc arzător cufundându-se în pământul cenușiu. Veni noaptea și se întinse, făcându-și pernă din boccea, dar somnul fu superficial și dură puțin. Din pricina scândurilor înguste îl dureau oasele.

Apoi căzu pradă unor vise fărâmițate și înspăimântătoare. Regăsea întunecimea celulei de izolare și mirosul scârbos al dejecțiilor. Când trenul se opri, fu trezit de luminile gării, speriat și zăpăcit. Revăzuse fața însângerată și contorsionată a lui Soldățul și retrăise oroarea morții prietenului său din ziua când se prăbușise cuptorul de var.

Lin simți fierbințeală, apoi frig. Tremura acum nu doar pe întuneric, ci și la lumina zilei.

Pe la sfârșitul celei de-a doua zile, peisajul începu să se schimbe. Pământul era acum galben și se iviseră platouri crestate și costișe de nisip. Trenul trecea prin meleagurile Râului Galben. Pentru o clipă efemeră simți iubirea pentru țara lui. I se îngrămădiră-n minte poemele despre mărețul râu, dar nu-și mai amintea decât frânturi din ele. „Ah, tinerețea!”, își zise el nostalgic. „Ce cuvânt frumos! Dar ce folos are un asemenea cuvânt când nu mai știi ce e nădejdea sau iubirea?”

În dimineața următoare razele soarelui se revărsau pe fereastră, când Lin se trezi înfometat. Trenul șerpuia din nou printr-o zonă muntoasă, numai că de data aceasta povârnișurile erau verzi, iar sub ele apăreau văi cu porumb și grâu. La marginea câmpiilor stăteau case din chirpici cu acoperișuri împletite, închise la culoare.

Când soarele se înalță, se ivi un oraș și trenul înce-tini. Un drum alerga paralel cu liniile de cale ferată. De-a lungul său țăranii cărau încărcături grele pe *bian dian* – prăjini de bambus purtate pe umeri –, clătinaându-se și fiind depășiți de căruțele trase de măgari. Copii în pielea goală se jucau în fața caselor. Când văzură trenul se opriră și strigară: „*Houche! Houche!* Vagoane de foc!“ Vreo doi-trei o zbughiră după tren cu fundulețele iradiind albe în lumina soarelui. Trenul trecu de mai multe case unde femeile își atârnav rufele spălate, după care opri în gară. Lin coborî. Călătorise cât îi permisesse biletul, adică până la capătul liniei. Își pipăi talia pantalonului și simți o bancnotă mototolită, ultimii lui zece yuani, aruncă bocceaua peste umăr și trase adânc în piept aerul fierbinte.

Prin ninsoarea abundentă se deslușea Sala Capital. Mei o privi chiorâș. Reușea să distingă numai steagurile roșii din vârf. De când își aducea aminte, Sala Capital fusese locul unde se petreceau cele mai importante evenimente: campionatele mondiale de tenis de masă, aniversările Partidului Comunist, 1 Mai și sărbătorile Zilei Naționale și, bineînțeles, gala nocturnă a Festivalului Primăverii.

Devenise o tradiție ca în ajunul Anului Nou Chinezesc mai multe familii să se strângă ca să sărbătorească și să urmărească la televizor gala nocturnă a Festivalului Primăverii. La țară, unde sunt puțini cei care au televizor, sătenii și rudele acestora străbat și kilometri întregi ca să se uite la concertul unde vin cei mai faimoși cântăreți și actori chinezi și unde sunt mereu prezenți funcționarii înalți din Partid, precum și vedete din Hong Kong și Japonia.

Acum câțiva ani, când lucra la Ministerul Securității Publice, se dusesese și ea acolo. Un impresar o prezentase lui Yuan Yuan, mezinul vechii familii

revoluționare Chou, nelipsită de la eveniment. O invitaseră pe Mei să vină cu ei și au așezat-o între părinții lui. Generalul Chou scotea cu greu o vorbă din gură, indiferent dacă vorbea pentru sine ori pentru alții; stătea foarte concentrat pe scaun de parcă ar fi condus atunci o bătălie. Yuan Yuan stătea plictisit de cealaltă parte, lângă maică-sa. Câteodată aplauda, prefăcându-se că îi place și lui spectacolul. În schimb, doamna Chou nu se mai oprea din vorbit. Voia să știe totul despre Mei: carieră, prieteni, convingeri, părerile ei despre politica Partidului, mama, sora și ce fel de nevastă ar putea fi.

După, Mei se plânse de interogatoriu către sora ei, dar Lu îi zise doar: „Firește că ți-a pus toate întrebările alea! Trebuiau să se asigure că ești potrivită pentru Yuan Yuan și pentru familia lor. Privește-o ca pe un semn de bun augur!”

Acum se întreba ce s-o fi întâmplat cu Yuan Yuan. Nu o mai căutase după ce refuzase să fie amanta ministrului și își dăduse demisia.

Mei și Manyu traversau grăbite piața din fața Sălii Capital. O umbră se mișca în fața lor prin viscol. Pe măsură ce se apropiară văzură un tânăr îmbrăcat doar într-un costum de sport, care se antrena cu o sulită cu un ciucure la vârf, care se tot mișca încoace și încolo. Manyu aruncă o privire întrebătoare spre Mei: „Cum așa?” Și Mei avea ceva nelămuriri. Cine s-ar apuca să exerseze *kung fu* pe un așa viscol? Sau poate, cine știe, vremea îi făcea pe oameni s-o ia razna.

Merseră înainte și continuă să vorbească. Mei își aminti de cheia de la apartamentul lui Kaili pe care i-o dăduse domnul Peng și întreabă ce relație e între el și cântăreață.

Manyu ciripi de sub glugă ca o păsărică:

– În ce sens relație?

– Știi ce vreau să zic. E ceva intim între ei?

– Nu știu. Însă domnul Peng e implicat în cariera lui Kaili, ceea ce pentru ea e bine. E un om foarte puternic, o fabrică de staruri. La urma urmei, el i-a construit succesul și lui Tian Tian.

Mei se gândi că o secretară ar trebui să știe dacă șeful ei are o aventură. Era convinsă că Manyu nu spunea adevărul.

– Ți-e teamă de domnul Peng? o întreabă brusc.

Ninsoarea le învăluia. Manyu privi în altă parte.

– Eu îmi fac meseria și atâta tot.

Ocoliră prin spatele stadionului acoperit de schele. Stive de cărămizi, cherestea și materiale sigilate în plastic de culoare albastră zăceau pe o suprafață încercuită de o plasă verde, tot din plastic. Un gardian public într-o geacă de protecție stătea tremurând pe un morman de bare din oțel. Lucrători cu haine de iarnă căptușite și caschete împingeau roabe, căznindu-se prin ninsoare.

Îl așteptară la intrarea artiștilor pe managerul de șantier ca să le dea drumul înăuntru.

– Mai zi-mi despre Kaili. Obișnuia să bea? se interesă Mei trăgându-și căciula de lână peste urechi.

- Din când în când, la petreceri. Alteori de una singură.

- Mult?

- Păi... depinde. Unele petreceri cam scapă de sub control. Nu ai cum să... uneori... are toanele ei.

- Și droguri?

- Nu, răspunse Manyu repede și hotărâtă. Kaili nu are de-a face cu așa ceva.

Îi trecu prin minte ce îi spusese domnul Peng despre problemele pe care le avuse Kaili cu drogurile în trecut. Acum era sigură că Manyu nu e sinceră. Însă din ce pricină? Oare se temea, se simțea vinovată pentru ceva? Ce anume ascundea?

Ușa de la intrarea artiștilor se deschise. Un bărbat cu geacă neagră, cravată și un clipboard în mână le petrecu înăuntru. Se prezentă drept domnul Huang, managerul de șantier.

- Mi s-a zis să vă duc la cabine, așa-i? Ce doriți să vedeți?

- Încă nu știu, zise Mei.

Cele două femei își scoaseră gecile căptușite, căciulile și mănușile. Scuturându-și zăpada de pe bocanci tropăielile lui Mei au avut un ecou puternic.

Domnul Huang le conduse pe un coridor, unde muncitorii tencuiau și zugrăveau pereții în timp ce un maestru care stătea cu mâinile în șold le striga diverse instrucțiuni.

- Modernizăm, explică el. Clădirea e veche de patruzeci de ani. La anul o vom renova complet, ceea ce înseamnă că va trebui să închidem o vreme.

Un grup de cinci-șase bărbați se odihneau puțin, stând pe vine de-a lungul peretelui și mâncând din caserole orez și tăitei. Se opriseră din vorbit și se holbau la vizitatoare. Ceva mai departe, câțiva electricieni trăgeau de un cablu și strigau să li se aducă diverse unelte în timp ce lucrau la instalația de lumini.

– Sunteți singurii care ați lucrat astăzi aici? răcni domnul Huang spre muncitori. Păi, gata? Ați ajuns să luați prânzul? Până nu vă terminați treaba nu puteți pleca!

Bărbatul se ridică.

– Păi, din cauza vremii. Mulți locuim departe.

– Nu vă mai plătesc dacă nu terminați la timp, înainte de gala Festivalului Primăverii!

Un minut mai târziu, Mei îl auzi pe maestru zorindu-și oamenii la treabă.

– Unde vă găsiți lucrătorii? îl întreabă Mei pe domnul Huang.

– Sunt cam de peste tot. Electricienii sunt din Beijing, unii de prin satele din preajma orașului, de prin Chang Ping sau Ping Gu. Alții sunt emigranți din provincii, muncitori agricoli. Sunt ieftini și muncesc din greu. Numai că îți muncesc pentru cât îi plătești. Calitatea reprezintă o problemă. Scurpă. Construcțiile reprezentau cândva o meserie respectabilă: erai angajat la stat și te plăteau bine. Acum, gata! În ziua de azi toți au găsit o cale mai bună de a face bani; nimeni nu mai vrea să asude muncind! Altfel stătea treaba când eram eu zilier în construcții. Pe atunci aveam meșteri cum trebuie!

Coridorul era din ce în ce mai strâmt și mai întunecat. Cele câteva ferestre erau acoperite cu hârtii murdare, iar jos, lângă perete, stăteau stive de scânduri. Mei se uita cum ciopleau, cum băteau cu ciocanul ori cum zugrăveau lucrătorii migranți. Se gândi din nou la Gupin. El muncise pe șantierele de construcții de când venise prima dată la Beijing. Își închipui apoi că e unul dintre bărbații aceia cărora le curgeau picurii de sudoare de pe frunte. O trecu un fior: Gupin nu întârzia niciodată și tot nu dăduse niciun semn; poate i s-o fi întâmplat ceva în dimineața asta.

Au ajuns într-un alt coridor, pustiu și întunecat. Câteva schele pentru scenă, niște scaune goale, două mese pliante, o scară, două mopuri și o găleată fuseseră lăsate să zacă pe acolo. Domnul Huang trase de un fir care atârna din tavan. Tuburi de neon clipiră și se aprinseră.

– Cabinele, făcu semn cu mâna domnul Huang spre șirul de uși. A lui Kaili asta este! zise, arătând către una.

Mei pătrunse înăuntru și aprinse și aici lumina. Nu era nicio fereastră. Camera era goală, cu excepția unei cămăși albe, care atârna într-un cui pe un perete. Mei o dădu jos și o luă. Era bărbătească – mărime mare – roasă pe la gât și la tiv. Pe etichetă scria „Great Beauty“.

– Când a avut loc ultimul spectacol? îl întrebă ea pe domnul Huang.

– Ieri.

Mei duse cămașa la nas, dar nu mirosea a nimic propriu-zis. O puse înapoi.

– Abia s-a terminat curățenia în cabine, adăugă el.

Din tavan becurile emanau o lumină caldă. Înăuntru stăruia un aer stătut. Era limpede că exista un singur mod de a intra și de a ieși din locul acesta, adică pe ușă. „Cum de plecase Kaili fără să fie văzută?” se întreabă Mei, holbându-se la reflexia ei din oglindă.

Un sunet vag de lovitură de ciocan îi distrase atenția. Ieși din cameră și porni pe coridor.

– Dar scena e în partea cealaltă! strigă Manyu.

Mey continuă să înainteze către locul de unde venea zgomotul. În capăt, coridorul fusese sigilat cu un perete provizoriu, pe care era un indicator: „Șantier în lucru. Intrarea interzisă.” Trase cu urechea, dar nu auzi nimic de cealaltă parte.

Orașul Nanguan avea o singură stradă principală. Casele de aici erau construite din chirpici, cu excepția sălii de întrunire a Comitetului Revoluționar Orășenesc și a Securității Orășenești, care era din cărămidă. Mai existau câteva prăvălii: un magazin general, o băcănie, o măcelărie, un magazin de ierburi, o croitorie și o ceainărie, precum și două colibe care vindeau clătite cu ceapă verde și *woton*.

Era zi de târg. Țăranii mergeau cu vioiciune având coșuri de legume atârinate de *bian dian*, femeile cărau panere din bambus în brațe sau pe cap, căruțe de boi și măgari transportau porci, găini și oameni. Din o sută-n o sută de metri dădeai peste grupuri înghesuite de indivizi aplecați peste biciclete ori căruțe trase de măgari, încercând să repare lanțuri și cauciucurile roților. Un autobuz vechi rămase în pană în fața sălii de întrunire. Șoferul își împinsese șapca spre ceafă și cârpăcea motorul; în jurul lui se adunase un grup de bărbați, unii urmărindu-l, alții dându-i sfaturi.

Lin își cumpără de-ale gurii de la o dugheană, două *wotou* și un castron mare de *pao mo*, bucățele de chifle fierte în bulion. Porțiile de *wotou* erau altfel decât cele pe care le mâncase în lagărul *lao gai*. Erau calde și făcute din făină proaspătă de porumb. Lin urmări agitația în timp ce mânca. Bărbați tineri mergeau în grupuri, îmbrăcați cu pantaloni de poliester și cele mai bune cămăși pe care le aveau. Două țărânci cu niște cozi lungi trecură pe lângă el, într-o căruță trasă de măgari. Fetele care se țineau de mână și chicoteau arătau de șaisprezece ani, iar sânii li se profilau sub bluzele subțiri. Lin se simți răscolită de dorință.

Peste drum, un bărbier ambulant ședea pe un scaun pliant așteptându-și mușteriii. Lin se înființă.

– Cât face?

– Bărbierit, tuns și spălat, cinci yuani.

Lin acceptă prețul, dând din cap. Bărbierul îi arătă scaunul.

– Lasă-ți jos bocceaua, îi zise ascuțind un brici lung pe o bucată din piele. Stau eu cu ochii pe ea.

Lin își ținu mai departe singur catrafusele.

– Ai călătorit mult, frățioare? Întrebă bărbierul.

– Da.

– De unde vii și încotro te duci?

Lin se gândi o clipă.

– Din Gansu.

– Dar nu ai accent de Gansu când vorbești.

– Păi Laojia nu e în Gansu, își corectă Lin povestea. Orașul meu de naștere e mai la vest, sus, în munții Qinghai.

Bărbierul îi umezi fața cu un prosop. Avea ochii depărtați unul de celălalt, iar când zâmbea aveai senzația că se îndepărtează și mai mult.

– Și ce te-aduce pe-aici?

– Caut de lucru.

– Ce fel de lucru vrei?

– De oricare. Vreau doar să fac destui bani ca să îmi iau un bilet de tren până la Beijing.

– E-he, acum toți tinerii vor să se ducă la oraș, zise bărbierul săpunind barba lui Lin. Eu nu-i condamn. Bogații trăiesc la oraș, săracii la țară. Niciodată n-o să faci avere din lucrat pământul, cu toate cotele astea care vin una după alta, cu taxa națională și cu tariful de canton. Dacă ai un an bun îți bagă pe gât cotizația pe recoltă, iar dacă vremea e rea, te-ai ars! Nu mai ai cum să dai de mâncare nici ăloro bătrâni, nici ăloro mici. Apleacă-te pe spate, frățioare! Dac-aș fi la fel de tânăr ca tine, aș pleca și eu. Nu te mai mișca – dau cu briciul în jos! Și ce fel de treabă făceai pe-acasă?

– Am fost la un cuptor de var.

– Aici n-avem niciun cuptor de var. Numai ferme. Slavă Cerului că nu lucrez la câmp. Trăiesc din chilipiruri. Nu mă aștept să mă-mbogățesc, dar, câtă vreme am un brici, am cu ce să-mi hrănesc familia. Doi copii am, zise el ridicând două degete, o fetiță și-un băiețel. Când nevastă-mea l-a făcut pe al doilea, cantonul ne-a amendat cu patru mii de yuani fiindcă încălcasem politica *unui singur copil*. Oi trăi eu din chilipiruri, dar m-am dus la ei și le-am azvârlit banul în față. Am băiat?

Am băiat nu-mi pasă de nimic altceva! Numele strămoșilor mei n-o să se stingă!

După ce termină, bărbierul luă o cutie de pudră și ținu sus oglinda, în fața lui Lin, care începu să își mângâie bărbia. O simțea moale și netedă. Studie chipul straniu pe care îl vedea refectat. Aproape că putea să-l descopere pe tânărul care fusese odată.

Bărbierul spală briciul într-o găleată din lemn, timp în care Lin îi întinse banii și-l privi cu coada ochiului.

– Mulți tineri s-au dus în orașe, iar acum, la vremea culesului, femeile și bătrânii au prea mult de lucru. Dacă nu te sinchisești de muncă grea, găsești o grămadă de treabă la câmp. Numai că nu o să te plătească cine știe ce!

Sfatul bărbierului răsuna în urechile lui Lin pe măsură ce hoinărea printre mușteriii din piață. Se gândi să încerce să găsească de lucru într-unul dintre magazine – la urma urmei, fusese la universitate! Dar era posibil să-i ceară să vadă fișa de eliberare și în felul acesta n-ar mai fi primit o slujbă nicăieri.

Mulțimea îi ținea ocupați pe vânzători. Aceștia își etalau bunurile pe rogojini de paie, ca niște comori: genți moderne din piele și curele, cosmetice, agrafe de păr în multe forme și culori, aduse din provinciile de pe coastă.

Cele două fete din căruța trasă de măgari se uitau acum la eșarfe.

– Aia roșie ți s-ar potrivi, zise Lin, căci eșarfele îi aminteau de casă și de cum le purtau fetele din Beijing.

Fata se întoarse. Era mică și avea pielea măslinie, bărbia ascuțită și ochi ce îl scrutau neîmblânziți.

– Uite-așa ar trebui să o porți.

Întoarse invers eșarfa astfel încât modelele să-și dezvăluie culorile reale și i-o aranjă.

– Da, știu, se smuci ea.

Prietena ei mai mare și mai durdulie zâmbi către Lin. Avea o expresie inocentă ca a unui copil și părea că-i spune: „O vezi? Mereu e așa!“

– Douăzeci de yuani, zise vânzătorul.

– Căâât? țipă fata cea drăguță fără să-și scoată eșarfa.

– E de import. Uită-te la etichetă – coreeană! Nu găsești modele ca astea în China.

– Zece.

– Trebuie să mă duc la Chengdu ca să le cumpăr și oricum sunt scumpe. Dacă nu o vrei, o s-o vrea alții!

– Dar e prea mult! murmură prietena ei.

Numai că fetei parcă i se făcuseră vrăji și nu fu în stare să se despartă de eșarfă.

– Ia uite-o pe Surioara Xue!

Se iviră trei tineri. Unul dintre ei purta un tricou și o pereche de ochelari de soare de aviator. Tovarășii lui erau mai scunzi și mai slăbănogi. Ochii celui mai mic erau injectați – băuse.

– Cum, nu îți permiți?

Bărbatul cu ochelari de soare trase de eșarfa fetei. Avea brațe musculoase și gâtul roșu.

– Nu-i treaba ta!

Copila încercă să se elibereze, dar acesta nu-i dădea drumul.

– Dacă o rupi, plătești! zbieră vânzătorul.

– Poate ar trebui să o cumpăr pentru tine.

Bărbatul o trase pe Xue către el și își băgă fața într-a ei.

– Oprește-te! strigă fata durdulie încercând să-i sară într-ajutor, dar ceilalți bărbați o țineau strâns. Ochi Roșii scoase un hohot straniu.

Fetița se lupta zvârcolindu-se violent cu brațul răsucit la spate. Se întoarse spre atacator, lovindu-i umărul și fața cu mâna liberă. Bărbatului îi căzură ochelarii de soare. Râdea. Își apropie fața de a ei, dar ea îl scuipă în ochi.

– Fă, curvo! Alți bărbați îți intră în pantaloni și eu nu primesc nici măcar un sărut?

O plesni peste față cu dosul palmei, apoi strânse pumnul și-l îndreptă către ea. Ochii i se măriră și tot trupul îi tresări. Era ca un cal ce știa că urma lovitura, fiindcă se obișnuise cu bătaia. Dintr-odată fața ei se întristă și păru cu zece ani mai în vârstă și copleșitor de frumoasă.

Lin se apropie ca o rafală de vânt, cu pumnul greu precum un pietroi. Dintr-o lovitură îl prăvăli pe bărbat la pământ, peste agrafele de păr și cutiile de cosmetice, care s-au spart sub greutatea acestuia. Vânzătorul și fetele țipară. Ceilalți doi bărbați se năpustiră spre Lin. Ochi Roșii sări în sus și-l prinse, iar celălalt îl lovi în față. Dinții lui Lin clănțăniră și se auzi un trosnet.

Lin se descotorosi de Ochi Roșii și-l azvârli la pământ. Îl pocni pe celălalt, care țipă și căzu în genunchi, după care îi trase un picior. Ochi Roșii se

ridică din nou și-l lovi pe Lin din spate, dar acesta abia simți izbitura. Nu-l mai vedea în fața ochilor decât pe lașul de la picioarele lui. Simți dintr-odată o pornire copleșitoare de a-l ucide. Gândul de a stoarce viața din el cu propriile mâini îl atrăgea. Îl izbi cu pumnii iarăși și iarăși, de fiecare dată mai tare.

– Oprește-te, mă, că-l omori! strigă vânzătorul.

Fetele se îngrămădiră una în alta, strigând după ajutor, iar lumea începu să alerge spre locul încăierării.

– Bătaie! Bătaie!

Mulțimea se îmbulzea din ce în ce mai mult, intrară și alții în luptă și, în curând, învălmășeala era generală.

– Chemați paza!

Câteva scaune au fost sfărâmate de pământ, iar în aer pluteau, ca niște păsări exotice, eșarfe. Lin uită cu cine și de ce se luptă, după care auzi un glas: „Pleacă!“ Simți pe el mâinile ei. „Repede! Fugi în munți!“

Lin își croi drum prin mulțime și se retrase. Lumea alerga spre el.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebau.

Nu dădea niciun răspuns. Merse fără oprire cât de repede putu până ieși din piață și din oraș. Văzu un drum și o luă pe el. În fața lui se deschideau un tărâm nemărginit și câmpii galbene. Era din nou un om fără casă și fără bunuri.

Mei se dădu jos din mașină și începu să inspecteze înaltele clădiri cu apartamente din fața ei. Noaptea era întunecată și ninsoarea cădea iute și abundent. Încurcată, mai verifică o dată adresa. Se așteptase ca cineva precum Kaili să locuiască într-un complex înconjurat de ziduri și păzit de paznici în uniformă și, când colo, se trezise într-un cartier al clasei de mijloc cu înlesniri modeste.

Luă liftul până la etajul al doisprezecelea din clădirea nr. 4. Coridorul mirosea a mucegai, mâncare și copii de țată. Găsi ușa apartamentului și o deschise cu cheia pe care i-o dăduse domnul Peng. Luminile coridorului îi proiectară umbra în camera întunecată.

Aprinse becul. Pereții erau acoperiți cu poze în mărime naturală ce o înfățișau pe Kaili. Locuința era liniștită, fapt ce spori atenția lui Mei. Își ciuli urechile ca să prindă până și cel mai ușor zgomot și stătea cu ochii ațintiți ca să observe orice mișcare. Inima începu să-i bată atât de repede, încât aproape nu mai putea să respire și trupul i se încordă. Avansă cu grijă printr-un

coridor întunecat care ducea spre dormitoare. Pe pereți se afișau cu nonșalanță alte fotografii de-ale lui Kaili, momind-o mai departe. Fiecare ușa închisă putea ascunde o primejdie și încordarea i se accentua cu fiecare pas. Coridorul părea că se îngustează și zidurile se închid peste ea.

Era aproape. Ușa de la capăt se deschise brusc și o siluetă țâșni afară. Mei se lovi cu capul de perete, privirea i se încețoșă, iar urechile începură să-i țiui, însă, în timp ce cădea la podea, întinse mâna și prinse ceva. Urmă un țipăt ascuțit și silueta se prăbuși. Mei se aruncă peste ea și începură să se lupte. O zgârietură lungă o făcu pe Mei să creadă că fața îi ia foc și un cot ascuțit o lovi în piept. Cu toate că se chinuia să respire, se ținu cu putere de făptura prinsă.

În cele din urmă încetară să se mai lupte și se așezară pe podea răsuflând din greu.

– Ce faci aici? bolborosi Mei.

Părul strâns perfect al domnișoarei Roz se desfăcuse din clame, atârânănd în toate direcțiile și acoperindu-i fața mânjită de machiaj. Tânăra se uita fix la Mei, disprețuitoare.

– Nu-i treaba ta!

Mei se ridică.

– N-o fi, dar este a domnului Peng.

Întinse mâna către domnișoara Roz, care o prinse și se ridică în picioare.

– Uite ce mi-ai făcut la costum! zise ea examinându-și fusta sfâșiată.

Când Mei căzuse – își dădu seama abia acum – se prinsese de cureaua poșetei domnișoarei Roz și încă mai ținea strâns de ea. Femeia o văzu și făcu un salt înspre poșetă, dar Mei fu mai rapidă. Intră în camera de zi și îi răsturnă tot conținutul pe o masă: rujuri, chei, trusă de machiaj, portofel, un carnet roz, câteva creioane, o brichetă, un pachet de Virginia Slims și niște scrisori ajunseră pe suprafața de sticlă. Mei le înșfăcă.

– Ia să vedem ce-avem noi aici!

Domnișoara Roz își mușca buzele. Se așezase, încercând să-și recapete suflul.

– Nu sunt obligată să-ți spun nimic!

Mei ridică de pe masă o cheie la fel ca aceea pe care i-o dăduse ei domnul Peng.

– Dar de unde ai asta?

Domnișoara Roz se întinse după țigări, luă una din pachet și o aprinse.

– E a mea!

– Ce tot vorbești acolo?

– Apartamentul e al meu. L-a cumpărat pentru mine. Trase un fum. Obişnuia să-mi ia tot felul de cadouri, bijuterii din aur, perle. Îi place să-și vadă femeile purtând perle. Într-o zi mi-a zis că o să-mi cumpere un apartament, dar după aceea a cunoscut-o pe Kaili. Îi plac locurile obișnuite fiindcă așa nu atrage atenția. Tu ce crezi, nu e ăsta locul ideal ca să ascunzi o amantă? E și ieftin. Oricât de mulți bani ar fi avut nu putea să dea cu piciorul unui așa chilipir. Poate că tot așa a găsit-o și pe Kaili. Numai că ea e ca încălțăminte

veche – a fost purtată de prea multe ori și s-a vândut la reducere.

Scoase un chicotit meschin. Un rotocol de fum i se desprinsese de pe buzele moi.

– Crezi că eram așa de proastă încât să îmi închi-pui că eu și el împărtășim ceva special? Mi-am dat seama că nu o să fie fidel, dar nu-mi păsa. Uită-te cum arăt. Nu prea îmi permit să fac nazuri, nu? Am venit la casa de discuri direct după absolvire. Lucram târziu la birou și am trecut împreună cu el prin anumite crize. De-aia zicea că fără mine nu s-ar fi descurcat nici-odată. Și asta e adevărul!

– Dacă domnul Peng îi dăduse apartamentul lui Kaili, de unde ai cheie?

– Am făcut o copie după cea pe care ți-a dat-o ție, zise domnișoara Roz, așezându-se picior peste picior. La început nu prea am dat atenție bârfelor. Kaili e o femeie nebună, cu suflet de vulpoaică. Uneori dispare zile întregi. Unii zic că vine aici, în bârlog, și-și bagă-n vene. Oricum, când ai apărut tu la birou, am știut că s-a întâmplat ceva extrem de grav. Oftă. Sunt îndrăgostită, domnișoară Wang. Îți poți imagina cât mă doare chestia asta? I-am trimis scrisori anonime. O urăsc! Nu cred însă că se sinchisea Kaili prea mult de ele, or, dacă îi păsa, nu arăta. N-am auzit pe nimeni să vorbească despre așa ceva. Ar fi putut chiar să le arunce. Numai că n-a făcut-o și n-am vrut să dea poliția peste ele.

Mei deschise una și se uită prin ea. Foarte nedumerită, comentă.

– Bine, dar asta e o scrisoare de dragoste!

– Tocmai încercam să le triez când ai venit, așa că am luat tot ce era acolo. Oricum, mi s-a făcut lehamite să le mai citesc. Femeii ășteaia nu-i pasă de nimeni! Mănâncă bărbați pe pâine și le scuipă oasele. Ce mă bucur că a dispărut! Sper să fi crăpat!

– Dar îți dai seama că dacă se implică și poliția va trebui să spun adevărul.

– Adevărul? râse ascutit Domnișoara Roz. Până la ei... sper să-l afli tu!

Își luă lucrurile unul câte unul și le puse încet și cu grijă înapoi în poșetă. Țigara o făcuse, se pare, să se calmeze. După ce își adună tot, se duse spre ușă legănându-și șoldurile și tăcănind din aceleași tocuri roz și ieși fără să scoată o vorbă. Părea să-și fi regăsit calmul, deși se vedea că este afectată, la fel ca fusta care-i atârna ruptă.

Mei se duse mai întâi în dormitor, cea mai importantă cameră din casa unei femei. Un pat din bronz ocupa cea mai mare parte din încăpere. De o parte, la căpătâi, se afla o noptieră, iar de cealaltă, o măsuță de toaletă. Nimic nu părea deranjat, deci dacă Domnișoara Roz cotrobăise prin cameră însemna că aranjase totul la loc.

Își puse o pereche de mănuși din cauciuc și deschise șifonierul. Era plin de haine: rochii lungi, fuste mini, blugi, blănuri și scurte de piele, în cea mai mare parte negre. Mai erau și câteva articole de îmbrăcăminte bărbătești, printre care și un halat de mătase. Pe raftul

de jos dădu peste mormane de pantofi, iar deasupra lor se aflau poșete Chanel, Louis Vuitton și Gucci.

Măsuța de toaletă era murdară. Urme de machiaj, sticlute cu parfum, pachete de țigări și cutii cu medicamente. Luă la verificat etichetele: calmante, pastile pentru dormit, iar pe unele nu le putu identifica. I se făcu milă de femeia care locuia aici.

Niciun sertar al noptierei nu era încuiat. Îl deschise pe cel de deasupra și dădu peste facturi, chitanțe, cărți de vizită, minute, carnete de cecuri puse grămadă unele peste altele, la nimereală. Scoase cecurile bancare și le frunzări. Din câte observa, Kaili avea bani de puțină vreme și retrăsese de câteva ori sume importante. Mei notă datele și sumele retrase, după care așeză cecurile din nou în sertar. Celelalte două sertare de mai jos conțineau bijuterii, șiraguri de perle și din alte pietre, azvârlite cu neglijență laolaltă prin cutii. Părea că femeii ori nu-i păsa de nimic, ori își trăia fiecare zi a vieții din plin, fără să se gândească la viitor.

La capătul coridorului se afla biroul, ceva mai îngrijit, cu trofee, premii, albume de fotografii și tăieturi din ziare aranjate înăuntrul unei vitrine cu uși de sticlă. De el se sprijineau două chitare, iar alături, pe dușumea, zăceau partituri. Una dintre ușile de sticlă era deschisă și o cutie stătea pe jos în fața ei. Domnișoara Roz răscolise prin ea până când intrase Mei. Mai multe scrisori deschise și citite erau azvârlite pe lângă cutie – tot epistole de dragoste.

Mei ridică de jos cutia și o așeză pe birou. Aprinse veioza și studie fiecare obiect: un cupidon de porțelan

în miniatură, o brățară făcută din scoici micuțe de mare, un *ei* – o piatră inscripționată cu un mesaj de dragoste – batiste, o frunză de arțar presată care se făcu fărâme în clipa în care o ridică. Semne de dragoste, după toate aparențele.

„Este înfumurată“, se gândi Mei. „Le păstrează neglijent, ca pe niște simple dovezi ale cuceririlor ei.“ Începu să se întrebe dacă le privise măcar odată sau citise un rând-două dintr-o scrisoare. Oare o făceau să țină minte momentele când i se arătase tandrețe ori când era sorbită din priviri? Cine știe, poate reprezentau o arhivă și nu le mai revedea după ce ajungeau în cutie.

Nedumerită, Mei începu să scoată obiectele pe rând și să le examineze. Încerca să găsească ceva, orice i-ar fi putut oferi un indiciu. Era, inexplicabil, fascinată oarecum de Kaili. Sub exteriorul superficial se află o femeie diferită, se gândi ea, și era nevoie să o găsească.

Până la urmă Mei ajunse la fundul cutiei. Spre surpriza ei, aici se aflau și mai multe scrisori, redactate pe o hârtie de scris de modă veche, care nu se mai găsea de multă vreme. Arătau ca și cum nu fuseseră atinse de ceva timp – o fi uitat de ele –, fiindcă acolo unde fusese îndoită hârtia erau acum niște creștături adânci. Mei le scoase afară – erau trei – și le așeză cu grijă pe masă.

Lin apucase pe un drum care urca spre munți și ajunsese într-un sat cu o poartă boltită, făcută din chirpici. Venise seara și bătrânii satului ședeau pe scaune și pe bușteni, fumându-și pipele sub frunzișul des al unui stejar. Se poate să fi stat acolo toată ziua. Când Lin ajunsese destul de aproape se opriă din sporovăit.

Lin zâmbi și se îndreptă spre un pietroi mare, departe de umbra copacului. Se așază. În lumina amurgului îi fură privirea acoperișul negru de lemn al unei fântâni. Pe cât putea să-și dea seama, casele din chirpici erau risipite pe pantele muntelui. La o fereastră, o lampă cu ulei pâlپا nesigur. Vântul bătea dinspre creste, ademenindu-l cu miros de mâncare gătită. Lin își închipui un *wotou* galben și dulce bolborosind într-un ceaun, carne grasă pusă la fiert și supă cu tăiței într-un bol.

Pe vârful dealului apăru un grup de siluete, dintre care unele aveau felinare. Numărul lor creștea odată cu foamea lui Lin. Glasurile lor se auzeau tot mai aproape.

Se gândi la jacheta Mao care rămăsese împăturită în boccea. Ce bine ar fi fost să aibă acum așa ceva.

– Uite-l acolo!

Copiii alergau la vale cât îi țineau picioarele. Pe urmele lor veneau alți țărani, bărbați și femei ce se întorceau de la câmp ori de la piață. Se vedea că toată lumea aflase de prezența unui străin.

Mulțimea se opri în fața lui Lin și se holba la el, măsurându-l din cap până-n picioare.

– Ce cauți aici? strigă un bărbat.

– De unde ai apărut? zise o femeie, ridicând felinarul ca să lumineze fața lui Lin.

– Caut de lucru. Nu aveți nevoie de ajutor la recoltă?

– Ia chemați-l pe primar!

– L-a văzut careva?

– Munca la câmp e grea! zise un bărbat cu chelie.

– Sunt obișnuit cu ea, zise Lin.

– Uite-acum vine primarul!

Un murmur trecu prin mulțime ca vântul peste un câmp de orz și se dădură toți la o parte ca să-i facă loc unui bărbat ce avea în jur de patruzeci de ani, era voinic, cu pas măsurat și privirea domoală. Părea genul de om care nu face nimic în pripă.

– Ce s-a întâmplat?

Se opri în fața lui Lin, dar acesta se uita la săteni.

– Străinul ăsta zice că vrea de lucru, spuse țăranul tânăr care îi adresase lui Lin prima întrebare.

– Ați aflat de unde e?

– Nu vrea să zică, explică tânărul.

– Știți cum îl cheamă?

- Nu.

- Păi de ce nu l-ați întrebat? Primarul pufăi din pipă și apoi i se adresa lui Lin:

- Cum te cheamă?

- Lin.

Îi plăcu mirosul care venea de la tutunul primarului, un soi aspru de prin părțile acelea.

- Trebuie să-mi arăți documentele. Nu primim pe oricine se întâmplă să treacă pe aici. Ia vino cu mine!

Lin se ridică. Mulțimea se retrase.

- Asta-i tot, zise primarul către ei. Puteți să vă duceți acasă acum. Nu mai e nimic de văzut.

Femeile se îndreptară agale spre stejar ca să-i ia pe bătrâni. Deși copiii li se spusese să fugă acasă, unii trebuiră să fie târați. Primarul urcă dealul pe îndelete, cu Lin și ceilalți urmându-i ca un roi de albine.

O fată destul de grasă ieși în fugă din casă. Lin o recunoscuse de la piață.

- Tăicuță, dar ce se petrece aici? strigă ea agitată către primar.

- Nimic. Ți-am zis să nu ieși. Masa-i gata? Zi-i măică-tii că nu mai stau mult.

Fata plinuță nu se clinti. Ochii ei erau ațintiți asupra lui Lin.

- Dar unde-l duci?

- La biroul sătesc, nu se vede? Treci în casă!

Procesiunea se iuți.

Când Lin privi înapoi o văzu pe fată alergând cu repeziciune mai sus pe deal, de una singură. Acum se făcuse prea întuneric ca să-i mai vadă fața, dar Lin

și-o închipsea cu ochii bulbucăți de îngrijorare, la fel cum o văzuse la piață. Îi răsuna în minte strigătul prietenei acesteia, glasul ei care se ridicase deasupra lumii: „Fugi în munți!“

Biroul sătesc era o casă din chirpici, dintr-o curte oarecare, cu o scândură lungă și albă la intrare pe care stătea scris „Comitetul Revoluționar Sătesc“. Mulțimea se împrăștiase și se întorcea acasă, în afară de trei bărbați care se autonumiseră santinele și rămăseră afară.

Primarul intră în clădirea comitetului, dădu jos o lampă cu petrol dintr-un cârlig înfipt în perete și o aprinse. În aer începură să plutească umbre întunecate, ce se răsuceau amenințător. Se așeză pe un scaun și-și mută pipa în colțul gurii.

– Aici singurul funcționar sunt eu – primar, secretar de Partid și președinte al Comitetului Revoluționar. Două Izvoare – așa se cheamă satul nostru – e mic, cu treizeci, patruzeci de familii, depinde cum numeri rudele. Suntem săraci. Eu nu primesc alocația de funcționar sătesc, iar la sfârșitul anului trebuie să dau înapoi la fel de mult grâu ca oricare. Dacă ești potolit, poți să stai. În ziua de azi, Colectivul de Partid e doar cu numele. Fiecare familie trebuie să aducă cota de grâu și când vine recolta e greu. Dacă nu te descurci, pleci de aici! Ai înțeles? Aici eu sunt legea.

Dintr-un afiș președintele Mao privea enigmatic în depărtare. Oare la ce se uita? Lin n-avea nicio idee. Câte un *chun lian* atârna de fiecare parte a

afișului cu aceeași dedicație: „Vă felicităm pentru că v-ați îmbogățit!“ Fuseseră puse probabil acum vreo șase luni, la ultimul Festival al Primăverii, și culorile se mai estompaseră.

– Probleme cu poliția ai?

Lin căzu pe gânduri. Călătoria clandestină în trenul de marfă, bătaia din piață... ar putea să-l azvârle oricând în dosul grațiilor.

– E și greu să nu ai în zilele noastre, zise el.

– Ai grijă, măi băiete!

– Nu, să trăiți, n-am probleme!

– Da' cu rana de la cap ce-i? Văd că e recentă.

– Nu a fost din cauza mea.

– Un om de treabă nu se bate.

– Un om de treabă nici nu trebuie luat la bătaie.

– De unde ești?

– De departe.

– Vrei de lucru ori ba?

– Sunt din munții Qinghai. Mama noastră e bolnavă și are nevoie de bani. Toți oamenii mi-au zis că aici se plătește bine.

Primarul scutură din cap.

– Minți și minciuna îl întinează pe omul bun! Ia dă-mi să văd carnetul de membru al Colectivului Popular!

– Mi-am pierdut și actele, și bocceaua, și banii.

– Hai, nu-mi spune că ți le-a furat careva!

– Nu. Am nimerit într-o bătaie și a trebuit să fug.

– În cazul acesta sunt nevoit să te gonesc, zise primarul. O să fie greu recoltatul pentru multe familii,

dar nu putem să primim pe cineva în care noi nu avem încredere.

Ieșiră în curte. Unul dintre cei trei tineri trăsesese cu urechea și acum o luase la fugă ca să răspândească vestea. Tocmai atunci apăru o fată.

– Tăticule, dar nu poți să-l izgonești! Unde o să se ducă pe întunericul ăsta? zise gâfâind fiica primarului.

– Grăsunico, ia nu te băga unde nu-ți fierbe oala! se răsti tăică-său.

Lin o văzu apoi pe prietena fetei într-o bluză roz, strâmtă, și niște pantaloni largi negri. Se opri la poartă ținând o lampă cu petrol a cărei flacără juca și i se reflecta în ochi.

– Tăicuță, dar îl știm de la piață pe omul acesta. E un om bun. Ne-a ajutat pe mine și pe Xiao Hua, zise Grăsunica.

Cuvintele păreau să se rostogolească la repezeală, cu întreruperi.

– Îl știi pe Du Căposul din satul Du! El și prietenii lui ne-au atacat, iar omul acesta i-a izgonit.

Primarul se întoarse către cealaltă fată.

– Xiao Hua, e adevărat ce a zis?

Fata dădu din cap.

– Păi de ce nu mi-ai spus așa de mai înainte, dom'le? îi zise primarul fetei lui. Maică-ta știe?

Grăsunica își luă tatăl de braț.

– Hai, tăticule!

Bărbatul ezită.

– Poate ar fi mai bine să veniți amândouă înăuntru, hotărî el în cele din urmă.

Cei trei intrară în casă și închiseră ușa. Câteva minute mai târziu ieșiră și fetele zâmbeau ținându-se de mână.

– Am verificat ce mi-ai zis despre bătaie și despre bocceaua ta, îi zise primarul lui Lin, și poți să rămâi. O să dormi în staul.

– Mulțumesc, mulțumesc... Nu aveți ceva de mâncare? Mi-e foarte foame.

– Vino la noi acasă. Mămica a gătit niște carne. Pe mine mă cheamă Li Yun Yun, dar toată lumea îmi zice Grăsunica.

– Destul! îi zise primarul fiică-sii. Du-te și spune-i maică-tii să mai pună o farfurie.

După masa de seară primarul merse cu Lin până la staulul oilor. Ducea o lampă cu petrol și o acoperitură făcută sul. Stelele ieșiseră și licăreau pe cer. Urcară până la capătul satului. Era o noapte răcoroasă. Lin auzea cum foșneau frunzele în adierea ușoară.

– Te-am lăsat să stai, dar asta nu înseamnă că am încredere în tine.

– Nu o să vă fac probleme, îl asigură Lin.

– Să o lași în pace pe Xiao Hua! îl avertiză primarul.

Înăuntrul pădurii se auzi chemarea unei vulpi, deasupra copacilor se înălțase semiluna. Primarul așternu acoperitura peste fân.

– Dimineață plecăm devreme.

După ce se îndepărtă, Lin se așează în fân și căzu într-un somn, fără vise. Pentru o vreme trecutul dispăruse complet.

Hârtia era atât de subțire, încât părea transparentă și foșnea în timp ce Mei o despătura. Un scris rafinat, aproape caligrafic, se ivi în fața ochilor ei.

8 februarie 1989

Dragă Kaili,

Sunt acasă de două săptămâni și mă gândesc în fiecare zi la tine. Odată cu Festivalul Primăverii și cu Marele Ger s-a făcut foarte frig. În ajunul Anului Nou a nins.

De fiecare dată când mă întorc acasă îl găsesc pe bunicul mai îmbătrânit. Se mișcă încet și câteodată uită lucruri, dar încă mai lucrează la fosta mea școală – se cheamă Liceul nr. 7 al Orașului de Vest (de douăzeci de ani e îngrijitor acolo!). Crede că asta o să-l mențină viu și sprinten în anii care vin, numai că eu sunt îngrijorat. La urma urmei are șaptezeci și unu de ani și de când sunt la universitate n-are cine să aibă grijă de el.

Mă bucur că m-am întors după ce s-a terminat semestrul. I-am cumpărat bunicului mai mult cărbune ca să aibă cu ce face căldură până la primăvară. L-am dus la unul dintre complexurile de magazine noi din Beijing. Am luat chun lian ca să îl agățăm la ușă și bunicul se minuna câte modele aveau. El face cumpărături doar în hutong, pe o alee strâmtă din apropiere. Am procurat și niște artificii și hârtie de făcut figurine. Bunicul e foarte priceput la asta – avem doi phoenixi și o floare de lotus meșteșugit lucrată care atârnă la fereastră.

De ajunul Anului Nou ne-am dus acasă la Grăsun. Am luat masa de seară împreună și ne-am uitat la televizorul lor la gala Festivalului Primăverii.

Și el s-a întors acasă de sărbători de la Academia de Poliție. Ai să-l cunoști într-o zi. Nu-i gras și nici n-a mai fost de când avea paisprezece sau cincisprezece ani. După trei ani de antrenamente la poliție a devenit puternic și suplu. Arată ca un adult și e și ceva mai serios, dar suntem tot prietenii cei mai buni, chiar dacă nu ne vedem câteva luni la rând. Când ne întâlnim din nou, reluăm de unde am rămas.

Am fost cu Grăsunul la Miaohui în Parcul Ditan ca să cumpărăm câte ceva pentru sărbători. Bunicul n-a vrut să vină, fiindcă nu-i place mulțimea sau poate s-a gândit că o să mă simt mai bine numai cu Grăsunul. Și chiar ne-am

distrat de minune. Lui îi plac vechile aperitive specifice Beijingului, așa că ne-am îndopat cu supă de lotus, cârnați prăjiți în făină de fasole verde, sos cu tăitei și suc de fasole roșie...

Grăsunul n-a fost prea bun la școală și părinții lui erau dezamăgiți când s-a dus la Academia de Poliție, fiindcă nu e o facultate potrivită. Numai că aici s-a descurcat chiar bine! S-a înscris în Partid și până anul trecut a fost un membru model. Instructorii i-au zis că o să aibă un viitor strălucit. Felul lui de a privi viața s-a schimbat.

I-am vorbit despre tine, că ai optsprezece ani și ești frumoasă, inteligentă și curajoasă. I-am povestit cum am ieșit cu pescarii, cum tu nu mai fuseseși la mare până atunci, iar eu mă mai dusesem o singură dată cu vasul nostru de cercetări, apoi cum barca de pescuit era mult mai mică decât ambarcațiunea noastră, încărcată cu tot felul de instrumente științifice și cum pluteam în voia valurilor. Era deja toamnă, dar soarele încălzea destul de tare și după ce pescarii și-au aruncat plasele ne-am așezat în barcă pălăvrăgind și așteptând. Apoi, următorul lucru pe care mi-l amintesc e că tu ai sărit în apă și înotai ca un pește râzând și necăjindu-i pe tinerii pescari, căci unii te provocaseră că n-ai s-o faci.

I-am zis Grăsunului că i-ai impresionat, dar el a fost de părere că ești un pic nebună. De la el, ăsta e un compliment! A vrut să-i arăt o fotografie de-a ta, dar m-am văzut nevoit să-l dezamălesc.

Nu-i pot cere bunicului să-mi cumpere un aparat de fotografiat. Stăm și așa prost cu banii. Nici despre tine nu vreau să-i zic. El crede că sunt prea mic ca să am o prietenă, numai că la vară fac douăzeci de ani.

Uneori am impresia că nimeni nu a băgat de seamă că am crescut. Toată lumea se poartă cu mine de parcă aș fi un copil. Părinții Grăsunului se uită la mine de sus la fel ca atunci când venisem acasă de la școală cu premiul triplu. Taica Liu, un bărbier ambulant care trăiește în hutong de când e familia mea, mi-a zis că ar trebui să-l las pe el să mă tundă, să nu mă mai duc la frizeriile care sunt la modă. Mă necăjește:

– Tot timpul te-am tuns eu. Acum de ce nu mai vrei?

Problema cea mai mare rămâne totuși cu bunicul. Uneori petrece ore în șir vorbind despre trecut, despre timpul când trăiau părinții mei. Întotdeauna se referea la vremurile de altădată, dar acum, după ce am fost plecat o vreme, parcă trăiește în trecut mai mult decât oricând. Mă întreb dacă atunci când nu sunt lângă el se gândește numai la asta tot timpul. Nu-l învinovățesc, dar vreau să discut cu el despre viitor și nu pot.

Prin urmare, îți ziceam că am fost acasă la Grăsun ca să ne uităm la gala Festivalului Primăverii și a fost bine. Am vorbit despre ce o să se mai întâmple. Grăsunul mi-a zis că de îndată ce o să înceapă să lucreze o să pună bani deoparte

ca să-și ia motocicletă. Părinții i-au zis că n-o să-și permită niciodată să-și ia dintr-un salariu de polițai. Dar el zicea:

– Nu spun chiar Honda ori Yamaha. O să îmi cumpăr și eu una veche de armată; avem vreo câteva la academie. Iar după ce o să mă căsătoresc și o să am copil, o să-i pun și un ataș.

Părinții îl muștrău că visează.

– Ce prostii! Băiatul ăsta al nostru n-a făcut niciodată ceva cum trebuie. Ne facem de râs, vecine! i-a spus maică-sa bunicului. Uite ce deștept e Lin ăsta al tău!

Bunicului îi place să audă asta. E mândru, pentru că m-a crescut de unul singur.

Le-am zis părinților Grăsunului că ar trebui să creadă în copilul lor. Se descurcă de minune la academie – de ce să spună cineva că nu va avea un viitor strălucit? Ei au zis că o să creadă atunci când o să se întâmple.

Ciudați mai sunt și părinții, și bunicii ăștia prin felul în care îți arată că te iubesc!

Grăsunul a fost nemulțumit de ce i-au zis părinții. A stat tăcut pentru o vreme, dar după ce a terminat de mâncat și-a revenit. Voia să afle oare ce o să aducă anul următor. Știi, bunicul a prins timpul ultimului împărat și știe obiceiurile vechi.

La început nu a vrut să vorbească despre asta, dar l-am convins noi.

– *Anul șarpelui nu e un an bun, zise el, iar anul acesta va fi chiar mai rău decât e de obicei anul șarpelui. Dintre cele cinci feluri – pământ, foc, vânt, metal și apă – șarpele de pământ este cel mai rău. O să fie conflicte, relații dure, tulburare și va fi chiar și război.*

– *Am crezut că șerpilor sunt înțelepți!, i-am zis eu.*

– *Oamenii născuți în anii șarpelui sunt într-adevăr înțelepți. Dar anul șarpelui are cea mai mare putere negativă dintre toate semnele zodiacului.*

Discuția asta a fost ca o pată întunecată pe spiritul Festivalului, până ce Grăsunul a zis:

– *Păi înseamnă că o să fie un an bun pentru mine. Nu e la noi vorba aia că eroii se nasc din Haos?*

– *Of, alte prostii!, a exclamat maică-sa și noi am râs.*

După concertul de gală, la miezul nopții ne-am dus afară în hutong și am aprins artificii în timp ce ninge. A ieșit toată lumea, până și copiii mici cu părinții, și toți râdeau și se felicitau zicându-și „noroc“ și „vă felicităm pentru că v-ați îmbogățit“. Da, ce mult iubesc acest hutong, vecinii și Anul Nou!

Și ce mult te iubesc pe tine!

L.

Lumina lămpii strălucea peste cuvinte umplându-le de viață. Scrisoarea fusese datată în urmă cu nouă ani, când Kaili era o fată tânără. Probabil „L“ fusese prima ei dragoste, curată, nevinovată. Mei se gândi la iubirea ei de la acea vârstă. Îl întâlnise pe Yaping când aveau optsprezece ani, în prima lor zi la universitate, și se îndrăgostiseră la douăzeci. Își aminti cum se întâlnea cu el sub pagoda de la Lacul Weming și mireasma ierbii de primăvară de pe mal. Fusese o vreme a cunoașterii, a învățării, a speranțelor; fuseseră primul sărut și primele cuvinte de dragoste.

Privirea lui Mei reveni asupra scrisorilor. În paginile acelea era descrisă o altă Kaili – o persoană tânără, curajoasă și plină de viață. Mei vru deodată să afle mai multe despre ea și despre ce se întâmplase cu povestea de dragoste. Deschise a doua scrisoare.

Culesul e o treabă grea chiar și pentru bărbatul care nu încearcă să facă de două ori mai mult decât ceilalți ca să-și câștige biletul spre casă. Lin muncea toată ziua la câmp, stând aplecat și retezând grâul cu secera. Țărarii făceau lucrul să pară destul de ușor, dar în curând se trezi că secera devenise grea. Câteodată, când se îndrepta de spate, se uita la ceilalți oameni care lucrau prin apropiere și la suprafețele care fuseseră secerate. Oricum, zona rămasă părea nesfârșită. Soarele dogorea de dis-de-dimineată până după-masa târziu și îi ardea pielea, colorând-o într-un maroniu închis.

La prânz, venea din sat o căruță trasă de măgari cu mâncare și apă. Uneori trebuia să se ducă și la câmpul cultivat cu porumb, unde femeile culegeau pănușile și le puneau în coșuri. Mâncarea îi revigora pe tinerii țărani. Spuneau glume grosolane în fața nevestelor când acestea le aduceau mâncare, le alergau râzând în jurul câmpului și luau din când în când câte-o palmă ușoară, dar binemeritată.

Lin stătea deoparte. Nu îndrăzneau nicicum să vină până la el, deși unii se arătau curtenitori: încercau să-i zică câte o glumă ori îl întrebau despre călătoriile pe care le făcuse, dar auziseră și de bătaia din piață. Îl văzuseră de vreo câteva ori pierzându-și firea atunci când era provocat și erau speriați de fiara sălbatică ce părea că se ascunde în el.

Uneori până și Lin se înspăimânta de propria lui violență. Brusc, devenea atât de furios – dar nimeni altcineva nu-și dădea seama de starea lui –, încât trebuia să se retragă. Odată ce rămânea singur se calma. Dogoarea soarelui parcă îi seca mințile și se visa la umbră, cu greierii țârâind, fremătând ca oceanul. Se gândea la nucii bătrâni aliniați pe străzile din partea veche a Beijingului și-i treceau prin față instantanee din copilărie – o înghețată mâncată pe bicicletă, fereas-tra casei bunicului, Grăsunul...

Familia Xue trăia la capătul satului Două Izvoare, aproape de pădure și de cimitir. Iată pricina pentru care, după cum relata Xiao Hua, ceilalți săteni îi vizitau din an în paști.

– Se zice că aici bate la vale vântul dinspre cimitir și aduce ghinion. Oricum, astea-s superstiții. Noi nu credem în așa ceva, nu-i așa, Urmaș-de-bază?

Fratele lui Xiao Hua dădu din cap. Era cam bâlbâit, așa că vorbea destul de rar.

Lin și Urmaș-de-bază ședeau pe *kang*, un pat făcut din chirpici, cu picioarele încrucișate și cu o masă pătrată, scundă, ridicată între ei, pe care erau puse patru

feluri de mâncare: o tocană cu carne, ouă prăjite și două porții de mâncare de legume. Tot pe pat se afla și tatăl lui Xiao Hua, rezemat între perne și așteptând să mănânce.

Lumina zilei se domolise într-un amurg roșiatic, iar de pe masă se ridicau aburi ce păreau că umezesc aerul uscat.

Xiao Hua intră cu o farfurie de *woton*.

– Nu e nimic special, se scuză ea către Lin.

– Prea fierbinte, mormăi taică-său.

Era un bărbat mic care arăta de parcă ar fi intrat la apă, avea pielea albă și ridată, în vreme ce ochii și gura păreau că se afundă în carnea din jur. Se uita tăfnos la mâncare.

– Ce-ai gătit atâtea feluri? Ce, crezi că suntem bogați?

– Tati, roși Xiao Hua, avem un musafir.

Bătrânul tuși. Lin auzi în gâtleejul lui bolborositul secrețiilor.

– Dacă ai să cheltui toți banii pe care îi avem, ce-o să mâncăm mai încolo? Vântul de Nord-Vest?”

Urmaș-de-bază luă o bucată de carne și îi dădu drumul în bolul lui Lin.

– Mă-mă-mă-mănâncă! zise el pe un ton serios.

Muștele roiau în jurul mâncării. Xiao Hua dădea din mâini ca să le alunge, dar reveneau imediat.

– Ce atâta zarvă? îi zise bătrânul. Ce, musafirul nostru-i vreun funcționar oficial?

Xiao Hua îl aducea pe tatăl ei în pragul exasperării.

– Mănâncă încet, îi zise ea lui Lin.

El o urmări trecând pe lângă un afiș cu doi băieți care zâmbeau și dispărând după o perdea, în bucătărie.

– Cred că ești fericit să ai o fată așa de pricepută, îi spuse Lin bătrânului.

Se simțea obligat să facă conversație, deși se vedea că pe celălalt îl enerva prezența lui.

– Eu sunt bătrân și bolnav și ea mă lasă toată ziua aici să-mi putrezească oasele! Bătrânul tuși iarăși. Ar trebui să aibă grijă cineva și de mine!

– Din câte se vede fiica dumitale te îngrijește!

– Noi suntem săraci și ea ne cheltuie toți banii! reluă bătrânul, însă apoi tăcu ca să-și recapete suflul. Toată viața am muncit din greu ca să-i cresc pe amândoi!

Urmaș-de-bază auzea probabil aceeași poveste în fiecare zi și nu-i mai dădea nicio importanță. Sorbea înainte din mâncare cu zgomot. Pe *kang*, lângă perete, stătea frumos împăturită o cuvertură și lângă ea o pernă. Lin bănuia că erau ale lui Urmaș-de-bază.

– Astea sunt obligațiile pe care le ai ca fiică! zise bătrânul. Grăsunica n-are nicio grijă, familia ei are bani!

Lin își plecase capul și mânca. Nu avea habar despre ce vorbește bătrânul. Putea doar să presupună că ajunsese la acel nivel pe care îl pricep numai cei de aceeași vârstă. Se gândi la Xiao Hua. Probabil că a terminat de făcut curat și poate stătea pe scăunelul de lângă sobă ca să mănânce.

Deasupra mesei Urmaș-de-bază molfăia al treilea *wotou*. Xiao Hua intră cu un ceainic și trei cești. Îi turnă tatălui ei.

– Ce-i asta, cești din plastic? De ce, dăm petrecere? bombăni bătrânul.

Xiao Hua nu se uită la el. Se urcă pe *kang* și închise fereastra din spatele lui. Avea un cadru subțire din lemn de care era prinsă hârtie albă, nu sticlă. Acum nu mai era curent, așa că în cameră domnea un aer închis. Xiao Hua aduse o lampă pe masă.

– Nu consuma gazul! Încă nu e întuneric.

Xiao Hua ieși și se duse în bucătărie, dar reveni, protejând cu palma focul de la un chibrit și aprinse lampa. Bătrânul bombăni îngrozit.

– Tati, bea-ți ceaiul! În curând se face vremea de culcare.

Lin și Urmaș-de-bază terminaseră și farfuriile lor erau goale acum.

– Să vă fie de bine! îi zise Xiao Hua lui Lin. N-a fost decât niște mâncare simplă făcută în casă.

Începu să strângă masa.

– A fost foarte gustos, zâmbi Lin. Gătești bine.

– Păi, știți vorba aia: nici cea mai bună nevastă nu se descurcă fără orez, îi zise Xiao Hua.

Taică-său tuși:

– Femeile astea nu se pricep decât să cheltuie banii!

– Sunt bani câștigați de mine! îi replică Xiao Hua.

Bătrânul gâfâi după aer și ochii lui Xiao Hua se-ntunecară de vinovăție și milă.

– Hai, tati, trebuie să te odihnești acum!

Duse farfuriile și bolurile la bucătărie, apoi luă masa pătrată de pe *kang* și o puse pe podea. Urmaș-de-bază îi așeză tatălui perna într-un colț, iar Xiao Hua înmuie

un prosop într-un lighean cu apă și-i șterse fața tatălui ei. Urmaș-de-bază îl ajută să se întindă. Bătrânul tuși.

Lin plecă din cameră. Stive de farfurii murdare zăceau într-un ceaun pe plită. Luă o mână de vreascuri dintr-o grămadă de pe dușumea și o azvârli în flacăra pe cale de a se stinge. Aceasta prinse viață din nou și Lin își aprinse de la ea o țigară rulată.

Bucătăria era mică și murdară. De perete stăteau sprijinite lemne și vreascuri. Un borcan de apă înalt cât un om mai scund se afla lângă ușă. Dintr-o căldare de lemn venea duhoare de varză. Ouă și usturoi, ceapă verde, știuleți de porumb erau îngrămadite într-un coș, iar lângă ceaun a văzut un cuțit mare pentru tăiat.

Lin fuma, iar lemnul trosnea în vatră. Prin ușa deschisă putea să vadă întunericul înserării și câțiva copaci greu de distins. Beijingul și ura păreau foarte departe.

Xiao Hua și Urmaș-de-bază veniră înăuntru. Xiao Hua ducea ligheanul de spălat și o lampă, iar Urmaș-de-bază, o țeavă de bambus și un capac.

– Urmaș vrea să se ducă în sat. În seara asta se desfășoară lupte cu bățul, zise Xiao Hua în timp ce lăsa jos ligheanul și lampa.

Urmaș-de-bază puse capacul deoparte și-i arăta lui Lin bățul:

– Ce-ce-ce-ce pă-pă-pă-re-re ai?

Lin ridică lampa cu gaz. O dihanie mică stătea la capătul țevii fără să se miște.

– Ești sigur că o să lupte? întrebă Lin.

Urmaș-de-bază rânji și dădu din cap.

– Nu vrei să te duci cu el? întrebă Xiao Hua.

– Mai bine stai și te ajut.

Xiao Hua zâmbi cu ochi strălucitori.

– Să nu vii târziu, îi porunci fratelui ei care își luase iute tălpășița.

Xiao Hua ridică doi știuleți din coș și-i aruncă printre tăciunii din vatră. Apoi umplu ceaunul cu apă din borcan și începu să spele vasele.

Lin nu prea avea ce să facă, așa că ședea alături fumând liniștit.

– E așa o mizerie în casă! zise ea. Peste tot numai vreascuri și uite ce de muște! Fac curat și tot vin înapoi. Când tati era sănătos, acum câțiva ani, spunea că o să facă o extindere, dar n-am avut niciodată suficienți bani. Toate-s așa de scumpe, mai ales când te duci la oraș!

Mâinile i se mișcau repede, ca peștii care săreau și intrau în apă. Așeza farfuriile și bolurile unele peste altele pe suprafața de chirpici de lângă sobă.

– Ai fost vreodată la oraș? întrebă ea.

– Da.

– Era frumos?

– Foarte.

– Presupun că toate fetele sunt frumoase și la modă, cum vezi prin reviste.

– Și tu ești frumoasă.

– Ajută-mă cu apa! zise Xiao Hua.

Lin ridică ceaunul și vărsă apa murdară afară.

Fata își șterse mâinile de poalele bluzei. Știa, firește, că e frumoasă – Lin o privi în ochii ei mari, cu gene lungi –, numai că asta nu era de-ajuns.

– Se zice că frumusețea unei femei e 30% natură și 70% machiaj. Dacă-ș avea măcar ceva bani, murmură ea.

– Ești teafără și ai o familie. Poate că nu e de ajuns pentru tine, dar asta-i cel mai important.

Xiao Hua își scoase un scaun afară.

– Vino aici, zise ea. E mai răcoare.

Lin se duse după ea și se așeză pe prag.

– Nu-ți e dor de casă? îl întrebă fata.

– Ba da. Când termin aici, mă duc înapoi. Ce a început acolo trebuie să se sfârșească tot acolo.

– Adică o să duci banii acasă?

– Banii nu înseamnă nimic pentru mine. Nu mai pot răscumpăra ce-am pierdut.

– Dar ce-ai pățit?

– E o poveste lungă, zise Lin încercând să zâmbească. Într-o zi poate o să ți-o spun.

Xiao Hua trase un fum din țigara lui.

– Aș face orice pentru bani. M-am săturat să fiu atât de săracă.

– Sunt lucruri mai rele decât sărăcia.

– Așa o fi? Astă-primăvară am rămas fără mâncare și două luni n-am mai avut niciun ban ca să cumpăr ceva. Urmaș-de-bază și cu mine ne-am dus în pădure să scoatem rădăcini. N-aveam nici cu ce să-i luăm tatei medicamente. Dacă nu ne-ar fi dat primul niște yuani, ar fi murit tata! Urmaș-de-bază nu avea haină de iarnă. Nu ne-am permis nici măcar să luăm urări de Anul Nou. Ce rușine-am tras! La mai

mult de cincizeci de kilometri auzise toată lumea de Xue, familia de sărăntoci!

– Măcar te bucuri de libertate.

– La ce bun dacă ești înlănțuit de sărăcie? Pețitorii mi-i oferă pe Du Prostănacul și pe Huang Nebunul. Asta sunt eu? O nevestă ieftină? Și lui tata îi e rușine, dar nu vrea să arate. El vrea banii mei de măritiș și de dragul lui tata și al lui Urmaș aş lua pe oricine de bărbat... De bună seamă că aş lua... Doar ei sunt carne din carnea mea și sânge din sângele meu...

Glasul i se stinse.

Dar nu era în stare, se gândi Lin. N-ar fi fost în stare să se sacrifice încă.

– Săraca măicuța mea care a murit! Xiao Hua privi spre cimitir. Prin întuneric însă nu se mișca nimic – doar stelele sclipeau pe cer. Ce mult aş vrea să mai fie aici măcar o dată... Ce fericiți eram pe vremuri!

Lin vru să o ia de mâini și să-i spună povestea lui, să-i ușureze povara, dar se opri. Trebuia să fie precaut. Sub nicio formă nu trebuia să lase pe cineva să afle cine era.

Simțea în acea clipă tot greul și toată frumusețea vieții. Noaptea de cleștar, cerul argintat, mireasma adierii de vară și sunetul vieții sălbătice din munți îi sfâșiau inima și îl făceau să se gândească la altă noapte de vară și la alte trepte.

Un milion de mile-am rătăcit

Și pretutindeni căutat-am

Dar nicăieri nu mi-am putut găsi

A tinereții inimă...

– Ce-i asta?

– O bucată dintr-o poezie.

– Tu ai scris-o?

– Nu. Un poet care a murit acum mai bine de o mie de ani.

Xiao Hua se holbă la el. Se vedea că e nedumerită și căuta un răspuns pe fața lui.

– Dar tu cine ești? Un vagabond nu știe poezii.

– Am învățat-o de la un om în vârstă cu mulți ani în urmă. Credeam că am uitat-o, minți el, dând din mâini a lehamite. Nu știu ce înseamnă, dar sună drăguț.

Xiao Hua zâmbi. Echilibrul situației se restabilise. Se duse înăuntru.

Porumbul era gata. Ea scoase știuleții din vatră, îi șterse de funingine și-i aduse în poala bluzei.

Se așezară unul lângă altul pe pragul ușii și începură să mănânce porumb. Lampa cu gaz se stinse. Sub veșmântul de bumbac pieptul lui Xiao Hua se ridica și cădea, iar umărul ei aproape că îl atinse pe al lui Lin. El respiră parfumul pielii ei și-i simți căldura. Amintirea oceanului și a femeii pe care o iubise demult începură să capete formă. Fu cuprins de dorință.

Din pădure veneau roiuri de țânțari, intonând parcă imnul victoriei.

28 mai 1989

Draga mea Kaili,

Îmi pare rău că n-am putut să-ți scriu mai devreme. Știu că ești îngrijorată, dar nu ar trebui, dragostea mea!

Abia după ce am ajuns acasă am văzut ce neliniștit era bunicul. S-au petrecut și încă se mai petrec în Beijing atât de multe lucruri, care depășesc orice ne imaginam noi!

Comitetul Revoluționar al Străzii și Hutong-ului a primit un comunicat despre mișcarea studențească de la oficialitățile orașului și ale Partidului prin care spun că aceasta e antirevoluționară și vor fi consecințe îngrijorătoare pentru cei care fac parte din ea. Președintele, doamna Tang, trăiește la noi în hutong. I-a făcut bunicului o vizită și l-a supărat așa de tare, încât a intrat în panică și mi-a telegrafiat.

Când am ajuns acasă mi-a spus:

– Acum, că ai venit, m-am mai liniștit. Acum pot să fiu sigur că n-ai să intri în vreun bucluc.

– Dar studenții nu făceau probleme. Ei vor doar democrație și libertate, astfel ca orice chinez să poată duce un trai mai bun.

Bunicul a zis că el nu înțelege democrația și libertatea, dar știe ce înseamnă un trai mai bun, adică unul fără probleme, tulburări sau moarte.

– Dacă vrei să fii fericit, nu aștepta prea multe de la viață. Nu are niciun rost să te iei la harță cu Partidul Comunist.

Aș putea eu să-l învinovățesc? Și-a pierdut singurul fiu în perioada Revoluției Culturale. Însă i-am spus că de data aceasta lucrurile stau altfel. China a pășit în vremuri moderne și s-a deschis către lume. Președintele Mao a murit de aproape treisprezece ani și Partidul și-a reevaluat moștenirea.

Oamenii din generația părinților noștri vorbeau despre cum era în timpul Revoluției Culturale să fii în Gărzile Roșii, despre acele momente încântătoare – până când revoluția s-a transformat într-o distrugere în masă. În trenul spre Beijing mi-am dat seama că înțeleg pentru prima oară fiorul nădejdiei. Ceilalți călători își împărțeau cu noi mâncarea și ne spuneau că apreciază foarte mult ceea ce fac studenții pentru țară. Multora dintre noi li s-a dat voie să călătorească fără bilet, un gest de sprijin din partea controlorilor și a vânzătorilor de bilete.

În Beijing atmosfera e mai degrabă precaută. Ieri m-am dus în piața Tiananmen, dar n-am putut să pătrund în zona de securitate a studenților nici măcar cu ajutorul cardului meu de identitate de la universitate. I-am văzut pe studenți cum îi întorceau din drum pe susținătorii din fabrici și de la universitățile din provincie. Păreau tensionați. Unul dintre ei mi-a zis că se teme să nu se infiltreze poliția secretă printre ei.

Nu mai erau în greva foamei, dar tot stăteau în piață cu miile. Steagurile universității fluturau în continuare, iar la megafon transmiteau încă relatări despre tratamentul aplicat studenților de Partid. Numai că totul părea lipsit de un scop. Odată ce guvernul a rezistat la greva foamei și la demonstrații cu un milion de participanți, nimeni nu se mai iluzionează că o să cedeze. Studenții nu vor să se retragă, însă nu mai au, se pare, nicio șansă să câștige. Trecătorii încă mai puneau bani în cutii pentru colectă și se întrebau la ce folosesc. În piață s-a ajuns la un impas și nimeni nu pare să prevadă cum se va sfârși.

Pe străzi se plimbau de colo-colo studenți veniți din toată țara. Erau nemulțumiți fiindcă studenții din Beijing nu-i primiseră bine. Mulți dintre ei călătoriseră zile întregi ca să ajungă aici. Cei din Beijing erau frânți, dar nou-veniții încă mai sunt entuziaști și plini de energie. Vorbeau despre cum să se organizeze. Simțeau că ei nu fuseseră implicați în acțiune.

Nu ne-am simțit și noi în Qingdao dați la o parte? Ne-am dus la primărie ca să-i sprijinim printr-o demonstrație pe greviștii foamei, ne-am încăierat cu poliția, apoi ne-am dus la gară și ne-am așezat pe linii ca să oprim trenurile care făceau transporturi militare spre Beijing –, dar cine știe ce transportau sau încotro se duceau de fapt? Am făcut lucrurile astea fiindcă am simțit că așa trebuie și pentru că, în adâncul nostru, ne simțeam vinovați din cauză că nu eram la Beijing, cot la cot cu tovarășii noștri. S-a vorbit chiar să intrăm și noi în greva foamei, numai că numărul de voluntari era mic. Toată lumea voia să fie la Beijing.

Am spus adevărul când ți-am mărturisit că nu vreau să te las singură, dar a trebuit să mă întorc pentru bunicul. Ce mult aș fi vrut să vii și tu cu mine!

Acasă nu mi-a fost prea ușor, pentru că nu sunt de la o universitate din Beijing. N-am putut nici să intru în piața Tiananmen și nici să mă alătur blocadelor antitanc ridicate de studenți prin zonele marginase. Am încercat și să iau legătura cu vechii mei prieteni de la liceu, dar n-am putut găsi pe nimeni. Toată lumea era în stradă.

Astăzi am auzit că în centrul orașului au fost văzuți soldați, chiar dacă numai un pluton. Bunicul nu mă mai lasă să plec acum din casă – e noapte. Seara e cald. După masa de seară vecinii ies afară să pălăvrăgească ori să se plimbe pe aleile

strâmte de prin împrejurimi. Toată lumea e îngrijorată de ce s-ar putea întâmpla în continuare.

Și eu sunt neliniștit, deși nu cred prea multe din ce zic vecinii și bunicul. Însă mă întreb dacă, din pricina tinereții, nu suntem mult prea optimiști. Știm cu toții ce s-a întâmplat pe vremea Revoluției Culturale și cu ce brutalitate au zdrobit viețile oamenilor. În violențele de atunci i-am pierdut eu pe mama și pe tata. Cu toate astea nu prea ținem seama de istorie, sperăm cam multe și visăm la propria noastră mărire. Să presupunem că o să câștige studenții. Ce o să facem atunci? Suntem noi în stare să alcătuim un guvern sau să reconstruim China? Abia avem douăzeci de ani! Să faci revoluție e o treabă, să produci ceva e altă poveste.

Sper că nu te-a dezamăgit pesimismul meu, după cum îi zici tu. Mi-amintesc că ți-ai cam pierdut răbdarea când am stat de vorbă. Mi-ai zis că eu descopăr dificultăți acolo nu sunt și, fiindcă trec prin faza anului de absolvire, confund neîncrederea cu maturitatea.

Tu n-ai avut niciodată îndoieli. Tu crezi în viață, dragoste și, mai mult decât orice, ai speranță. Faptul că sunt cu tine e ca și cum aș sta la soare, ceea ce e de-ajuns să mă facă să-mi alung demonul lăuntric. Numai că noaptea el vine înapoi și îmi rânjește în față. Mă cutremur de frică fără să știu motivul.

Aș dori să fii aici, mi-ai da un pic de curaj. Scânteierea ochilor tăi mi-ar lumina cele mai negre gânduri.

Mă gândesc la noaptea în care am stat în camera ta. Revoluția e bună – nimeni nu mai ține cont de reguli acum. Undeva avea loc o demonstrație și colegele tale plecaseră acolo. Afară se iviseră stelele, iar în jurul nostru lumea era în fierbere, încrederea tuturor se năruia și ardeau focuri, dar mai avea ceva din toate astea importantă?

Știi că te iubesc, da? Și o să te iubesc până la capătul zilelor mele.

Bunicul sforăie în celălalt colț de cameră, iar chipul lui brăzdat pare senin, ca fața unui copil. În curând o să-i spun despre tine și despre planul nostru: să ne căsătorim și să rămânem în Qingdao după ce absolvim. O să fie distrus, dar așa-i cel mai bine, pentru că noi suntem făcuți să stăm lângă mare.

Sper să meargă trenurile de poștă și să primești scrisoarea. Nu știu când o să te văd din nou, dar număr și zilele, și orele, și clipele.

*Cu dragoste,
L*

Mei lăsă jos scrisoarea respirând sacadat. Așadar, Kaili și iubitul ei se implicaseră în mișcarea studentască la care ea fusese doar martor și la care, din păcate, nu participase.

Începu să se simtă cumva legată de ei. Își dădu seama că pasiunea care îi apăsa inima era pasiunea lor. Erau contemporani și împărtășiseră aceeași istorie.

Se simți atrasă mai cu seamă de L, fiindcă era din Beijing și apropiat de vârsta ei, sau poate pentru că îi citea cuvintele scrise de propria-i mână. Îl zugrăvea în mintea ei, tras la față, cu părul negru și scurt și ochii blânzi, cu o carte în mână, tăcut, căzut pe gânduri. Însă plin de curaj.

Oare ce se întâmplase cu el? Ce se alesese de dragostea lor? Mei ținea morțiș să afle. Luă cu mâini șovăitoare scrisoarea care mai rămăsese.

3 iunie 1989

Draga mea Kaili,

Se lasă seara și în hutong e liniște. Îl aștept pe bunicul să adoarmă. Șade la un metru de mine, în celălalt capăt al odăii, și încă se foiește în patul său. Căldura s-a mai potolit, așa că sper că o să se liniștească în curând.

Vreau să îți scriu înaintea să plec.

Bunicul mi-a interzis să ies noaptea din casă. Nu locuim departe de centrul orașului. Dacă iau bicicleta, aș putea să ajung în piața Tiananmen sau pe Bulevardul Changan în jumătate de oră. Afară fac istoria mii de oameni contemporani cu noi, iar eu stau aici seară de seară cu o mână de moșnegi – și babe uneori – pe care îi ascult vorbind despre trecut!

Mor să ies din casă!

Ziua, bunicul mă lasă să mă duc oriunde am chef. Mă trezesc devreme în fiecare dimineată și ies din hutong, fiindcă vreau să aflu ce s-a petrecut în timpul nopții și să fiu cu oamenii de vârsta mea.

Acum, în Beijing, situația e disperată. Domnește frica. S-a dat foc unor autobuze pentru a crea baricade pe Bulevardul Changan și s-au strâns grămadă camioane și mașini confiscate. Nimeni nu se mai îndoieste în clipa de față că va fi trimisă armata, iar studenții se pregătesc de luptă. Toată lumea vorbește despre gaze lacrimogene și gloanțe de cauciuc.

Cum de am ajuns la așa ceva? Nu știu. Orașul arată ca un teatru de război!

M-am întâlnit pe stradă cu mulți studenți din provincie. Unii stau la rude, dar alții hoinăresc pe străzi de când au ajuns, dorm pe jos și rătăcesc pe la periferie ca frunzele căzute. Vor să intre și ei în horă, fiindcă își dau seama că acum se face istoria. Ca ei sunt și eu, pentru că încerc să înțeleg ce se întâmplă, numai că eu nu împărtășesc aceași naivitate și neliniște.

Îmi închipui ce mi-ai spune – că sunt iarăși pesimist. Probabil, dar chiar crezi că am întors noi lucrurile astea pe toate părțile? Când studenții și-au formulat propunerile crezi că s-au gândit și cât de probabil o să fie satisfăcute? Când s-au dus în piața Tiananmen ca să facă greva foamei au crezut că gestul lor o să conteze cu adevărat, că

puternicul Partid Comunist Chinez va ceda doar pentru că vreo câțiva studenți o să se sinucidă?

Vorbesc acum nu ca unul care și-a pierdut părinții în mișcarea politică a lui Mao, ci ca unul care analizează istoria detașat. La chinezi moartea a fost întotdeauna considerată un fleac, nu doar în Republica Populară, mă refer la milioanele din vremea Marelui Salt Înainte și la sutele de mii din timpul Revoluției Culturale, ci de-a lungul generațiilor întregi de împărați.

Dacă vrem să schimbăm cursul istoriei cu sânge, atunci să fim pregătiți să vedem râuri pline! Dar, oare, moartea și vărsarea de sânge reprezintă un pas înainte? Deja am avut parte de prea mult din ambele.

Uneori simt moartea foarte aproape, plutind prin aer. Poate îmi provoacă o stare de amețelă aparatul împotriva țăntarilor sau poate din pricina nopții – e prea mare îngrămădeala și prea multă liniște. Sunt chiar furios din cauza fricii!

Mi-am adus aminte acum de altă întâmplare. Pe la ora prânzului stăteam cu un grup de studenți din provincii pe trotuar. Străzile erau aproape pustii – nici autobuze, nici mașini. Din când în când mai treceau oameni pe bicicletă, iar noi discutam unde să mergem ca să luăm parte la vreo acțiune.

Apoi, au trecut pe lângă noi vreo doisprezece studenți. Pe una dintre bicicletele lor flutura un steag roșu pe care era scris „Școala Spațială

Beijing“. În grup, unii purtau un fel de bentițe albe, dar n-am putut vedea ce scria pe ele. Se duceau spre piața Tiananmen.

Toată lumea s-a înveselit și unul a început să strige ridicând pumnul în aer:

– Luptăm până la capăt!

Spiritele noastre au prins viață. Soarele strălucea și bulevardul larg radia căldură. Ne-am uitat după ei până au dispărut.

Tovarășii mei s-au apucat să vorbească despre moarte. O fată dintre ei abia avea optsprezece ani. Zicea că e gata să moară ca să-i trezească la realitate pe oamenii de genul părinților ei. Nu vedeți? Parcă toată țara noastră a murit! Cum pot unii, întreba ea, să se supună fără niciun fel de întrebări conducerii de fier a Partidului?

N-am rezistat să o ascult mai departe, așa că am plecat.

Mi-a amintit de tine și de noaptea pe care am petrecut-o noi în gara din Qingdao când unii dintre colegii noștri de studenție s-au întins pe linii ca să nu lase trenurile să treacă. Ochii tăi străluceau de inocență și emoție. Insistai să stai chiar tu în fața locomotivei.

Erau poate sute de oameni în gară și am cântat toată noaptea melodii sovietice vechi și cântece populare, piese revoluționare, cântecele pentru copii și imnuri rock'n'roll. Ne simțeam parte dintr-un plan divin, iar viața noastră căpătase un

scop înalt. Ne era așa de teamă că nu puteam să tăcem nici măcar un minut!

Aceeași frică am simțit-o pe străzile Beijingului, numai că aici nu cânta nimeni. Stăteam tăcuți în umbra vechilor palate, și în liniștea adâncă aproape că se putea simți catastrofa.

Cu toate astea încercam să o sfidăm. Cu cât situația era mai disperată, cu atât mai mult voiam să luptăm. Poate speram că prin bravură am putea risipi această senzație imensă de moarte.

Fata de optsprezece ani avea obraji dolofani. Spunea că am atrage asupra țării noastre o foarte mare tragedie dacă nu am încerca să schimbăm lucrurile. Ești și tu de aceeași părere? Crezi că o să regretăm într-o zi că nu am luptat până la capăt?

În seara asta la radio s-au difuzat avertismente din partea autorităților orașului. Se face apel către cetățeni și studenți să nu iasă afară la noapte. Bineînțeles că atunci când i-am spus bunicului că vreau să aflu ce se petrece, mi-a zis scurt pe doi că nu mă lasă. El nu are niciun dubiu privitor la ce se va întâmpla: armata care e staționată în afara Beijingului va pătrunde în oraș.

S-a terminat soluția din aparatul împotriva tânțarilor. De ceva timp bunicul nu se mai foiește – în sfârșit, pare că a adormit!

Mai aștept câteva minute ca să fiu sigur, după care o să ies din hutong și traversez cu bicicleta strada Turnului cu Tobă, către piața Tiananmen. Stau acasă de prea mult timp, din cauza lașității

ori a gândurilor, nici nu știi! Trebuie să ies! E singura cale să aflu ce se petrece.

Mă gândesc la studenții aceia care stau în fața tancurilor la Munții de Vest și mă compar cu ei. Ei au ceva ce mie îmi lipsește: sunt hotărâți, nu își pun întrebări și nici nu ezită. Cât îi invidiez!

Acum, de foarte departe, sunt cu gândul la tine. Prin minte mi se perindă, ca într-un vis, trăsăturile tale. Îți văd ochii luminoși, chipul care-ți strălucește de frumusețe, limpede ca inima unui copil. Mă întreb ce anume te face așa de radioasă. Nu doar tinerețea, ci pasiunea și credința.

Pare depravat să te gândești la dragoste când Moartea dă târcoale printre umbre. Dar discuțiile despre idealuri m-au secat de puteri. Gândul la tine îmi dă curaj ca o apă vie. Te iubesc.

În hutong-ul nostru se află un arțar bătrân. Când eram mic mă urcam de obicei în el și ședeam pe una dintre crengile lui de sus urmărind cum se lasă înserarea peste Turnul cu Tobă. Bunicul îmi spunea că pe vremurile împăraților douăzeci și patru de tobe băteau ca să vestească ora și schimbarea străjilor de noapte. Poate că din acest motiv am simțit întotdeauna că turnul cu pereți groși și acoperiș ca niște aripi de fluture are o putere mistică.

Din vârful arțarului puteam să văd și hutong-ul cu aleile strâmte răsucindu-se încoace și încolo, ca rădăcinile unui copac bătrân. Cu fiecare an rădăcinile mai creșteau câte un pic. Prin

curți se mișca și mai multă lume, se nășteau copii și se căsătoreau tineri. Undeva se dărăpăna un zid, se prăbușea o casă sau se ridica o anexă oriunde era puțin loc, se instalau porumbării și se reparau acoperișuri. Hutong-ul trăia o formă de viață primitivă și urâtă, dar indestructibilă.

Probabil așa se va sfârși. Nădăjduiesc să triumfe viața, nu moartea.

Trebuie să plec, dar îți promit că îți voi scrie curând din nou.

*Al tău în veac,
L*

Foile îi alunecară din mâini. Mei își aminti noaptea aceea din piața Tiananmen. Din ansamblul de clădiri ministeriale unde locuia ea, a auzit tancuri și alte vehicule militare huruind pe bulevardul Changan și a ieșit afară în fugă ca să vadă ce s-a întâmplat. Un glonte rătăcit trecu la un moment dat pe lângă ea și colega ei de cameră. Cerul se luminase de la salvele artileriei. Mașina de temut a armatei chineze se pusese în mișcare ca să-i strivească pe studenții neînarmați. Își aminti cum i-a scris lui Yaping, iubitul ei care studia la Chicago, ca să-i dea de știre că unii prieteni fuseseră răniți, iar alții erau dați dispăruți. I-a trimis câteva scrisori lungi despre ce văzuse în noaptea aceea și în zilele care urmaseră. Îi descrisese vina resimțită pentru că nu a fost în piață și singurătatea în care trăia. Se simțea de parcă prietenii o abandonaseră, tot așa

cum și ea îi abandonase atunci când avuseseră nevoie de ea. Se simțea vinovată că nu fusese în stare să-i ajute.

Mei nu a trimis niciodată acele scrisori, mai ales că știa că erau citite de mașinăria securității de stat. Apoi nici Yaping nu i-a mai scris. Mei se gândea că și el se temea din pricina acelorași repercusiuni. Însă mai târziu, când a primit din nou vești de la el, a aflat că s-a îndrăgostit și nu o să se mai întoarcă.

În momentul acela Mei simți o sete copleșitoare. Se ridică buimăcită și se duse la bucătărie. În anii care urmaseră se întrebese dacă piața Tiananmen a avut vreun rol în decizia lui Yaping.

Frigiderul era aproape gol cu excepția câtorva cutii de bere și a unei sticle de *sake*. Mei bău niște apă de la robinet sperând că nu o să-i fie rău a doua zi.

În timp ce se întorcea spre birou auzi un zgomot venind din afara apartamentului. Inima începu să-i tresalte. Oare o fi auzit-o cineva? Ce să facă sau să spună în apărarea ei? Stătu pe loc și încercă să asculte cu atenție. Cineva vorbea tare pe coridor. Părea o ceartă între vecini.

Se făcuse noapte și Mei se uită la ceas. Era aproape ora unsprezece. Respiră adânc și încercă să-și limpezească gândurile. Era preocupată de ceea ce citise. Ce se întâmplase cu L? Oare se mai întâlnise Kaili cu el vreodată? Să fi murit în piață? Voia să afle mai multe despre acest om și despre acea Kaili pe care nimeni nu părea să o cunoască.

Începu să caute prin albume și prin tăieturile din ziare. Erau fotografiile pentru diverse reclame și poze

făcute pe la petreceri, dar nimic „vechi“, nicio poză din copilărie. Se îndărătnici să scotocească printre pagini, din ce în ce mai frustrată. Apoi se opri. Pe prima pagină din colecția de tăieturi stătea lipit un fluture din hârtie. Îl dezlipi cu grijă și îl ridică să-l privească în lumină. Era făcut dintr-o hârtie albă de orez așa de curată încât părea transparent. Aripile erau lipite de un trup de bambus subțire ca un fir de păr și erau pictate cu vinișoare de aur. Când îl întoarse i se năzări că bate din aripi și, uimită, descoperi un mic „L“ din aur lucrat pe una dintre ele.

Xiao Hua lăasă jos coşul lângă mormântul mamei sale. Smulse ceva iarbă şi netezi pământul. Piatra tombală era mică şi n-avea nicio inscripţie. De-a lungul vremii se erodase şi-i apăruseră crăpături. Scoase din coş un bol cu găluşte fierte şi altul cu mere pe care le împinse în faţa pietrei tombale.

– Hai, Urmaş! Vino’ncoace să-i dăm lui mami un *ketou*!

Urmaş-de-bază se așeză în genunchi lângă sora lui. Amândoi se plecară la pământ.

– Recolta a fost bună anul acesta, mămico. Am cumpărat nişte leacuri noi pentru tata. El a zis că poate o să punem ceva bani deoparte pentru Urmaş. E vremea să-şi ia mireasă.

– Ba-ba-ba-ba nu!

– Acuşi o să ai opt’şpe ani! De-acu’ e timpul!

Xiao Hua se uită la fratele ei cu blândețe. Apoi se întoarse din nou către piatră şi își împreună palmele.

– Mămică, ăsta-i Lin! El e omul de care ți-am zis. Dacă nu ne ajuta, n-am fi avut o recoltă așa de bună.

Am avut noroc, mămică! Îți mulțumim că veghezi asupra noastră!

Xiao Hua și Urmaș-de-bază se ridicară. Scoaseră din coș niște monede false din hârtie și le dădură foc. Flacăra se înălță încet, iar fumul negru începu să se încolăcească, apoi hârtia fu mistuită trimițând în vânt scânteii aprinse. După ce se stinse lăsând în urma ei doar cenușă și o dâră subțire de fum, Lin le spuse adio, făcându-le cu mâna.

– La-la-la-la re-re-revedere, frățioa-oare! îi întinse mâna Urmaș-de-bază și Lin i-o strânse.

– Urmaș, ești un tip deștept. Să nu lași pe nimeni să zică altfel!

Urmaș-de-bază strânse din buze și dădu din cap afirmativ. Părea că vrea să spună mai multe, dar cuvintele nu ieșeau. Zâmbi.

Xiao Hua îi dădu lui Lin un pachetel învelit într-o bucată de postav tăiată dintr-o măsură cumpărată de ea:

– Să nu-l deschizi încă!

Lin nu o luă în seamă. Înăuntru găsi o pereche nouă de papuci din paie și niște bani împăturiți.

– Nu pot să îi primesc! Aștia-s banii strânși de tine!

Nu erau mai mult de cinci sau șase bancnote, dar știa ce însemnau pentru familia Xue.

Xiao Hua îi puse din nou banii în mână și, podidită de plâns, se răsti:

– Acum pleacă, du-te!

– Să ne vedem cu bine, zise Lin, deși cumva știa că n-o să-i mai vadă niciodată.

Se întoarse cu spatele și începu să coboare muntele cu pași nesiguri, fără să se uite înapoi. Încercă să se gândească la drumul care îl ducea spre casă.

PARTEA A DOUA

Mei nu dormise bine. Și în vis îi apăruseră fragmente din scrisorile lui Lin. Se trezi buimacă a doua zi dimineață și mai rămase ceva timp în pat, gândindu-se la trecut.

În primăvara lui 1989, care începuse ca toate celelalte de până atunci, lucra la Ministerul Securității Publice. Sălciile plângătoare înverziseră și pe malul râurilor înfloreau lăcrămioare. După o iarnă lungă și rece, familiile se duceau la sărbătoarea Înfloririi Pier-sicilor în Munții de Vest.

Cu toate astea, de îndată ce vremea se încălzi și grădina imperială a Palatului de Vară se umplu de magnolii cu flori de un alb nins, ea începuse să fie neliniștită. Aștepta cu nerăbdare scrisorile de la Yaping care îi era iubit de trei ani și se mutase cu o vară înainte în America, iar acestea soseau din ce în ce mai rar.

Pe 15 aprilie fusese cald. Își amintea, fiindcă fusese ziua în care îi telefonase Yaping. Ea se dusesse la Hotelul Prieteniei, unul dintre puținele locuri din Beijing de unde se puteau efectua convorbiri internaționale,

și cheltuisese pe acel telefon tot câștigul ei dintr-o lună. Stătuse în cabină și lacrimile îi șiroiau pe obraji copleșită de bucurie că îi aude glasul. Doctoratul se dovedise a fi mai greu decât crezuse, îi zicea el, și trebuie să meargă la ore de limbă în plus, dar promite că îi va scrie în curând. Înainte să închidă i-a spus *I love you*.

În anul acela, pe 15 aprilie, murise Hu Yaobang, fostul președinte al Partidului Comunist, din cauza unui atac de cord. Toată lumea fusese luată prin surprindere. Zile întregi după aceea ministerul a fost plin de agenți. Mei ajunsesse la sfârșitul anului de acomodare și muncea peste program în biroul șefului PR, care-i întrevăzuse un viitor strălucit la minister și mai târziu i-a cerut să fie secretara lui personală.

Numai că după aceea au început problemele. Mulți studenți de la universitate văzuseră în Hu Yaobang simpatizantul și protectorul lor, deoarece fusese tolerant cu protestele studențești câtă vreme fusese președinte, și cereau să ia parte la funeralii. Oricum, el fusese șeful partidului conducător al Chinei, așa că înmormântarea devenise o chestiune de stat, iar studenții nu erau invitați.

Într-o bună zi la minister era agitație. Se răspândise cu viteza focului știrea că protestau studenții în fața Marii Săli Populare. Lumea se foia de la un birou la altul încercând să afle ce se întâmplă. Mei a auzit că în piața Tiananmen erau douăzeci de mii de studenți.

După lucru se dusesse să-și vadă niște prieteni, un cuplu de tineri care locuia în blocul ei. Au stat toți trei în fața televizorului cu mâncare de la cantina

ministerului și au aflat câte ceva despre evenimentele din timpul zilei.

Dis-de-dimineasă, patruzeci de mii de studenți se strânseseră în partea de vest a pieței Tiananmen ca să protesteze. Stăteau jos, strigau sloganuri și cântau. Erau acolo steaguri roșii pentru aproape toate instituțiile de învățământ superior din Beijing. Înăuntrul Marii Săli Populare funeraliile se desfășurau după cum se planificase și erau de față toți înalții demnitari.

Afară soarele strălucea. La un moment dat, se auzise un freamăt și o ușă laterală se dăduse la o parte și din Marea Sală Populară ieșiseră câțiva oficiali. Reprezentanții studenților s-au dus să se întâlnească cu aceștia și aveau la ei o petiție cu zece mii de semnături pe care voiau s-o înmâneze guvernului, însă cei din conducere le-au spus că sunt diversioniști și le-au cerut să plece.

După ce oficialii s-au făcut iarăși nevăzuți în Sala Mare, studenții se întorseseră la tovarășii lor. Puțin mai târziu, din mulțime ieșiseră trei persoane care urcaseră pe treptele de piatră impozante. Ajunși la capăt se opriseră și îngenuncheaseră, ținând petiția deasupra capului.

Mei și prietenii ei rămaseră tăcuți. Reporterul spunea că cei trei așteptaseră în același loc patruzeci de minute, dar nu ieșise nimeni să ia sulul de hârtie.

În seara aceea, șezând pe pernă, Mei văzu din nou cu ochii minții imaginile: fețele unor studenți ce i se păreau cunoscute, chipuri la fel de tinere ca al ei, soarele răspândindu-și razele pe steagurile roșii, cele trei

personaje care îngenuncheaseră pe treptele de piatră. O durea sufletul.

Peste câteva zile studenții ieșeau din sălile de curs mărșăluind pe străzi și îndreptându-se spre piața Tiananmen, unde cereau libertate de expresie și democrație. Au creat o federație a studenților universitari și au ales o delegație care să stabilească un dialog cu guvernul. În curând li se alăturară muncitori, angajați ai guvernului, părinți și bătrâni.

La minister se țineau zilnic ședințe și tuturor li se zicea că venise vremea încercărilor. Viitorul lor depindea de propria hotărâre: ori vor fi de partea Poporului și a Partidului, ori de partea anarhiștilor. „Abia în situație de criză se vede adevărata convingere a fiecăruia“, țipa ministrul în microfon.

Mei era cu gândul la ce se întâmpla în stradă și în piața Tiananmen. Și-i închipuia pe prietenii ei mărșăluind și cerând libertate și democrație și îi venea s-orupă la fugă dintre zidurile înalte ale Ministerului Securității Publice.

Mei s-a întâlnit cu Sora Hui la cafeneaua din colțul străzii, în *zhongguancum*, lângă Universitatea Pekin, propria lor *alma mater*. Când Mei plecase de la universitate, Sora Hui mai rămăsese ca să facă studii de master.

– Să nu vii, Mei, o avertiză Sora Hui în timp ce bea dintr-o cutie cu lapte de cocos. Fie că-ți convine, fie că nu, dacă te alături studenților o să fii văzută tot ca reprezentantă a Ministerului Securității Publice. Unii o să te considere eroină, dar alții s-ar putea să creadă că vrei să te infiltrezi în mișcarea lor. Și apoi

ești sigură că vrei să devii o eroină? Eu, în mod cert, nu vreau să fiu băgată într-un scandal de spionaj. Și, pe lângă asta, avem o grămadă de susținători. Unul în plus nu o să facă nicio diferență.

Vocea îi părea batjocoritoare.

– Ce vrei să-mi spui de fapt?

– Mei, ești prietena mea. Când mi-ai zis că vrei să ne întâlnim, am venit, deși sunt extrem de ocupată. Cincizeci dintre studenții noștri, cei mai mulți de optsprezece și nouăsprezece ani, sunt în greva foamei în piața Tiananmen. Așa că o să fiu directă. Nu ești făcută pentru eroisme și tu ești o tipă solitară – ți-ar face greață și simpla idee de a te alătura unei acțiuni colective cum e a noastră.

– Adică vrei să zici că-s lașă?

– Nu, dar nu ești tipul adeptului. Simplul fapt că tu vrei să stai de vorbă cu mine în loc să ieși pe stradă cu un steag și să scandezi „poliția e cu studenții” spune destul despre tine. N-ai fost niciodată în largul tău cu asemenea mișcări de masă. Ai să fii și tu într-o zi mai curajoasă decât noi, dar în felul tău!

Pe lângă ele a trecut un camion burdușit cu studenți. Din el ieșea un steag roșu inscripționat cu patru cuvinte pline de glorie: *Bei Jing De Xue* – Universitatea Peking. Trecătorii le făceau cu mâna și strigau încurajări în vreme ce bicicliștii claxonau.

Ochii Surorii Hui scânteiau.

– De data asta avem o șansă mare să câștigăm! De zile bune mărșăluiesc în jurul pieței Tiananmen un milion de oameni în sprijinul greviștilor – e posibil

să se fi mobilizat întreaga țară. Ieri, când mă aflam aici, chiar am simțit că asta e voința Poporului. Oriunde-ți îndreptai privirea era o mare de chipuri, steaguri roșii și pancarte. Sunt sigură că ai aflat de comunicațiile care s-au scurs de la sediul central al Partidului. Într-unul se zice că studenții sunt amăgiți de antirevoluționari, iar în altul se face apel la fiecare membru al Partidului să respecte linia trasată de acesta. Te întrebi de unde știi? Păi și noi avem sursele noastre, dragă Mei! Părinții mei sunt foarte speriați – nici nu știi câtă oroare au văzut în vremea Revoluției Culturale! Tatăl meu încă mai are cicatricele din vremea când a fost în lagărul de muncă! Până și acum îl dor genunchii când începe să plouă. Dar tatăl tău chiar a murit în închisoare!

Mei își plecă ochii. I se răcise cafeaua, dar bău din ea. Era amară.

Sora Hui se înșelase în privința victoriei. Armatele i-a luat doar o noapte ca să curețe piața Tiananmen, iar morții și răniții zăceau cu miile prin spitalele de lângă Bulevardul Changan. Beijingul era în stare de asediu.

Două zile mai târziu, Mei încerca să ajungă pe bicicletă până în centrul orașului. De obicei era aglomerat și multă hărmălaie, dar acum se lăsase o liniște uluitoare. Nu se mai auzeau nici claxoanele bicicletelor, nici țipetele copiilor și până și culoarea părea că dispăruse de pe clădiri. Străzile erau pline de mașini arse, cărămizi sfărâmate, pete de sânge înnegrite și moloz. Nici urmă de steaguri roșii, chipuri ale tinerilor înflăcărați cu bentițe albe. Pereții clădirilor de locuințe

erau ciuruiți de gloanțe, iar la intersecții făceau de pază soldați cu arme semiautomate, gata să tragă.

Mei a fost oprită într-o intersecție. Pe bulevard huruia un șir lung de camioane de armată cu țevi de armă scoase pe ambele părți. Frica o pătrunsese până în oase. Era clar că nu mai avea cum să ajungă în centrul orașului. Fusesse închis.

În câteva zile cei mai mulți dintre liderii studenților fuseseră arestați, pentru ca mai târziu să fie condamnați la ani grei de închisoare, iar „elementele negative“ ale mișcării și „huliganii“ să fie executați. Mei aștepta scrisorile lui Yaping, dar acestea n-au mai ajuns niciodată.

Radiatorul de lângă pat pocni, rupând-o pe Mei din trecut. Se ridică, își puse peste pijamale un jersey gros și se duse la fereastră. Sub cerul neclar acoperișurile Beijingului zigzagau către orizont.

Pe 4 iunie 1989 armata înaintase până-n miezul Beijingului și deschisese focul asupra studenților. Apoi, în ultimii nouă ani, data aceasta devenise un secret. Guvernul n-o menționa niciodată, însă la aniversarea fiecărui an, piața Tiananmen era închisă. Nimeni nu putea vorbi despre asta; era de parcă s-ar fi îngropat un cufăr sub pământ și cheia fusesse aruncată. Oricum, era de ajuns să se petreacă ceva și amintirile, laolaltă cu emoția acelei zile, năvăleau din nou cu aceeași prospețime în sufletul lui Mei. De data aceasta prilejul îl oferiseră scrisorile lui L.

Își făcu o ceașcă de cafea și se așeză cu ea pe sofa. Se dusesse la apartamentul lui Kaili ca să afle un răspuns,

dar venise de acolo cu mai multe întrebări și habar n-avea dacă o vor ajuta cu ceva să o găsească pe Kaili. Cu toate astea, prinsese curaj. Aflase și ceva adevărat și, oricât de mic și-ndepărtat era, avea să-i aducă și mai mult. Luă fluturile de hârtie, care se odihnea pe măsuta de cafea lângă scrisorile lui L, și fu uimită de frumusețea lui, apoi de înțelesul pe care l-ar putea ascunde.

Conducusul până la birou fu stresant. De îndată ce ieși de pe șoseaua de centură fu prinsă într-un ambuteiaj întins pe câțiva kilometri. Bicicliștii se clătinau printre mașinile și camioanele oprite, ciocnindu-se adesea unii de alții, iar autobuzele parcă frământau noroi și fum negru, aruncând totul în zăpadă. Pe marginea drumului se înșiruiau magazine închise, dar reclamele lor stridente încercau să-i ademenească pe cei care treceau pe lângă ele.

Când, în sfârșit, ajunsese în parcare de la birou, ninsoarea acoperise complet stejarul bătrân care părea acum o sculptură minuțios lucrată, de parcă cineva îi glazurase crengile cu zahăr alb, curat, un monument închinat zeiței înnoirii. Opri motorul. Aruncă o privire la ultima fereastră de la etajul întâi unde atârna un șir de țurțuri și se întrebă dacă Gupin o fi înăuntru.

La ușă stăteau îngrămădite una în alta biciclete cu roțile prinse în lanțuri. Lângă ele se afla un omuleț înfolfit într-o geacă de iarnă și o căciulă de armată cu apărători pentru urechi. Era aplecat de spate, iar membrele păreau că i s-au retras în trup. Din când în când mai bătea din picioare și sufla în pumnii acoperiți

de mănuși. Mei îl privi pe furiș în timp ce trecea pe lângă el. Doi ochi ca niște mărgele o urmăriră rapid din spatele căciulii, apoi se opriră ca să o fixeze.

Se strecură în clădire.

– Ia-ți sus niște apă fierbinte! strigă îngrijitorul după ea.

Ușa de la camera lui era întredeschisă. Mei o împinse și îl zări stând la fereastră și privind afară cu picioarele urcate pe masă. Asculta opera din Beijing la un radio învechit, dar fredona după muzică, falsând și legănându-și capul. Deodată se lovi cu palma peste sold. Personajul masculin de la radio ridicase vocea pe o notă înaltă care se lungea într-un țipăt subțire, iar îngrijitorul, urmărindu-i parcă ascensiunea, întinse mâna dreaptă, tremurândă, până în tavan.

Mei luă un termos cu apă clocotită și strigă „mulțumesc“. Îngrijitorul îi făcu semn că a auzit-o, fără să se întoarcă.

În birou totul era nemișcat. Nici urmă de Gupin. Mei închise ușa. Computerul lui, singurul semn al existenței sale, stătea pe masa lui din anticameră. Niciun mesaj pe robotul telefonului.

Apoi auzi la ușă un ciocănit ușor, aproape timid. După jumătate de minut cineva bătu din nou.

Mei deschise ușa. Înaintea ei apărură omulețul de la intrarea în clădire. Avea pe cap aceeași căciulă de armată cu apărători pentru urechi însă se îndreptase de spate. Fața-i tânără și puțin poznașă era învăluită în lumina care ieșea pe ușă.

– Sunteți Wang Mei? întrebă el.

– Da.

– Sunt prieten cu Gupin. Mi se zice Munte Pitic.

– Din păcate Gupin nu e aici, zise Mei ținând încă de ușă.

– Știu. Tocmai de aia am venit. A avut un accident ieri și a fost dus la spital.

– Intră.

Munte Pitic pătrunse în cameră. Își scoase căciula de pe cap și începu să o răsucescă între degete.

– Și acum unde e? La spital? Întrebă Mei cu suflul la gură.

– Acum e acasă. Nu poate să stea la spital, fiindcă nu ni se dă voie să avem parte de îngrijire medicală.

Desigur, se gândi Mei. Lucrătorii emigranți nu beneficiau de aceleași drepturi ca cei din Beijing.

– Cum se simte? Întrebă ea.

– Are câteva tăieturi și un picior rupt.

– De ce nu iei loc? zise ea trăgându-i un scaun.

– Nu, mulțumesc. Am venit să vă cer ajutorul, că nu-i prea bine. Are febră. Știți vreun doctor care l-ar putea consulta? Plătim noi direct.

– Un doctor?

Mei se gândi la Lu, care avea cele mai bune legături din oraș.

– Așteaptă o clipă, te rog! îi zise ea lui Munte Pitic. Se duse la birou și ridică receptorul.

– Tu erai? exclamă sora ei care se pregătea pentru spectacolul ei în cabină. Credeam că iar e incompetentul ăla de agent imobiliar. Tot încerc să investesc

în niște apartamente. Sunt în creștere prețurile de cumpărare, dar și chiriile au început să urce.

Mei îi relatează ce se întâmplase cu Gupin.

– Bineînțeles că știu doctori, ba chiar și niște șefi-chirurgi, îi zise Lu, dar nu cred că vor să trateze un asemenea lucrător, mai ales pe vremea asta. El nu-i în stare să-și găsească un medic? Mei, îți spun eu că asta profită de tine! Ce treabă ai tu cu el? Niciodată nu m-a încântat că l-ai angajat – eram sigură că o să-ți faci necazuri!

– Trebuie să-l ajut, e secretarul meu!

Îi era și prieten și nu avea să-l lase la nevoie.

– Poate că e vremea să cauți altul. Surioară, ia aminte la mine! Ești prea bună la suflet. Nu-i treaba ta să ai grijă de Gupin. E doar un angajat.

Mei închise telefonul dezamăgită. Se așeză în spatele biroului și căzu pe gânduri pentru ceva timp. Oare Ding, prietenul ei din copilărie, nu ar putea să o ajute? Fusesse medic, deși de vreo doi ani plecase din spital ca să facă mai mulți bani, așa că acum vindea echipament medical. Mei se gândi ce păcat că un absolvent al unei școli medicale de vârf din China a ajuns să-și câștige existența ca vânzător ambulant.

Formă numărul lui. El și soția sa trăiau într-un apartament de bloc și la fiecare etaj exista un telefon comun.

Spre surprinderea lui Mei răspunse chiar Ding.

– Cum, nu ești plecat? Îl întrebă ea.

– Nu, că guvernul a început iar să ne strângă cu ușa, răspunse Ding, fără să-i pese că ar putea fi ascultat

de careva. E Festivalul Primăverii și știi că le place să înăsprească controlul în „perioadele speciale“! Acum cică spitalele trebuie să respecte regulile și să ia tot ce le trebuie numai de la Biroul de Echipament Medical.

– Adică nu ești ocupat?

– Adică nu-s! Mă întorc la treabă când o să le mai treacă.

– Ai putea să vii să-mi tratezi un prieten? E secretarul meu și a fost rănit într-un accident de mașină. E din provincie și nu are asigurare medicală la Beijing. În schimb poate să plătească cu bani gheață, deși probabil nu prea mult.

– Lasă, nu-ți face griji pentru bani. Unde-i?

Mei se simți rușinată de faptul că nu știa.

– Unde locuiește Gupin? șopti ea spre Munte Pitic.

– Într-un sat, Iazul de Jos.

– Și ăsta unde e?

– Lângă Șapte Copaci.

– Ding, știi pe unde vine Șapte Copaci?

– Da, dar o să-mi ia ceva timp să ajung acolo. De unde mă aflu nu există autobuz direct până acolo.

– Ia un taxi, plătesc eu! Zi-i șoferului să te ducă până în satul Iazul de Jos. Ne întâlnim acolo.

Închise telefonul.

– Pe unde-i Șapte Copaci? întrebă Mei în timp ce-și punea haina.

– Lângă Târgul Mic.

– Și mă poți îndruma până acolo?

– Păi, așa cred!

Munte Pitic nu prea se pricepea să-i arate direcția. Nu știa niciun nume de stradă. Se uitară după bornele pe care le văzuse din autobuzele cu care venise, se și pierdură de câteva ori, dar în cele din urmă ajunseră în Șapte Copaci. Mei o luă pe strada principală, apoi coti brusc și, în scurt timp, intrară pe un drum de țară. De ambele părți se întindeau câmpuri pustii acoperite de zăpadă. Micul Mitsubishi se lupta din răputeri cu drumul ghețos și motorul era pe punctul să cedeze. Prin parbriz, reuși să deslușească la orizont un sat.

Munte Pitic vorbea fără-ncetare:

– Nevastă-mea lucrează la un restaurant. Acolo au telefon. A sunat-o cineva de la spital, am impresia că o soră. În mod normal, șeful ei nu lasă pe nimeni să plece devreme nici dacă nu-s ocupați, dar acum nevestă-mea e pe lista albă fiindcă am stat la Beijing de sărbători și am muncit, iar acolo au mare nevoie de ajutor. Acum se fac bani buni! Avem un băiat, are un an. Stă cu bunicii, dar când o să mai crească îl aducem la

Beijing. Nu vrem să ne ducem acasă pentru că aici se trăiește bine.

– Dar Gupin cum se simțea când l-au dus la spital?

Mei era nerăbdătoare să afle mai multe despre ce pățise.

– Mai întâi a venit nevastă-mea să mă caute. L-am întrebat pe maistrul nostru dacă pot să-mi iau liber toată ziua, dar mi-a zis că nu, că uite, toată lumea a venit târziu! Păi, n-am avut ce să facem, a fost viscol! Ne-a zis că el nu pentru asta ne plătește, ca să venim noi târziu! Zice: în construcții nu stă nimeni să te-aștepte! Măgarul! Nu ne-a mai plătit de luni de zile! Când am plecat, a început să țipe că pot să nici nu mai vin înapoi. Cretinul! Ce, crede că mi-e frică de el? Toți lucrătorii emigranți se duc acasă pentru Festivalul Primăverii, așa că găsești ușor de lucru. Te duci de dimineață în locul unde vin să caute și imediat primești ceva!

– Gupin cum arăta când l-ai văzut?

– Când am ajuns acolo cu nevastă-mea el era în pat în salonul de urgențe, bandajat din cap până-n picioare. L-au operat și i-au pus un picior în ghips. Doctorul a zis că nu poate să îi dea pat, dar trebuie să se aibă grijă de el, și i-a dat niște calmante. Am împrumutat un cărucior cu platformă de la un frate care lucrează pe lângă spital și uite-așa l-am dus pe Gupin acasă. Bre și ce furtună rea! Am pedalat peste doisprezece kilometri tocmai până la Iazul de Jos! Pe drum nevastă-mea zice să-i facem lui Gupin o supă de pui. Dar cu vifornița de afară de unde să faci rost de pui?

Tocmai atunci ajunseră la marginea satului. Mei trase mașina lângă un pod de lemn și se dădură jos. Temperatura scăzuse și mai mult și vântul le pătrundea până în suflet. Trecură peste pod, care începu să scârțâie sub picioarele lor. Dedesubt, pâraul înghețat era acoperit de omăt.

– Gupin mi-e ca un frate, zise Munte Pitic. Iarna trecută când m-am accidentat la muncă m-a ajutat să-mi plătesc medicul și a avut grijă de fiu-meu și nevastă-mea. Inimă de aur are omul ăsta!

Dădu din cap parcă pentru a-și întări spusele.

Printre casele cu ogrăzi înghesuite șerpuia o potecă lată cam de doi metri. Zidurile erau crăpate și tencuiala se scorojise pe alocuri, dezvelind niște cărămizi roase. Pe pământ se zăreau bucăți de gheață galbuie amestecate cu resturi de foi de varză și oase minuscule. Trecură pe lângă o toaletă publică și un copac fără frunze.

Un bărbat cu părul cărunt fluturat de vânt apărui tușind și intră repede într-o curte. Poarta de lemn se închise după el cu un scârțâit, lăsând să se vadă avertismentul scris pe ea „boli venerice“.

– Uite c-am ajuns, zise Munte Pitic și deschise poarta din nou.

Mei mergea în urma lui. Pe măsură ce avansau, în mintea ei începură să încolțească îndoielile. Munte Pitic dispăru de partea cealaltă a ogrăzii într-o casă cenușie, ceva mai mare decât a vecinilor, cu ferestrele acoperite cu hârtie de ziar.

Se opri. În presă apăreau mereu relatări despre răpiri și tâlhării petrecute în locuri asemănătoare acestuia. Vechi și dărăpănate încă de pe vremea împăratului, zidurile păreau că se strâng peste ea.

Ușa se deschise din nou și Munte Pitic apără făcându-i semn cu mâna. Respiră adânc. Venise până aici, iar acum mai trebuia doar să urce câțiva pași.

Odaia mirosea a fum de la o sobă cu cărbuni. Gupin stătea în pat, proptit de două perne. Avea fața boțită de tăieturi și contuzii, peste care erau aplicați plasturi imenși și o mână bandajată. O cuvertură îi acoperea picioarele, totuși se vedea clar că unul era cu mult mai mare decât celălalt.

– Nu trebuia să veniți până aici, zise el zâmbind, însă Mei își dădu seama că îi era rău fiindcă avea ochii întunecați și fața cuprinsă de febră.

– Dar eu am vrut! Cum te simți? Veni lângă el și se așeză pe marginea patului. Munte Pitic mi-a povestit tot. O să vină să te vadă un doctor care mi-e prieten.

Aruncă o privire de jur împrejurul odăii. Mobila era simplă. Lângă ușă se afla un borcan cu apă și o tigvă scobită pe post de polonic, sprijinită de capac. Aproape de perete era un bufet pe care erau depozitate două cutii de carton și niște cuverturi strânse sul. O frânghie de întins rufe atârna de-a curmezișul – de la sobă până la patul lui Gupin. Pe ea stăteau la uscat două prosoape. În colț, lângă sobă odihnea un morman de cărbuni.

– E mizerie la mine, zise Gupin respirând cu greutate.

Munte Pitic îl întrerupse zicând că se duce afară, dar o să se întoarcă repede înapoi.

– De ce stai aici? Întrebă Mei nedumerită. Te plătesc destul de bine. Puteai să-ți permiți o cameră sau chiar un apartament în oraș, cu chirie.

Gupin se uită la fereastra murdară și la o gaură din perete, care fusese înfundată cu ziare.

– Aici e mai ieftin. Dacă fac mai multă economie pot să-i trimit mai mult maică-mii acasă. E paralizată și are mereu nevoie de bani. Ori de câte ori vine doctorul se mai adună o datorie! Iar ierburile costă și ele din ce în ce mai mult. Frate-meu a zis că i-ar fi spus doctorul de la oraș că a apărut un medicament adus din import, care cică ar fi foarte eficient, dar e scump. Acum că tot lucrez la oraș, cumnată-mea vrea să toc-mim pe cineva pentru mama, ca să aibă grijă de ea, adăugă el zâmbind. Poate odaia arată cam rău pentru dumneavoastră, dar pentru mine nu contează. Eu vin dintr-un sat care e mult mai sărac decât ăsta. Și, în plus, eu petrec mult timp la birou. Își umezi buzele. Aici locuiesc o grămadă de lucrători emigranți cu familiile și copiii lor. Munte Pitic și nevastă-sa stau ușă-n-ușă cu mine. Noi suntem și din aceeași regiune. Dacă se duce unul acasă, atunci poate și celălalt să trimită vești ori un pachet cu mâncare. Ne ajutăm unul pe altul.

Munte Pitic dădu buzna înăuntru cu un castron aburind. Îi zise ceva lui Gupin în dialectul lor apoi,

cu un zâmbet, se adresă lui Mei în timp ce așeza vasul pe pervazul ferestrei ca să se răcească:

– Nevastă-mea a făcut niște supă de pui. Când vine doctorul?

– Ar trebui să ajungă în curând.

– Mă duc la pod ca să-l aduc.

– Dar n-aveți cum să vă întâlniți, fiindcă nu-l cunoști!

– O să întreb. Doar vine cu taxiul.

Se duse afară din nou.

– Eu sunt de vină! Prost mai sunt!

Gupin se întinse pe perne și oftă.

– Am stat prea aproape de mașină. Drumul era alunecos și viscoalea. Trebuia să fi venit cu autobuzul, nu cu bicicleta, dar n-am vrut să ajung prea târziu. Știam că trebuie să rezolvați cazul băiatului care a murit în spital înainte să plec eu acasă, urmă el privind la piciorul rupt. Of... uite că acum nici nu mai pot să călătoresc și n-am văzut-o pe maică-mea de un an! Și tot timpul am fost împreună la Festivalul Primăverii!

– Lasă că poate o să ne ținem de urât unul altuia. Soră-mea o ia pe mama în Canada. Acum mănâncă niște supă.

Mei îndreptă pernele și-l ajută pe Gupin să stea în șezut. Era evident că mișcarea îi provoca dureri, după broboanele de sudoare care începuseră să-i șiroiască pe frunte.

– Vrei un calmant?

Gupin scutură din cap.

– Nu-i chiar așa de rău.

Mei luă o lingură de supă și suflă în ea ușor ca s-o răcească, după care i-o duse la gură lui Gupin. Privirile li se întâlneau și supa atinse buzele acestuia. O înghiți și momentul stânjenitor fu depășit. Începură să întrebe amândoi în același timp: Gupin despre băiețelul care murise și Mei despre vecini.

– Păi, îi răspunse el oftând, aici locuiesc tot felul de oameni. Mai sunt două surori care lucrează la o sală de expoziție...

– N-am prea făcut mare lucru de când ai aranjat dosarele. Am început să lucrez la un caz nou, o vedetă din muzică...

Izbucniră în râs.

– O vedetă! se miră Gupin. Cineva cunoscut?

– Tu ai auzit cumva vreodată de o cântăreață căreia i se spune Kaili?

– Cum? Aia care cântă tema la *Cavalerii Cerului*?

– Ooo, chiar mă impresionezi! zise Mei cu zâmbetul pe buze. Continuă să-l îndoape pe bolnav cu supă de pui în timp ce îi spunea ce descoperise. Gupin asculta electrizat.

– După ce am văzut în apartamentul ei atâta băutură, pastile și țigări, eram convinsă că e o divă ajunsă pe muchia prăpastiei. Numai că mi-am schimbat părerea când am citit scrisorile de la L. E altceva cu ea, ceva mai mult decât permite să se vadă. Ce n-aș da să aflu mai multe despre acest L! S-ar putea să fie artist. Să vezi și tu fluturele acela de hârtie! Operă de artă! N-am mai văzut nimic asemănător! Mei tăcu puțin

și oftă. Însă cred că ea l-a uitat. Nu s-a mai atins de scrisorile respective de foarte multă vreme!

– Crezi că acest L are ceva de-a face cu dispariția lui Kaili?

– Nu. Dar s-ar putea ca el să fie persoana de la care să aflu cine e cu adevărat Kaili și sper că asta mă va ajuta s-o gădesc.

– Sper să-ți fiu și eu de folos cu ceva, reuși să spună Gupin după ce înghiți și ultima lingură de supă.

Se deschise ușa și Munte Pitic apărură însoțit de doctor. Ding era ceva mai tânăr decât Mei, vânjos și avea o față rotundă și afabilă. Era convins că medicina fusese o mare greșală. Prima lui dragoste era electronica, pe care o descoperise de când ajunsese calculatorul și în China, iar acum își petrecea timpul liber reparând computere, radiouri și televizoare.

– Ce mă bucur că ai venit!

Mei se ridică să-și întâmpine prietenul. Ding își scoase ochelarii și șterse cu degetele pojghița de aburi care-i opaciza, apoi și-i puse la loc pe nas.

– Lasă-mă să mă uit un pic la pacient.

Îl examinează, punându-i și întrebări despre accident și operație. Gupin începu să-i relateze cum fusese lovit de o mașină în timp ce mergea pe bicicletă prin ninsoare și cum trecătorii îl duseseră la spital, unde îi fusese operat piciorul. Munte Pitic stătea lângă ei și, din când în când, îl întrerupea cu versiunea lui asupra întâmplărilor.

Ding îi ceru lui Gupin să-și descheie cămașa ca să-i asculte pieptul.

Mei se duse afară. Un morman înghețat de gunoaie zăcea lângă intrarea în curte și cineva tocmai aruncase peste ele câteva verze putrezite. Priveliștea o făcu să-și amintească propria copilărie. Trebuie să fi avut cam șapte sau opt ani când se întâmplase ceva la maică-sa la serviciu și au fost nevoite să se mute din nou. Văzu parcă aieveau cum stăteau în pragul unei case cu ogradă, nu mult diferită de cea de aici, și făceau bulgări din praf de cărbune amestecat cu apă. Pielea de pe mâini i se crăpase și sângera.

În timp ce încropeau bulgării obișnuiau să pălăvrăgească despre noua lor casă. Mama le spunea că au mare noroc fiindcă pot să aibă în cameră căldură de la sobă și le repeta într-una să nu cumva să se joace în preajma ei. După aceea vorbeau despre școala din sat, la care se ducea Mei. Ea le spunea că în clasă e o sobă exact la fel, fără să mai amintească și de cenușa pe care o găsea în bancă sau de băieții care o băteau în curte. Apoi o întreba pe maică-sa când se întoarce tati din lagărul de muncă și aceasta îi zâmbea cu o grimasă, zicându-i că s-ar putea să vină în curând.

Doar că nu a mai venit deloc.

Stând în ninsoare, Mei era din ce în ce mai mâni-oasă. În ultimii douăzeci de ani își iubise mama și-i alinase durerea, ca să descopere de fapt că-l trădase, că îl denunțase pe propriul lor tată și îl trimisese la moarte, apoi le ascunsese adevărul copiilor.

Dar totuși.... își iubise și-și protejase copilițele? Mei păstra în minte eforturile și determinarea maică-sii de a face față de dragul copiilor, ochii ei mereu

trîști, dar buni, și îmbrățișarea puțin cam încrâncenată. Poate că și ea suferise și regretase. Nu se mai măritase niciodată, se dedicase cu totul copiilor bărbatului ei mort.

Vântul șuiera, biciuindu-i fața și mâinile. Își înfundă căciula pe urechi și-și aranjă eșarfa, după care se întoarse înăuntru tocmai când Ding își strângea instrumentele.

– Ai grijă! Încă o complicație și ai să ajungi iar la spital! îi spuse el lui Gupin. Văzând-o pe Mei, adăugă: Trebuie să dau o fugă până la fostul meu spital și să-l rog pe un prieten să-i prescrie un medicament.

– Hai că te însoțesc.

– Dom' doctor, vă mulțumesc! zise Gupin. Cât vă datorez?

– Nimic, dădu din mână cu lehamite Ding. O să plătești numai pentru medicament.

Mei îi zâmbi vechiului ei prieten. Când erau copii, Ding o învățase cum să prindă creveți, folosind drept nadă carne marinată în alcool și o paporniță veche. Se jucau așa în fiecare vară, lângă un șanț de la marginea orașului.

Își luară la revedere de la Gupin. Munte Pitic insistă să-i conducă până la capătul satului. În timp ce străbăteau poteca șerpuitoare, Mei îl întrebă pe Ding ce-i mai fac părinții, care fuseseră amândoi doctori și acum se pensionaseră.

– Maică-mea e fericită. Se duce de trei ori pe săptămână la Asociația Tovarășilor Revoluționari Veterani și învață dansuri de societate. Îl chinuie pe tata de zor

cu ele. Iar el zice că discută cu fosta lui unitate să îi mai ajute la niște cazuri. Au nevoie de experiența lui.

- Dar îl plătesc?

- Păi unii se îmbogățesc la pensie dând consultanță, dar lui nu prea îi pasă de bani. Pur și simplu s-a plictisit să stea acasă. N-are deloc răbdare să facă mâncare, să spele sau să facă piața, iar mama e înnebunită de toată această lipsă de astâmpăr.

Mei zâmbi.

- Îmi place mama ta. E așa drăguță! Niciodată n-am văzut-o ieșindu-și din fire.

- Numai când vine vorba despre sora mea. S-a mutat cu iubitul ei și mama este foarte furioasă, iar tata nici măcar nu mai vrea să discute cu ea.

- Vrei să zici că stă cu tipul din Germania?

- Da.

- Și o să se căsătorească?

- Parcă ai fi maică-mea! Nu știu. Dar nici nu mai contează în ziua de azi! Am încercat eu cât de cât să le explic părinților că așa e acum.

- Și ei ce zic?

- Tata nici nu ne ascultă! A trecut în viața lui prin tot felul de accidente, dezastre naturale, epidemii naționale, dar nu se împacă nici în ruptul capului cu faptul că fetița lui stă-n casă cu un bărbat.

- Și mai e și străin... Poate că tatăl tău încă mai crede că ne sunt dușmani, nu? Îl tachină Mei.

- Cum de ți-ai dat seama?

- Hai! Cred că glumești!

- Uite că el nu glumește deloc!

Ajunseră în scurt timp la podul de lemn și îi spusă la revedere lui Munte Pitic. Undeva, în depărtare, prin aburul ceței se întrezărea orașul cu blocuri moderne și zgârie-nori imenși.

Mei îl lăsa pe Ding la spitalul unde lucrase mai demult, întoarse mașina și tocmai se pregătea să plece când îi sună mobilul. Cu o voce înnebunită domnul Peng o anunță:

– Au găsit-o... au găsit-o!

– Cine a găsit-o?

– Au sunat de la poliție. Am trimis-o pe Manyu să identifice cadavrul.

Mei suspină.

– Cadavrul? Unde se află?

– Într-o fabrică părăsită din Dashanzi. Manyu nu are suficientă experiență ca să discute cu poliția. Ai putea să te duci tu și să te asiguri că n-o să le spună vreo prostie? Întrebă domnul Peng. Să mă anunți ce afli!

Închise. Mei puse telefonul alături și apăsă grăbită pe accelerație.

Dashanzi – Muntele cel Mare – era o zonă întinsă între râul Calului Strălucitor și autostrada Aeroportului. Cândva fusese zona industrială a Beijingului,

cu fabrici de stat care produceau componente electronice, dar acum multe dintre ele nu mai aveau nimic de lucru ori fuseseră mutate în provincii. Clădirile cu locuințele de serviciu în care își duseseră traiul mii de muncitori și familiile lor erau acum pustii. Economia locală intrase în colaps și „tinerii care așteaptă un loc de muncă”, cum îi numea Partidul pe șomeri, umblau lelea prin zonă provocând necazuri. Mulți șoferi de taxi refuzau să meargă până acolo chiar și în plină zi.

Mei conducea pe o stradă aglomerată din Dashanzi, de-a lungul căreia se înșirau colibe improvizate. Liniile de tensiune se încurcau de pe un stâlp pe altul până la capătul drumului, la o clădire cu patru etaje, pe pereții căreia fusese zugrăvit cu alb un cuvânt: *Chai*, adică în demolare. Bicicliștii roiau încoace și-ncolo, iar câțiva oameni ieșiți la cumpărături treceau încet.

Mei se opri la o cabină de poliție, dar nu era nimeni înăuntru. Se uită în jur și văzu o bătrână care încerca să iasă clătinându-se dintr-un gang și o întrebă în ce direcție e secția de poliție din Dashanzi.

– Dar de ce cauți secția? o întrebă imediat bătrânică sprijinindu-se în baston.

Mei își dădu seama într-o secundă că dăduse peste una dintre femeile care vor să știe totul. Încercă să pară calmă și zâmbi în timp ce îi răspundea:

– Am niște treabă acolo.

– Ce fel de treabă? scrâșni ea din puținii dinți pe care îi mai avea.

– O treabă oficială.

– Păi dacă-i oficială cum de nu știi unde se află secția de poliție?

– Mamaie, știi sau nu unde e?

– Da' bineînțeles că știu, doar trăiesc aici de-o viață. E în partea aia! zise ea ridicându-și brațul stâng.

Mei crezu că arătase cu degetul.

– Pe strada aceea? Cât de departe?

– Uite-o încolo! zise bătrâna pierzându-și răbdarea și apoi se îndepărtă bălăbănindu-se.

Nu găsi nicio secție de poliție în locul indicat de femeie, așa că mai merse cu mașina o vreme, după care se dădu jos din nou. Vântul era chinuitor de rece. Se uită în susul și în josul străzii, dar nu se zărea nimic altceva decât cenușiul mohorât. Un grup de tineri trecu alene pe lângă ea ochind-o provocator. Se întoarse să privească în cealaltă parte. După încă zece minute îi opri la o intersecție pe un tată cu fiul său, iar tatăl îi spuse că secția de poliție era mutată de acolo de vreo opt ani, după care începu să-i explice gesticulând:

– Duceți-vă pe aici, faceți la dreapta, treceți peste un pod mic și după aia o s-o vedeți.

Mei nu găsi ce căuta decât atunci când ajunse la capătul străzii, lângă o băltoacă înghețată, unde se ridica țanțoș un indicator pe care era scris „Secția de poliție“. Își parcă mașina și o luă pe jos de-a lungul potecii ninse. Trecu pe lângă două magazinașe și se opri în fața clădirii. La stânga era o ușă pe care scria „Biroul de înregistrări pentru *hukou*“, iar la dreapta o alta – „Investigații publice“. Ca să nu mai stea la coada lungă din fața celei de-a doua uși, intră în biroul

de înregistrări pentru permise de ședere – *hukou*. Aici trei polițai separau niște carnete. Mei le spuse de ce a venit și întreabă unde trebuie să meargă.

– Înăuntru în secție, pe ușa din spate, îi ziseră ei.

Ocoli clădirea și se opri brusc, siderată de priveștiștea care i se ivise în față. O intrare boltită imensă dădea într-o curte atât de întinsă încât cuprindea la rândul ei nu mai puțin de alte trei curți interioare. Mei se gândi că acum o sută de ani casa aparținuse fie unui moșier bogat, fie chiar unui mic demnitar de la curte. Sub boltă atârnav două drapeluri. Pe unul scria „În slujba Poporului“ și pe celălalt „Glorie Poliției Populare“. Sub ele se înșiruiau fotografiile tuturor polițailor din secție, în ordinea rangului – douăzeci de fețe, luminate de câte un rânjet larg.

Din curtea interioară ieși un polițai legănând o pereche de cătușe. O opri pe Mei chiar când aceasta dorea să intre.

– Pe cine cauți dumneata?

Purta o haină lungă și căptușită, dar n-avea chipiul pe cap.

– Pe domnișoara Manyu de la casa de discuri Guanghai. A venit aici ca să identifice un cadavru.

Polițaiul își mută greutatea de pe un picior pe altul și o privi pe Mei bănuitor.

– Ce cadavru?

Mei se întreabă dacă domnul Peng îi indicase corect secția de poliție.

– O cântăreață faimoasă, riscă ea.

Polițaiul împietri o clipă, apoi își trecu dintr-o mână în cealaltă cătușele. Un alt funcționar ieși din clădire.

– E înăuntru cineva de la o casă de discuri? îl întrebă primul în vreme ce avea ochii ațintiți asupra lui Mei.

– Da, e cu Gemenii în camera de vizită.

Polițaiul scuipă.

– Poți să intri, îi zise el lui Mei.

Traversă prima împrejmuire și ajunse pe o potecă strâmtă, care ducea spre a doua curte. Secția îi aduse aminte de Ministerul Securității Publice. Când își însoțea șeful în deplasările pe teren vizitau adesea secțiile de poliție de canton, dar nu mai mersese niciodată la una locală. În schimb, oriunde se duceau îi conducea însuși șeful poliției, împreună cu ofițerii superiori, și serveau ceaiul în cea mai bună încăpere.

Cât s-au mai schimbat lucrurile, se gândi Mei. Acum, fiindcă era civil, până și cel mai pârlit polițai făcea pe tigrul în fața ei.

Camera de vizită se afla în curtea interioară. Avea o ușă cu zăbrele în stil vechi și geamuri tapetate cu hârtie fină din orez. Mei bătu ușor în tocul ei fragil.

O voce de bărbat îi zise să intre.

Deschise ușa și o văzu pe Manyu așezată pe o sofa, strângând în palme o ceașcă de ceai, de parcă ar fi fost o sursă de căldură vitală. Acolo se mai aflau doi ofițeri în uniformă, care stăteau la o masă. Unul își căuta de zor prin gură cu o scobitoare. Celălalt vorbea cu Manyu, dar când intră Mei se întrerupse și veni spre ea.

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Wang. Domnișoara Manyu mi-a spus că urmează să veniți. Eu sunt ofițerul Li.

Îi întinse mâna și Mei i-o strânse. Celălalt polițai băgă scobitoarea în buzunar și se ridică. Mei dădu noroc și cu el. Îl chema Gao.

Când stăteau unul lângă celălalt cei doi păreau că sunt frați gemeni. Amândoi aveau douăzeci și ceva, erau scunzi, cu fețe rotofeie și obraji îmbujorați. Mei își dădu seama că nu absolviseră de prea mult timp academia de poliție.

– Noi tocmai ne-am întors de la identificarea cadavrului. Mă tem că domnișoara Manyu e cam zguduită, zise unul dintre ei.

Mei se întoarse. Manyu părea absentă, iar ochii îi erau ațintiți către tava de cafea.

– O să-și revină ea în curând, zise Li.

– Noi doi am mai văzut de-astea. Pentru oamenii obișnuiți e cam neplăcut să vadă un cadavru, adăugă Gao. Asta e, n-avem ce face. Trebuie să-și revină și ei cum pot.

Li o invită pe Mei să ia loc la masă.

– Când eram la academie, instructorii noștri ne-au avertizat că așa o să se întâmple, zise el. Oamenii suferă traume din tot felul de motive.

– Oricum, era în regulă când a văzut cadavrul, urmă Gao vrând s-o liniștească pe Mei.

– Unde e? Pot să-l văd? întrebă Mei.

– La spital.

– Trebuie să cerem permisiunea de la superiorii noștri.

– Până acum nu ați aflat care e cauza morții?

– Nu. Dar credem că a ucis-o cineva. Era o grămadă de sânge, nu-i așa?

Dădură din cap, uitându-se unul la celălalt.

– Ați ajuns primii la locul faptei?

– Da, păi sediul nostru de poliție e cel mai aproape. Când se întâmplă ceva în zona noastră, întotdeauna noi suntem ăia care ne ducem să vedem despre ce e vorba.

– Acum au preluat cazul ăia de la Omucideri.

– Adică, până la urmă, e crimă? zise Mei.

– Normal că e! Nu găsești pe cineva ca ea în locurile alea. Imediat ce i-am văzut fața, mi-am dat seama că o știu de undeva. N-am zis așa, Gao? M-am gândit și m-am tot gândit și până la urmă mi-am adus aminte. Vezi? Și mai zice lumea că televizorul nu e bun și că în reviste-s numai tâmpenii, dar de unde vrei să afli ce mai e nou în societate? Păi n-am dreptate, măi Gao? Uite-așa, am identificat victima imediat!

Li părea foarte mândru de realizarea lui. Se așeză cât mai comod în scaun și-și întinse picioarele.

– Cum o fi ajuns acolo? se întreabă Mei cu voce tare.

– Răpită, afirmă convins Gao. În ziua de azi nimeni nu mai e în siguranță. Tot soiul de borfași vin din provincii. Ăștia-s bandiți – *tufei*. Ce, credeai că i-a eradicat Partidul acum cincizeci de ani în războiul civil? Uite că s-au întors! Ai auzit vreodată despre bandele *tufei* din Dongbei? ăia te omoară fără să clipească! Mai sunt și ăia din sudul fluviului Yangtze. ăia-s cei mai

vicleni... Se urcă în taxi o femeie de felul lui Kaili, șoferul pleacă și gata! O răpește, o leagă fedeleș într-o casă păzită de *tufei* și dacă familia nu dă banii, adio!

Totuși domnul Peng nu menționase nimic de vreo recompensă.

Li făcu un semn din mână ca să-și oprească partenerul, apoi se uită la Mei:

– Destul. Cei de la Omucideri au zis că vor să aibă o vorbă cu dumneavoastră.

Mei se întrebă ce le-o fi spus Manyu.

– Detectivul Zhao e de părere că dețineți informații care ne-ar putea ajuta să-l prindem pe ucigaș.

Li aruncă pe furiș un zâmbet plin de superioritate înspre Gao, și Mei avu impresia că cei doi nu prea îl aveau la inimă pe detectivul Zhao.

– Ne ducem să îi dăm de știre că ați ajuns.

Se ridicară și ieșiră. Mei se așează alături de Manyu, care începu brusc să vorbească.

– Domnul Peng trimisese după mine... A zis că l-au sunat de la poliție. Găsiseră un cadavru în Dashanzi și... s-au gândit că ar putea fi Kaili. M-a rugat să o identific.

– Și cum a mers?

Manyu se uită la ea. Lacrimile începuseră să-i șiroiască pe obraji.

– Nu-i drept! Era așa de frumoasă! Și când am văzut-o... Avea părul vâlvoi, năclăit cu sânge închegat... iar chipul... dezgustător... era verzui și parcă înghețase! Doamne, ce oribil! Mă gândesc cât de mult s-o fi luptat în ultimele clipe. Oh! Nici nu vreau să știu, dar nu pot să nu mă gândesc cât de mult a suferit, biata

de ea! Și eu o uram... Pentru ce? Niște fleacuri tâmpite, nimic important! Avea tot felul de toane, iar eu eram geloasă – disprețuiam totul la ea: cum arăta, banii, faima, cum îi cădeau bărbații la picioare... Ce rău îmi pare că te-am mințit! În noaptea aceea nu m-am mai dus în cabina ei. Am plecat pur și simplu să văd niște prieteni și mă durea-n cot de poftele ei. Părinții mei m-au învățat să fiu bună la suflet și uite că i-am făcut de răs. Câte lucruri urâte n-am zis despre ea, am ciripit presei tot felul de povești, iar uneori chiar îmi doream s-o văd pățind ceva foarte neplăcut!

Lacrimile i se rostogoleau în neștire pe obraji. Și uite că acum a murit și nu mai pot să fac nimic să ne împăcăm.

Mei luă un pachet de șervețele din geantă și i le întinse, deși nu credea că ar fi putut s-o consoleze cu ceva. De fapt, se gândea la L. și la scrisorile pe care le găsisese în apartamentul ei, apoi la fluturele acela ciudat de hârtie. Se simți înfrântă.

După zece minute intră detectivul Zhao, un bărbat neîngrijit, cam la vreo treizeci de ani, înalt și slab. Abia reuși să se prezinte că începu să tușească din toți rărunchii. În cele din urmă scoase o batistă albastră în carouri și se șterse la gură.

– Orice ți-au zis gemenii, nu-i adevărat, zise el, trăgându-și un scaun și așezându-și picioarele pe el după ce se trânti pe sofa. Cândva creierul era considerat esențial pentru academia de poliție, dar ce să-i faci, în ziua de azi nimeni nu mai vrea o leafă atât de proastă!

O privi fix pe Mei.

– Tocmai am stat de vorbă cu tovarăşa Manyu, care a fost foarte cooperantă. Am înţeles că domnul Peng v-a angajat să o căutaţi pe Kaili. Pot să întreb de ce?

– Din cauza afacerilor.

– Sunteţi sigură?

– Mai bine îl întrebaţi pe domnul Peng!

– Păi așa o să și fac, pară detectivul Zhao.

– Asta face parte din ancheta oficială?

– Doar discutăm și noi.

– Dar a avut loc o crimă!

– Cine-a zis asta?

Îl lovi din nou accesul de tuse. Mei și Manyu se uitau una la cealaltă. În spatele lor, lumina zilei pătrundea prin hârtia de orez din geam, aruncând umbre fără formă.

– Văd că gemenii v-au zis tot felul de lucruri, adăugă detectivul Zhao după ce i se potoli tusea. Au recunoscut-o și ei pe Kaili și acum nu-și mai încap în piele de mândrie, se cred deștepți nevoie mare! Vai de capul lor de poliști comunitari, niște prăpădiți care în viața lor n-au trecut de zona de serviciu! Înghit tot ce le spune Comitetul Revoluționar al Străzii și Hutong-ului... Făcu o pauză, apoi reluă: Tovarășă Wang Mei, noi ne-am mai întâlnit, dar nu cred că vă mai aduceți aminte. Era în 1990, la prima aniversare a lui 4 iunie. A fost o ceremonie la Ministerul Securității Publice, unde s-a sărbătorit performanța de excepție a poliției

din vremea respectivă. Eu eram unul dintre sărbătoriți și v-am fost prezentat, apoi am dat mâna.

Mei își aminti evenimentele ca prin ceață. La urma urmei, se petrecuse cu mult timp în urmă și la câte evenimente de acest gen nu participase în anii când lucra la minister... toate asemănătoare și la fel de plicticoase!

– Mi-aduc aminte că eram în auditoriu și mă întrebam cine o fi tânăra aia drăguță care stătea cu șefii cei mari. După aia toată lumea vorbea despre dumneavoastră – am fost impresionat de succesul pe care l-ați avut!

– Vai!

Mei era jenată și râse scurt, dar se simți flatată. Își aminti de vremurile bune în care credea că o așteaptă un viitor plin de lumină. Numai că acestei iluzii avea să îi ia locul, în cele din urmă, realitatea de acum.

Probabil că și detectivul Zhao era o vedetă pe atunci, se gândi ea. Ce caută acum în Dashanzi, la secția asta prăpădită? Începu să-l studieze. Avea o uniformă curată, dar șifonată, și se vedea că fusese spălată de prea multe ori. Pantofii erau purtați, era cam palid – în plus și tusea aceea... Bănuia că era la fel ca în cazul ei – niște speranțe rămase neîmplinite.

– Cam ciudat să ne întâlnim din nou în felul acesta. După câte îmi dau seama nu mai sunteți la minister, ci v-ați deschis propria afacere. V-ați îmbogățit?

– Mă descurc.

– Ei, cred că nu doar atât! Mitsubishi-ul ăla roșu de afară e al dumneavoastră, nu?

Mei se întrebă ce altceva mai știa despre ea.

– Și când v-a angajat domnul Peng?

– Ieri.

Detectivul Zhao chicoti.

– Prin urmare, n-ați prea avut timp să vă faceți treaba.

– Chiar deloc.

Mei tăcea. Se aștepta ca detectivul Zhao să scoată la iveală că meseria de detectiv particular nu era legală în Beijing. Dacă urma să facă asta, se gândi Mei, avea să nege tot. Ca mai toți detectivii privați, își înregistrase firma ca o companie de consultanță, ca să treacă de opreliștile oficiale.

Numai că el nu zise nimic.

– Aș putea să văd cadavrul? întrebă ea.

– Acum e prea târziu, îi răspunse detectivul consultându-și ceasul, dar o să aranjez să-l vedeți mâine. La urma urmei, nu suntem chiar străini unul de celălalt.

Se ridică și zâmbi cu încrederea jucătorului de șah care face o mișcare inteligentă.

Mei locuia într-un *jumin xiaochun* – un cartier rezidențial. Proprietarul primise în urmă cu paisprezece ani apartamentul cu o cameră în care locuia ea acum, aproape de locul lui de muncă, dar nu-l ocupase niciodată. El cu soția și cei doi băieți ai lor trăiau în Cartierul de Vest, într-un apartament cu două dormitoare, care îi fusese repartizat ei de la serviciu. Apartamentul lui Mei zăcuse gol mulți ani și în fața lui se construise una dintre șoselele de centură ale Beijingului. Când se dăduse drumul dreptului de proprietate pentru toată lumea, proprietarul actual reușise să cumpere locuința pe o sumă modestă, îi pusese pardoseală de vinil și apoi o închiriasse. Mei era izolată de vecinii ei, care se cunoșteau de ani buni, dar asta nu o deranja, chiar îi plăcea să aibă intimitate. Bineînțeles că toți ceilalți locatari foloseau orice prilej să mai tragă cu ochiul prin ușa crăpată ori să mai ciulească urechile la conversațiile ei. Unii, cum era bătrâna domnișoară Yang, o opreau pe scări când se întâlneau și voiau să afle totul despre viața ei.

Mei parcă pe partea locuinței ei, urcând jumătate din mașină pe trotuar. Strada era luminată slab de un felinar solitar. Intrarea era ca de obicei blocată de biciclete, așa că Mei dădu două la o parte și urcă pe scări. Pereții nu mai erau văruiți de paisprezece ani, iar acum se făcuseră cenușii și fuseseră umpluți de graffiti. Mei se târî cu greutate din cauza oboselii. La ultimul etaj comutatorul temporizat stinse luminile și trebui să meargă mai departe pe întuneric. Ajunse la capăt, își aruncă geanta pe pardoseală, aprinse din nou lumina și apoi descuie ușa.

În apartament era o căldură înăbușitoare. Încălzirea, furnizată de o centrală pentru întregul cartier, mergea la capacitate maximă. Niciun calorifer nu avea termostat, prin urmare Mei nu putea să regleze temperatura. Închise ușa, veni apoi în camera de zi și deschise fereastra.

Se aruncă de îndată pe sofa și îl sună pe mobil pe domnul Peng.

– Sunt Mei. M-am întors de la secția de poliție din Dashanzi.

Domnul Peng o întrerupse:

– Hai să nu vorbim la telefon. Poți să vii la mine? Mei se supără căci abia sosise acasă.

– Chiar credeți că trebuie?

– Da, iau cina la clubul meu. Vino și tu. Aici mâncarea este excelentă.

– Am luat masa, zise Mei, dar o să vin. Unde e clubul dumneavoastră?

Întreaga clădire a clubului *La Patul Cald* era scăldată în lumină în momentul când Mei trăgea mașina în parcare. Un tânăr alergă spre ea și o conduse până înăuntru. Clubul fusese deschis cu un an în urmă de către un actor faimos, care de obicei juca în filme anti-japoneze despre al Doilea Război Mondial roluri de mare erou comunist. Se afla în cartierul Haidian și ocupa cam optzeci de mii de metru pătrați. Era construit în stilul vechilor case țărănești, dotate cu un *kang*, adică un *pat încălzit*, tipic pentru zonele rurale din nordul Chinei, făcut din chirpici și prevăzut dedesubt cu o sobă, pentru a ține cald pe timpul iernii.

Printre membrii clubului se aflau mulți ofițeri de rang înalt și persoane în vârstă care luptaseră împotriva japonezilor, acceptate ca membri doar ca să aducă aminte, chipurile, de „vremurile bune de altădată”.

Toată lumea era curioasă ce se petrece înăuntru, fiindcă locul era împrejmuit cu un gard înalt. Circulau unele zvonuri, dar nimeni nu știa precis dacă funcționarii prezenți aici se culcau cu fetele care le serveau ceaiul ori dacă aici era locul unde viceprimarul își încheiase afacerile necurate înainte de a fi prins. Tot așa, nimeni nu putea spune dacă acuzația de corupție se baza chiar pe o crimă ori dacă era un caz fabricat pentru răzbunare politică.

O fetișcană o conducea pe Mei la domnul Peng. Purta un *dajin* căptușit, încheiat cu bumbi din mătase și ducea un felinar roșu pe care scria *fu*, adică noroc. Trecură prin curtea ninsă și se îndreptară către o clădire împodobită cu două felinare roșii, mari. Afară

atârna un poster *fu* inversat, simbolizând sosirea norocului. Fata, care întregul drum rămăsese tăcută, deschise uşa şi făcu o plecăciune. Mei paşi înăuntru şi uşa se închise.

Patul încălzit ocupa întregul perete din spate. Domnul Peng şedea pe el cu picioarele încrucişate şi cu nasturii de sus ai cămăşii desfăcuţi. Înaintea lui, pe o masă joasă, se aflau farfurii cu mâncare fierbinte, un urcior cu vin de orez şi două ceşti. O fată îmbrăcată în costum popular stătea aplecată în genunchi în faţa patului şi verifica soba. O a doua servitoare îşi făcea de lucru la o altă sobă mică dintr-un colţ, încălzind mai multă mâncare, vin de orez şi nişte prosoape. De cealaltă parte a mesei, în faţa domnului Peng, se afla domnişoara Roz, rezemată pe un teanc de pături de mătase şi de perne brodate. Purta o fustă roz scurtă şi avea părul prins la ceafă într-un coc, dar câteva şuviţe desfăcute îi alunecau pe gât. Obrajii ei se împurpuraseră din cauza alcoolului.

– Aaa! Uite că a ajuns! Vino aici şi stai pe pat! o chemă domnul Peng. Avea ochii injectaţi.

Mei se uită după un scaun.

Domnişoara Roz se ridică şi se duse să stea lângă domnul Peng.

– Ia haina oaspetelui nostru! porunci ea servitoarei de ceai care îngrijea focul de sub pat.

– Hai, vino încoace! În pat e cald, insistă domnul Peng.

Mei se așază în silă pe margine. O servitoare se apropie ca să-i scoată încălţăminte.

- Nu, mulțumesc!

Fata contrariată, se uită la domnul Peng.

- Ei, dar de ce te rușinezi? zise el.

- N-am chef să-mi ia nimeni pantofii! se răsti Mei.

Crezuse că domnul Peng o să fie copleșit de suferință și nu se așteptase deloc să o găsească acolo pe domnișoara Roz, așa că acum era încurcată și furioasă.

Domnul Peng râse:

- Mă rog, cum crezi. Spune-mi, și-au dat seama care e cauza morții?

- Nu, dar se pare că ar fi vorba de crimă.

- Din ce motiv?

- E prea devreme să se poată spună ceva. Detectivul Zhao e ofițerul care se ocupă de caz. A intrat la bănuieli fiindcă lipsa ei n-a fost anunțată.

- Dar i-ai spus de ce nu am chemat poliția?

- I-am zis, însă vrea să vă ancheteze.

- Ar vrea el! Domnul Peng puse deoparte bețele de mâncat. Ca să vezi! Un detectiv din Dashanzi să mă cerceze pe mine! Poate că are de gând să mă cheme la secția de poliție din Dashanzi!

Domnișoara Roz chicoti și-i turnă niște vin de orez. Domnul Peng sorbi o înghițitură și își scutură capul.

- Se vede că habar n-are cum stă treaba. Crede că eu vorbesc cu oricine? Pe lângă asta, poliția locală e cu totul incompetentă. Fac mai mult rău decât bine!

Domnișoara Roz mai comandă niște mâncare și băutură uneia dintre fete. Mei pricepu că nu era o prezență nouă la club.

– N-am nimic de ascuns, adăugă domnul Peng aruncându-și o alună prăjită în gură și ronțăind-o. Am fost foarte cinstit în privința lui Kaili. De atâtea ori am fost avertizat să nu o primesc! Numai că n-am ascultat – nu voiam să aud nimic. Se juca cu focul! Domnul Peng aruncă o privire spre domnișoara Roz și continuă: Cred că voiam s-o ajut. Mi-am dat seama că o să ajungă așa de rău încât i-am dat niște bani, mașină și apartament. Încercam s-o țin departe de încurcături. Câteodată un bărbat puternic ajunge să se vadă pe sine drept un spirit protector.

– Nu da vina pe tine! Tu ai fost bun cu ea și ea nu te-a respectat niciodată! îi aminti domnișoara Roz.

– I-am dat tot și am făcut-o vedetă. Dar nu a fost de ajuns pentru ea? Mereu voia mai mult și mai mult... habar n-am ce era cu ea și sunt sigur că nici ea nu știa! Domnul Peng făcu semn să i se umple ceașca din nou. Ce comision iei? Trimite-mi o factură, zise el fără să se uite la Mei.

– Vreți să pun capăt investigației? Totuși, Kaili a murit... Nu vreți să știți de ce?

– Păi, bineînțeles că vreau, dar am pe cap afacerile. Pe urmă, dacă cineva dispare e o chestie, dar dacă e vorba de crimă... Nu ne permitem să fim implicați în așa ceva! Cât despre tine, o să fii plătită și am să mă ocup eu de această problemă de-acum încolo. Bine că au găsit-o pe Kaili, odihnească-se în pace!

– Adu-i haina musafirului nostru! zise domnișoara Roz unei servitoare.

– De-acum Kaili nu mai e în sarcina ta, zise zâmbind domnul Peng. Apropo, sora ta și Lining sunt în seara asta aici. M-am intersectat cu ei când veneam încoace. Vrei s-o vezi?

Mei se ridică, își luă haina și se îmbracă.

– O s-o rog pe una dintre fete să te ducă la ea, mai spuse domnul Peng. La revedere.

Aleea șerpuia prin curtea înveșmântată în alb ca o literă alungită caligrafic. Servitoarea ținea un felinar *fu* roșiatic și o conducea pe drumul care șerpuia printre casele viu luminate. Mei o urma întrebându-se ce secrete se ascund în spatele ferestrelor. Dinspre celălalt capăt al curții se apropia un alt felinar roșiatic.

„Iată micul paradis al celor bogați și puternici care își permit să reinventeze realitatea“, se gândi Mei. „Dar oare asta-i realitatea?“

Ajunseră lângă o ușă deschisă și o zări pe Lu cu bărbatul ei. Păreau că se întrețin cu niște oameni de afaceri. Frumoasa ei soră ședea pe *kang* înconjurată de bărbați în costume. Râdeau și auzi glasul lui Lining. Câteva servitoare rezemate pe jumătate pe *kang* beau vin de orez împreună cu ei. Altele veneau grăbite să le toarne.

Mei se opri brusc în fața ușii.

– Te rog, du-mă înapoi la intrare, îi zise fetei. Mai bine mă duc acasă.

Ieși din club, se opri la marginea orașului și începu să se gândească la Kaili și prietenul ei L. Ce amestec de vinovăție și nedreptate! Își zise că trebuie să vadă

mai departe ce e cu acest caz. Era o datorie față de Kaili, față de L și de studenții aceia ieșiți în stradă în primăvara nefastă de acum nouă ani. Și mai era și o datorie față de ea însăși, care atunci nu fusese alături de ei, așa că acum nu o să lase totul de izbeliște. Măcar, de dragul dreptății...

Dis-de-dimineată Mei se întoarse cu mașina până în Dashanzi. Lumina soarelui se reflecta în zăpadă și-i irita ochii, pentru că albastrul cerului erau câteva urme de nori subțiri.

Biroul detectivului Zhao nu era decât o cameră mică, încălzită cu o sobă cu cărbuni, pierdută undeva într-un ungher al curții interioare. Bărbatul o primi înăuntru și-i strânse mâna, poftind-o să ia loc.

– Ceai sau apă fiartă? întrebă el, așezând pe masă încă o ceașcă.

– Ai niște ceai de oolong?

– Din păcate nu.

– Atunci niște apă fiartă, te rog.

Detectivul Zhao turnă dintr-un termos verde și îi întinse ceașca lui Mei.

– M-am tot gândit la tine. Ai terminat o facultate și ai lucrat la minister. Înseamnă că ești deșteaptă! Pe aici nu mai e nimeni ca tine. De fapt, pe aici nu mai e nimeni – eu sunt singurul de la Omucideri și asta doar pe hârtie. Dashanzi nu e o zonă violentă. Au

loc o grămadă de infracțiuni, dar cele mai multe sunt mărunte, gen furt sau bătaie pe stradă. Avem și mulți emigranți. Detectivul Zhao începu să tușească și mai violent decât cu o zi în urmă și să-și ștergă nasul foarte des. Numai că am o problemă, zise el frecându-și mâinile.

– Care anume?

– Păi, lucrezi pentru domnul Peng.

Mei sorbi o înghițitură de apă.

– Acum gata. Mi-a dat papucii ieri-seară și m-a făcut să mă duc tocmai până în cartierul Haidian ca să-mi spună asta personal.

– Și atunci de ce ai mai venit aici?

– Am motivele mele. Pe lângă asta, m-am gândit să-ți aduc la cunoștință că domnul Peng nu vrea să fie asociată compania domniei sale cu această crimă. O să încerce să mușamalizeze totul.

Detectivul Zhao izbucni într-o tuse care ținu aproape un minut.

– În cazul acesta ar fi bine să plecăm.

Își puse chipiul de polițai și haina verde căptușită, apoi deschise ușa. Un soare de iarnă se revărsă în odaie. Mei îl urmă pe detectiv afară.

Traversară curtea și cotiră spre un pasaj care ducea în curtea exterioară. Când ajunseră la colț, detectivul Zhao se opri și deschise o ușă. Înăuntru erau Gemenii, care jucau cărți.

– Ce faceți aici? Întrebă el. V-am rugat să vă duceți și să vorbiți cu cei de la Comitetul Străzii și Hutong-ului.

– Păi n-ai zis când, replică unul.

– Dar e încă devreme, adăugă celălalt.

Mei nu mai fu în stare să spună care era Li și care Gao. Cu cât îi cerceta mai îndeaproape, cu atât îi găsea pe cei doi și mai asemănători.

– Trebuie să exploatați fiecare minut la maximum! Doar v-am mai spus că trebuie să-i interogați pe toți, nu doar pe președinta comitetului.

– Ce fel de informații îți trebuie?

– Cine trăiește acolo, câți sunt, dacă au văzut sau au auzit ceva suspect zilele astea – orice, nu știu! Folosiți-vă capetele!

– Să-i întreb despre șantaj? Pun pariu că de aici a plecat totul, zise cel despre care Mei bănuia că ar fi Li.

– Ei, nu! Mai degrabă de la tâlhărie, fu de părere Gao. Zhao scrâșni din dinți.

– Bine, bine! Hai că ne ducem!

Gemenii își îmbrăcară hainele agale și ieșiră.

– Și poate nu vă opriți pe drum pentru batoane de pâine și lapte de soia, strigă Zhao după ei. În timp ce-i urmărea îndepărtându-se, începu să bombăne: Nu le place să primească ordine de la mine. Sunt veri de gradul al doilea cu directorul de la Controlul Locuințelor și mâine-poimâine îi văd în locul meu! Chiar așa! E cică acum nu știu ce *Inițiativă de Îmbunătățire a Educației Forțelor de Poliție*, adică, mai pe înțelesul nostru, toți tablagiilor o să primească certificate de absolvire. Uite că eu n-am absolvit nimic! Mai aveam un an de mers la Academie și atunci a venit 4 iunie. Situația era așa de nasoală că am fost scoși afară și ne-au

trimis pe străzi să muncim cot la cot cu Armata de Eliberare a Poporului, iar după aia s-a instituit legea marțială.

La capătul drumului dădură peste niște case prăpădite. O bucată de cherestea nouă, probabil furată, ieșea amenințătoare dintr-un acoperiș, iar liniile de tensiune se întindeau la întâmplare printre clădiri.

– Zona asta era înainte plină de asemenea cocioabe, dar conducerea sectorului și a orașului au hotărât să o dezvolte din nou, numai că lumea de aici refuza să plece. Ziceau că nu vor să se ducă din nou în afara orașului, dar de fapt voiau mai mulți bani. Însă și-au greșit socoteala. Într-o bună zi guvernul o să trimită un buldozer și toți vor rămâne fără casă.

Trecură de locuințele improvizate și ajunseră într-o stradă mai largă, cu magazine mici. Detectivul Zhao umbla cu pași mari.

– Sper să nu te superi, dar o să mergem pe jos până la spital, îi zise el lui Mei, iar când vorbea îi ieșeau aburi din gură.

Intrară pe o ușă cu o cruce roșie pictată pe ea. Înăuntru, holul era luminat de doar câteva becuri. O coadă lungă se întindea la ghișeul farmaciei.

Detectivul Zhao începu să urce pe scări și Mei iuți pasul ca să îl prindă din urmă. Ajunseră la etajul întâi. Coridorul era ticsit de lume. Pacienții stăteau pe scaune sau rezemați de perete, așteptând să fie strigați, cu prietenii și familia înghesuiți în jurul lor. De îndată ce se deschidea ușa, valuri de oameni se îmbulzeau

încercând să treacă dincolo. Unii doreau să afle când le vine rândul, în vreme ce alții se plângeau că a fost lăsat cutare să treacă în fața lor.

Detectivul Zhao își croia drum prin mulțime cu atâta încredere, încât lumea se opri uitându-se la el. Când îi văzură uniforma se potoliră și încercau să se dea la o parte din fața lui.

Ajunseră la capătul coridorului, unde se afla un șir de uși pe care stătea scris „intrarea interzisă”. Intrară pe una dintre ele și gălăgia de pe coridor se estompă. Detectivul Zhao se opri apoi în fața „Laboratorului”. Bătu, dar intră fără să mai aștepte un răspuns.

– Uite c-ai ajuns! croncăni o voce din spatele unor stative cu eprubete.

Se ivi un bărbat într-o haină albă. Era scund, cu părul tuns scurt, ochi mici și rotunzi, cu sprâncene groase și îmbinate la rădăcina nasului. Părea cu vreo zece ani mai în vârstă decât detectivul Zhao.

– Lao Li – tovarășa Wang Mei. Zhao făcu prezentările în grabă. Se vedea că cei doi bărbați se cunoșteau.

Lao Li se șterse cu un prosop și, îndatoritor, întinse mâna către Mei.

– Bună dimineața, zise el, apoi se întoarse zâmbind către detectivul Zhao. M-am întâlnit cu soția ta, a doua mea soră, ieri în piață și mi-a dat vestea cea bună. Vasăzică două apartamente noi!

Detectivul Zhao își scoase haina.

– Două sau unul, încă nu-i nimic sigur. Știi cum merge treaba. E în ansamblul Uzinei nr. 2 de Producere a Echipamentului Radio din Beijing. Au zis că

sunt de acord să cedeze două unități pentru secția noastră. Oricum, s-ar putea să mai apară fiul sau nepotul lui nu-știu-care și să ne ia una.

– Dar de data asta o să-ți dea și ție? Sunt ani buni de când tot aștepti.

– Habar n-am. Am destule puncte pentru vârstă și vechime în muncă, dar ăștia schimbă mereu sistemul de punctare.

– Soția ta a vrut întotdeauna un apartament modern. Mi-a zis că blocul din zona nouă e aproape gata. L-ai văzut?

– Da... m-a dus acolo de nici nu mai știu câte ori. Zhao zâmbi anevoie și-și suflă nasul. Tovarășa Wang Mei a venit să vadă cadavrul, adăugă el.

– Vă duc într-o secundă, zise Lao Li, numai să vă dau ceva.

De pe un birou dintr-un colț a luat o pungă transparentă de plastic în care erau doi cercei-clipsuri.

– Sunt ale fetei moarte. I-au găsit lângă cadavru. Detectivul Zhao îndesă punga în buzunar.

Lao Li îi conduse până într-o cameră alăturată cu perdelele trase. Înăuntru era foarte rece și mirosea a chimicale. Printre umbre, Mei desluși un morman de cutii cu medicamente și două mașini frigorifice industriale care bâzâiau.

Lao Li dădu perdelele la o parte. Lângă fereastră se afla un pat de spital cu roțile, iar pe el un cadavru acoperit cu un cearșaf alb.

– Ați mai văzut vreun cadavru până acum? Întrebă Lao Li.

Mei a confirmat, dând din cap.

– Atunci să Țineți minte că oricine ar fi fost când trăia – bărbat ori femeie, frumos, urât, bogat, sărac, bun sau rău – fiecare ajunge la fel când moare, adică un înveliș gol.

Lao Li trase cearșaful pe jumătate.

Fața lui Kaili era alb-albăstruie. O tăietură se întindea de-a lungul obrazului, deformându-i trăsăturile și strâmbându-i nasul. Roșul buzelor se spălăcise și părul îi era parcă lipit de craniu. Orice urmă de frumusețe dispăruse și părea greu de crezut că un asemenea trup adăpostise viață.

– Cauza morții? se interesă detectivul Zhao.

Lao Li ridică ușor capul lui Kaili, îl răsuci și dădu la o parte părul, până ieși la iveală o tăietură adâncă.

– Și arma? întrebă Zhao.

– Ceva subțire, dar neascuțit.

– Cum ar fi o bară de metal?

– Posibil. Din câte pot spune, e moartă de trei zile.

Detectivul Zhao dădu din cap.

– Înseamnă că a murit în ziua când a nins.

Mei se uita cu ochi mari la cadavru. Nu se putea hotărî ce i se părea mai real: cântăreața frumoasă și plină de viață din clip, pe care nu o cunoscuse niciodată, sau cadavrul din față.

Jumătate de oră mai târziu, Mei era iar pe strada principală. Nori albi pufoși lunecau acum pe cer.

– Mergem să luăm prânzul? O întrebă detectivul Zhao.

Mei îl refuză printr-un gest. După întâlnirea cu Lao Li nici nu se mai putea gândi la mâncare.

– Mor de foame! Și stau în picioare de dimineață! Hai să mergem într-un loc pe care îl știu eu, că până strâng Gemenii informațiile durează o grămadă de timp!

Restaurantul se numea *Pavilionul Vântului de Est* și era lipit de un mic hotel. De îndată ce intrară, un bărbat gras cu bărbia despicată se îndreptă spre ei, afișând un zâmbet larg.

– Fiți bineveniți, dragi tovarăși!

Dădu noroc cu Zhao, deși o privea pe Mei.

– Ce zi frumoasă! Oare mai prindem așa și de Festivalul Primăverii?

– Domnul Liang e managerul, explică Zhao lui Mei, uitând să le mai facă și cunoștință.

Cu toate acestea, domnul Liang dădu mâna și cu Mei.

– Numai două persoane sunteți la prânz? Întrebă el.

– Da, zise detectivul Zhao și se îndreptă spre partea din spate.

– Veniți în separeu, vă rog, rosti repede domnul Liang, alergând după detectiv. Am auzit despre cazul acela deosebit, mai șopti el cu o voce joasă.

Detectivul Zhao se încruntă.

– Care anume?

– Cum care? Crima, bineînțeles! zise Liang pe un ton dramatic. Chiar adineauri au trecut pe aici tovarășul Li și tovarășul Gao și au făcut comandă de battoane de pâine prăjită cu lapte din soia. Să fie omorâtă tocmai o cântăreață celebră! Am fost îngrozit! urmă

el închizând ochii înfricoșat. Vai, dar sunteți răcit! De câteva săptămâni e bolnav și cumnată-meu. Ce iarnă nasoală, dom'le! De cinci ori a fost viscol până acum! Mai avem un pic și o să ne îmbolnăvim cu toții!

Domnul Liang făcu iute doi pași și deschise o ușă care ducea spre o cameră separată, mică și fără ferește, cu o carpetă în nuanțe deschise și pete mari pe alocuri. O masă mare, rotundă și zece scaune cu spătar înalt ocupau aproape tot locul dinăuntru.

Zhao se așează și-și suflă nasul din nou. Domnul Liang zâmbi și bărbia i se lăți până ce despicătura dispăru complet.

– Aveți un noroc, tovarășe Zhao! Tocmai am gătit niște picioare de porc excelente.

– Ți-ar plăcea? o întrebă pe Mei detectivul Zhao, în timp ce scotocea prin buzunare după țigări.

– Ca să vezi! exclamă ea. Credeam că nu mai mănâncă nimeni așa ceva. Când eram mici, erau favoritele maică-mii!

Domnul Liang strălucea de încântare.

– Pe vremea Revoluției Culturale picioarele de porc erau o delicatesă. Găseai foarte greu carne. Azi, oriunde vezi cu ochii, hop și-un restaurant Guangdong cu fructe de mare! Lumea se bate să dea o groază de bani, câteodată mii de yuani, pe un singur pește amar, numai fiindcă e adus din Australia. Noi, aici, gătim mâncare fără să înșelăm lumea. Și altundeva nici n-o să găsiți picioare de porc!

Detectivul Zhao își descoperi țigările într-unul din buzunarele pantalonilor.

– Aici aveți picioare de porc fiindcă prin zona asta toți sunt de la țară. Își îndesă în gură o țigară pe care domnul Liang i-o aprinse cu un chibrit, apoi se întoarse spre Mei: Țsta-i tipul de restaurant care-mi place, fără porcării și abureli. Când sunt de serviciu noaptea îmi aduc oamenii aici la o gustare. Proprietarul e un fost muncitor în fabrică și ne știm foarte bine.

Mei își dădu de îndată seama ce fel de restaurant era aici: un loc în care poliția mânca pe degeaba și, în schimb, ei îl puneau în gardă pe proprietar când veneau inspecții.

– Domnule Liang, despre ce mai vorbeau Geme-nii? Întrebă detectivul Zhao.

– Mi-au zis că secția dumneavoastră i-a convins pe cei de la Uzina Nr. 2 de Producere a Echipamentului Radio din Beijing să vă dea două apartamente din cartierul lor de locuințe. Și urmează să apară un sistem nou de punctare care o să se bazeze pe realizări.

– Era și timpul.

– Apoi mai ziceau ceva de o tâlhărie. Cică Dashanzi nu a mai avut niciodată un caz așa de important ca acesta. Vor trimite de la sector pe cineva ca să facă investigațiile necesare.

Detectivul Zhao pufăi adânc.

– Domnule Liang, suntem ocupați. Puteți să faceți în așa fel încât să primim mâncarea repede?

– Mă duc să le spun la bucătărie să se pună pe treabă chiar acum.

Se înclină și ieși.

Detectivul Zhao trase din țigară și apoi expiră fumul, care se ridică destrămându-se până-n tavan.

– Gemenii ăștia abia așteaptă să vină cineva de la sector. Puțin le pasă lor de rezolvarea cazului! Nu vor decât să-i impresioneze pe ofițerii de rang înalt și să fie promovați. Scurpă. Nu-s ei nici pe de-a-ntregul proști, însă când vine vorba de o treabă adevărată chiar că nu sunt buni de nimic. Oricum, n-am de gând să-l las eu pe un tip oarecare de la sector să-mi ia cazul! Am muncit prea din greu și am așteptat prea mult să...

Ce anume, nu a mai spus. Mei se întreba dacă se referă oare la apartament, la promovare, poate la ambele, dar telefonul ei începu să sune. Era Manyu.

– Te sun de la o cabină publică. Am putea să ne întâlnim? Am ceva să-ți spun.

– Vrei să te iau eu după ce se termină lucrul?

– Nu, aş prefera să ne întâlnim undeva.

Mei se gândi o clipă.

– Putem să mergem la *Floarea de Soia*; e un lanț de restaurante Sichuan și au unul nu prea departe de unde stai, în Xidan. Am trecut pe acolo ieri.

– Știu, am fost cu părinții. Ce zici, șase și jumătate?

– Așa să fie.

Închise.

– Da' chiar ești bogată! zise detectivul Zhao zeflemitor. Și mașină, și telefon mobil! Ai cumva și apartament? Sper că nu îți îngroși venitul din investigații private! Nu te ocupi cu așa ceva, nu? Mai ales că e ilegal.

Mei închise ochii.

– Firește că nu.

Detectivul Zhao zâmbi. Voia să-i fie clar că el știa, dar nu avea de gând să facă nimic rău atât timp cât se purtau amical unul cu celălalt. Își stinse țigara într-o scrumieră.

– Nevasta îmi tot zice să nu mai fumez, dar nici că mă pot lăsa! Mă strigă țigările astea din pachete de fiecare dată când stau jos sau când sunt plictisit. Poate că și tu faci lucruri despre care știi că-ți fac rău, dar nu poți să te abții?

Se uită la ea cu subînțeleles.

Mei se întrebă ce-o fi în capul lui. Ce nu era bine pentru ea? Faptul că practica o profesie ilegală ori că se implicase în cazul lui Kaili?

– Nu facem cu toții așa? Întrebă ea prefăcându-se degajată.

Oricum, detectivul Zhao ținea morțiș să pună ceva în evidență.

– Firma ta se cheamă Lotus – Consultanță și Informații. Știu asta fiindcă mie îmi place să-mi fac temele. Afacerea-i pe cai mari și te-ai îmbogățit binișor – se vede de la o poștă! Stai calmă, nu te invidiez, deși uneori te roade să-i vezi pe amici ori colegi cum își cumpără mașini ori merg pe la restaurante scumpe – soția mea mă bate tot timpul la cap să fac bani cum face cutare sau să cer avansarea. Din păcate pentru ea, mă doare-n cot de bani! Nu am pentru bogați mai multă simpatie decât am pentru amărâți.

Mei își dădu seama că îi transmitea pe ocolite că e polițai cinstit și putea avea încredere în el.

– Păi, uite, Kaili era bogată și faimoasă și acum o să te poți evidenția dacă-i rezolvi cazul! zise ea.

– Lucrez la el fiindcă asta este datoria mea și trebuie să-l duc la bun sfârșit, ca să-și ia nevastă-mea noul apartament. Își mai aprinse o țigară. Numai că trebuie să ne mișcăm cu băgare de seamă! Sunt cam mulți Buddha pe aici în fața cărora trebuie să *kowtow*¹. Dacă nu suntem atenți, s-ar putea să deranjăm.

– Noi?

– Păi, văd că vrei la fel de mult ca mine să rezolvi cazul, deși nu prea înțeleg ce treabă ai tu. N-o să-ți mai iasă niciun ban de aici.

– O fac pentru că-mi plac provocările.

Detectivul Zhao se uită lung la ea, căutând un răspuns. Mei însă nu mai avea acum niciun chef să-i explice că se simțea foarte apropiată de Kaili și că piața Tiananmen le provocase suferințe comune: mai întâi pierderea celui drag, apoi irosirea oricărei speranțe și, în cele din urmă, prăbușirea vechii credințe.

– O să-mi spui ce știi tu despre ea, nu-i așa? Dacă nu lucrăm împreună, nu o să reușim să aflăm nimic, zise Zhao.

Ușa se deschise și intră Liang, urmat de patru fete care aduceau picioarele de porc fierte înăbușit, carne rece, legume, vin de orez și ceai.

¹ Gestul prin care se arată respectul profund, adică executarea unei plecăciuni atât de adânci încât capul atinge podeaua.

În după-amiaza aceleiași zile, detectivul Zhao și Mei se îndreptară în grabă spre Fabrica nr. 958. Pe drum, Zhao ceartă un bărbat care vindea artificii direct pe trotuar fără să aibă licență pentru comerț.

– Nu care cumva să te văd aici și când mă întorc, îl amenință în final.

Vânzătorul pricepu că are noroc. În mod normal era dus la secție și acolo i se dădea amendă, iar bunurile i se confiscau.

– Să trăiți, șefu', numai pe astea le mai am și zbor imediat de aici!

La capătul străzii o luară spre est. Peste câmpul deschis se întindea un drum acoperit de ninsoare. Câțiva oameni mergeau în aceeași direcție ducându-și alături biciclete. O căruță trasă de un măgar lăsa urme adânci în zăpadă, iar mai încolo țopăiau cu elan ciori negre în căutarea mâncării.

În vreme ce-și croiau cale cu greu, detectivul Zhao începu să pălăvrăgească despre trecutul zonei.

– Fabrica făcea radiouri în genul modelului *Roșu La Est* – ți le mai aduci aminte? Aveau tot carcasă din lemn, erau grele și se stricau des, apoi nici nu prea puteai prinde multe posturi cu ele. În ziua de azi toată lumea are radio din Japonia, din alea mici de-ți încap și-n buzunar. După Reformă și politica Porților Deschise, Fabrica 958 a încercat să producă niște componente pentru modelul ăsta depășit, însă afacerea s-a dus repede pe copcă. La un moment dat vorbeau despre modernizare, cică să facă un proiect comun cu un partener străin, dar a fost prea târziu. Provinciile Guangdong și Zhejiang aveau o grămadă de afaceri de genul acesta în care se asamblau componente radio.

Și uite-așa, până la urmă, fabrica s-a închis. Terenul și clădirea erau ale guvernului, prin urmare le-au cerut și cei de la oraș, și cei de la sector. În timp ce ei se certau a apărut nepotul directorului de la Controlul Locuințelor și, început să închirieze camere pentru emigranți. Apoi, a mai venit cineva cu permis de la Biroul Reformei Locuințelor, care a făcut la fel! Iar permisul lui avea mai multă influență decât al nepotului, numai că șefii lui erau cam departe. Directorul de la Controlul Locuințelor este văr de-al doilea cu șeful nostru, dar fiindcă facem parte din poliție nu putem să ignorăm ordinele care vin de sus. A ieșit o aiureală! Acum mai e și crima asta. O să se audă în toată lumea ce se-ntâmplă pe la 958!

Trecură pe lângă niște pâlcuri de copaci pleșuvi și niște prăvălii, după care mai urmară alte patru-cinci clădiri mai mici. Detectivul Zhao arată înspre ele.

– Erau tot magazine pe vremuri, dar acum zac părăsite. Într-una dintre ele au găsit cadavrul.

Trecură pe lângă o colibă dărăpănată cu acoperișul lăsat în parte, unde erau biciclete de vânzare, și se opriră în fața unei clădiri cu trei etaje și ferestre largi, majoritatea distruse. De pe fațada ei se îndreptau spre cer ca niște gheare uriașe patru țevi de aerisire.

Mei reuși să deslușească pe ziduri două slogane revoluționare, de un roșu spălăcit: „PROGRAM ȘI EFORT PRELUNGITE ÎN SPRIJINUL REVOLUȚIEI” și „MUNCIM CU SPOR CA SĂ DEPĂȘIM PRODUCȚIA”.

La stânga intrării, un șir de scări ducea spre etajele de sus. Pe palier se fâțâia de colo-colo un polițai, cu brațele încrucișate și mâinile pitite în mâneci.

– Unde-s gemenii? Întrebă Zhao.

Tânărul polițai își scoase mâinile din mâneci și se îndreptă de spate.

– Să trăiți, nu știu. Nu i-am văzut.

Detectivul Zhao își dădu ochii peste cap.

– Dumneaei este tovarășa Wang, zise el. O să aruncăm o privire la scena crimei.

– Da, să trăiți, zise tânărul luând poziția de drepti.

Detectivul Zhao începu să urce scările. De pe palier se vedeau urme de sânge pe scări și pe perete.

– În locul ăsta se afla cadavrul, spuse el.

Mei cercetă sângele.

– Am putea să mergem și mai sus?

Detectivul Zhao dădu din cap. Fereastra de deasupra scării era spartă. Ninsoarea pătrunsese înăuntru și înghețase pe jumătate din podea. Urcară scările până

la ultimul etaj. Aici îi aștepta un coridor larg și întunecat. Prin câteva uși ce lipseau Mei zări camere goale și ferestre sparte, graffiti și mormane de zăpadă.

– Oamenii au furat ușile ca să le vândă sau să le folosească ei, zise detectivul Zhao. Clădirea-i de nelocuit. Nu e nici apă, nici curent. Nici copiilor nu le place locul ăsta, dar unii mai vin să se joace aici când ninge. Ei au găsit cadavrul.

Mei pătrunse într-o cameră cu plafonul înalt. De la fereastră se vedeau cocioabele dărăpănate. Un fum subțire se scurgea prin vreo două ferestre.

– Acolo stau lucrătorii migranți? arată ea cu degetul.

– Da. Alea sunt barăcile de la vechea fabrică. Fiecare s-a împărțit în adăposturi mici. Uneori acolo locuiește câte o familie, alteori patru sau chiar cinci muncitori împreună.

– Ai vorbit cu ei? Întrebă Mei.

– Am tot încercat, numai că de fiecare dată când mă apropiam de cineva – mi s-a întâmplat cu o femeie care spăla la cișmeaua din drum – fugeau înăuntru. Am mai interogat niște bărbați, dar orice îi întrebam îmi ziceau că nu au văzut nimic. Asta, firește, fiindcă le e frică de poliție. N-au permis legal de ședere la Beijing și nici copiii lor nu au cum să meargă la școală – umblă în găști pe stradă. Uneori fură, iar acum a mai apărut și cadavrul acesta! Firește că toată lumea e speriată.

– Crezi că au vreo legătură cu crima? Care ar fi motivul?

– Gemenii cred că ar fi fost o tâlhărie care a dat greș. Mi-ar plăcea să găsesc altceva, dar nu văd cu

ce aş putea veni. Arată exact ca o tâlhărie. Manyu zicea că în noaptea spectacolului Kaili purta două inele mari, un ceas şi o pereche de cercei. Noi am găsit numai asta.

Scoase din buzunar punga de plastic pe care i-o dăduse Lao Li.

– Pot să mă uit?

Detectivul Zhao îi dădu punga.

Se duse la fereastră, deschise punga, scoase cu mâna unul dintre clipsuri şi-l apropie de ochi.

– Dar de ce să o omoare?

– Poate că s-au enervat când şi-au dat seama că bijuteriile erau din sticlă. Poate că s-a luptat cu ei.

– Nu cred că era genul de persoană care să se bată pentru un ceas şi o pereche de cercei. Mai avea o grămadă. Şi, pentru că veni vorba, cerceii sunt valoroşi – Cartier.

– Ce-i Cartier?

– Un bijutier faimos din Franţa... foarte scump.

– Înseamnă că a fost tâlhărie!

– Ba nu a fost.

– Păi n-ai zis adineauri că purta cercei scumpi?

– Ba da, dar abia după ce a murit i-a luat cineva. Dacă ar fi fost tâlhărie, i-ar fi desfăcut chiar ea de la urechi şi nu i-am mai fi găsit.

Detectivul Zhao îşi suflă nasul. Tăcură pentru o perioadă scurtă.

Apoi auziră glasuri venind de la parter. Mei îi dădu lui Zhao punga înapoi şi se îndreptară spre scări. Pe drum se întâlniră cu gemenii, care urcau.

- Pe unde ați umblat? se răsti detectivul Zhao.
- Am vrut să aprofundăm problema, răspunse unul dintre ei.
- Și ce ați aflat?
- Cadvrul a fost găsit de copiii unor lucrători migranți, zise unul trăgându-și cu greu sufletul.
- Dar ceva nou ați aflat?
- Două mame au văzut cadavrul și i-au spus unui tată, care s-a dus să raporteze la Comitetul Revoluționar al Străzii și Hutong-ului.
- Și am mai aflat de ce stătea bărbatul respectiv acasă și nu era la serviciu. Fiindcă se îmbolnăvisese.
- Ba nu se îmbolnăvisese, ci era în tura de noapte.
- Și ați vorbit cu mama, tata sau copilul? întrebă detectivul Zhao.
- Nu.
- Cu cine ați vorbit atunci?
- Cu ăia de la Comitetul Revoluționar al Străzii și Hutong-ului, bineînțeles.
- Dar ei nu au nicio treabă cu lucrătorii!
- Ba stau cu ochii pe ei! Ei știu tot ce se întâmplă!
- Chiar așa? întrebă Zhao ironic.
- Iar migranții nici nu vor să stea de vorbă cu cei de la comitet. Precis ascund ceva, zise unul dintre gemeni.
- Sau pe cineva, adăugă celălalt.
- Poate le e frică să nu se incrimineze, zise Zhao dând din mână cu nerăbdare. Altceva, ce v-au mai zis cei de la comitet? Ce bande sunt și în ce au fost implicate în ultima vreme?

– Păi acolo vine și pleacă tot felul de lume. Nou-veniții preferă să se mute cu rudele sau cu foștii vecini de la țară. Nimeni nu știe exact cine stă aici și situația e din ce în ce mai dificilă.

Dădură aprobator din cap.

– În curând cei mai mulți o să se ducă la Festivalul Primăverii și n-o să mai putem continua, zise detectivul Zhao. Mai bine duceți-vă, găsiți-i pe oamenii care au văzut cadavrul și aduceți-i la secție. Dacă nu vor să stea de vorbă cu noi aici, vom sta de vorbă acolo.

– Vrei să-i aducem azi?

– Da.

Detectivul Zhao o luă în jos pe scări, dar apoi se opri și se întoarse:

– Nu mai pierdeți vremea pe aici! Duceți-vă mai repede unde v-am trimis!

– Îndată.

Gemenii coborâră scările, târându-și pașii fără chef.

Sosi și un alt polițai ca să stea de pază la locul crimei. Detectivul Zhao vorbi ceva în grabă cu el, în timp ce Mei cobora.

Ajunse afară și-și puse căciula și mănușile. Soarele apunea, învăluit într-un abur rozaliu, iar aerul mirosea a cărbune încins.

– Mă întreb dacă n-o fi fost șantajată, zise detectivul Zhao în timp ce se îndreptau spre stradă.

– Pentru bani? întrebă Mei.

– Sau pentru altceva.

Când Mei ajunse în Xidan era întuneric. Își parcă mașina și porni la plimbare pe strada Xidan Nord, plină de cumpărători în vacanță, de vânzători de gustări care-și laudau marfa – găluște fierte, kebabi de miel mongolezi și *nian gou*, niște prăjituri lipicioase din orez.

Căuta restaurantul *Floare de Soia*. Prin frig, sub cerul liber, hoinăreau familii vesele și copii ce strângeau în mâini *bingtang hulu*. O adolescentă cu privirea strălucitoare, plină de curiozitate, și obraji îmbujorați o sorbea din ochi pe Mei.

Cam pe când era de vârsta acelei fete, Mei venea cu mama ei la cumpărături în centru. Trebuiau să facă un drum lung din zona unde locuiau, adică din marginea de nord-vest a orașului, și să schimbe autobuzul de două ori, iar fiindcă aveau rău de mașină se dădeau adesea jos și mergeau ultimii kilometri pe jos. Alteori, coborau într-o stație necunoscută ca să exploreze cartierele și străzile de pe drumul lor.

Amintirea acelei fericiri demult dispărute îi împunse inima ca un ghimpe și o întristă. Îi stăruia în minte cât de greu le fusese fiindcă erau proscrise, două fiice fără tată și o soție lipsită de bărbat, o mamă izgonită din orice slujbă căpăta. Înduraseră atât de multe și totuși învinsese dragostea dintre ele... până când ieșise la iveală adevărul despre cum murise tata. Se întreba dacă pe maică-sa o duruse la fel de rău ca pe ea adevărul tăinuit douăzeci de ani. Săraca, trista sa mamă – deodată ar fi vrut să-i spună că până la urmă tot o iubește, numai că nu putea. Un zid de gheață, sculptat parcă în forma tatălui său mort, se ridicase între ele.

Brusc Mei își întoarse capul. Peste luminile orașului se înălțase strălucirea ștearsă a stelelor. Se uită apoi din nou spre stradă și zări prin ceață firma în roșu și galben a restaurantului.

Înăuntru, aerul duhnea a ardei iute, piper de Sichuan și verdeturi. Uită de toate gândurile apăsătoare despre maică-sa și trecutul lor.

Restaurantul plin cu mese negre și scaune cu spătar înalt era ticsit de lume. Clienții mestecau încet perișoare fierbinți în sos picant cu ardei roșu și se îndopau cu orez, după ce mai întâi serveau tofu cu mirodenii. Era o hărmălaie îngrozitoare și, din când în când, răsună câte un strigăt după chelneriță.

Mei o găsi pe Manyu așezată la o masă dintr-un colț, cu spatele rezemat de perete. Se juca cu ceașca de ceai, plimbând-o de acolo-acolo pe masă, absorbită de propriile gânduri.

– Scuză-mă că am întârziat. Traficul e foarte aglomerat pe autostrada de la aeroport, zise Mei alăturându-i-se. Manyu zâmbi.

– Oricum îmi trebuia timp ca să îmi mai limpezesc gândurile.

Mei își scoase haina și o aranjă pe spătarul scaunului, apoi se așează.

– Am luat niște ceai de iasomie. Ți-ar plăcea altceva?

– Tot iasomie, zise Mei.

Prefera ceaiul de Oolong, dar după un drum așa de lung i se făcuse sete și iasomia era răcoritoare.

– Scuză-mă că nu te pot invita la mine acasă. Apartamentul este mic și părinții mei trag cu urechea.

– Dar este bine și aici.

– E foarte multă gălăgie, așa că nimeni nu o să ne poată auzi.

Mei încuviință, golindu-și ceașca de ceai care între timp se răcise.

– Ce anume voiai să-mi spui?

– Mi-ar plăcea să te pot ajuta, continuă Manyu luând meniul de pe masă, dar mai întâi nu vrei să comandăm ceva? Pun pariu că ți-e foame.

După ce se hotărâră pentru niște mâncăruri Sichuan faimoase, Mei o chemă pe chelneriță și comandă filet *Soț și Soție*, niște găluște în apă roșie, *ma puo tofu* și *pește fiert cu patruzeci de condimente*.

– Și ne mai aduceți, vă rugăm, încă un bol de ceai fierbinte? Acesta s-a răcit.

– M-am gândit mult încă de ieri, zise Manyu. Ce șoc am avut! Știi că nu mi-a plăcut Kaili niciodată.

Într-adevăr, era frumoasă și deșteaptă, dar profita de oameni și, după ce storcea de la ei tot ce putea, pleca. Era decăzută. Nu dădea doi bani pe sentimentele altora. Dar să moară în felul ăsta? Nimeni nu merită așa ceva. Nici n-am mai putut să dorm astă-noapte. Îi vedeam într-una fața zdrobită și fără suflare. Doamne, la ce mai folosește că ești frumoasă și tânără dacă moartea îți ia tot – amintiri, iubire, ură, vină, promisiuni –, absolut tot? Glasul i se stinse, dar după o scurtă tăcere, sorbi o gură de ceai și continuă. Acum, fiindcă a murit, mă gândesc la ea tot timpul. Îmi vin în cap tot felul de întâmplări pe care credeam că le-am uitat și acum le văd în altă lumină. Nu știu cum să-ți explic ce se întâmplă, dar parcă dintr-odată am început să o înțeleg. Era nefericită. Nu știa ce vrea, era mereu neliniștită, căuta întotdeauna ceva ce nu exista. După asta m-am gândit că poate de fapt nu voia nimic. Era așa de tristă și de rănită, încât nu mai avea niciun țel pe lume și pierduse dorința de a mai trăi.

– O fi, dar nu s-a sinucis, o întrerupse Mei.

– Nu asta am vrut să zic. Kaili nu era genul de persoană care să se sinucidă. Nu avea un asemenea curaj. Dar fiindcă nu-și mai prețuia propriile sentimente ajunsesse să îi trateze pe toți ceilalți cu dispreț.

– Însă tu vrei să ajuți să fie prins criminalul?

– E ciudat, știu. Nici eu n-am putut să-mi explic... De ce să vreau să-mi pun slujba și viitorul în joc pentru ea? E moartă. Nici măcar n-am fost prietene. Manyu începu din nou să se joace cu ceașca pe masă. Bănuiesc

că vreau s-o ajut fiindcă era tristă, fiindcă suferea și era nedreptățită.

– Ce vrei să spui?

– Știai că era amanta domnului Peng, nu?

Mei încuviință.

– Numai că domnul Peng era încurcat și cu secretara. Multă lume din preajma ei știa, dar nu pricep cum de n-a aflat Kaili mai devreme – poate pentru că nici nu-i păsa de domnul Peng. Era cu el din motive practice. De relația lui cu secretara a aflat abia în ziua concertului de la Sala Capital. Când am văzut-o era extrem de irascibilă. Mi-a părut rău pentru ea și am încercat s-o consolez, dar mi-a zis că n-are nevoie de compasiunea mea și a țipat la mine să ies.

– Dar dacă nu-l iubea deloc pe domnul Peng, de ce să-i pese?

– Poate fiindcă-i rănise orgoliul.

Sosi mâncarea. Două chelnerițe le așezară farfuriile în față și le umplură bolurile cu orez. Mei așteptă până plecară și întrebă:

– Ai vreo idee de ce a dispărut?

– Cred că se simțea cu adevărat rănită. Nu avea prieteni, iar acum o mai înșelase și domnul Peng. Poate că voia să se răzbune. Manyu trase cu ochiul în jur. Când fu sigură că nimeni nu putea să audă ceva, șopti: Se zvonește că domnul Peng a împins-o pe Kaili să consume droguri.

– Crezi că ea ar fi putut ști ceva despre el, de care lui să-i fie teamă?

Manyu aprobă cu ochii scăpărând.

Mei ridică ceașca. Ceaiul de iasomie era de obicei parfumat, dar acesta avea doar gust de apă.

Manyu puse o lingură plină de *ma pou tofu* pe farfuria lui Mei.

– Nu știu dacă îți e de vreun folos, dar m-am gândit să-ți povestesc oricum.

– Mersi, răspunse Mei simțindu-și limba arsă și apoi amorțită din pricina porției de *tofu*.

– Dacă mai este altceva cu care aș putea să te ajut, să-mi dai de știre, zise Manyu.

Mei rupse o bucată de hârtie din carnetul ei și copie datele retragerilor de numerar pe care le efectuase Kaili, după care i le strecură lui Manyu.

– Poți să afli pe unde s-a dus Kaili în zilele astea sau în preajma lor?

– O să încerc. O să verific în agenda ei și o să vorbesc cu șoferul.

– Bine, zâmbi Mei.

Fereastra aburită din spatele lui Manyu începea să capete iar limpezime în urma picurilor care șiroiau pe geam ca niște lacrimi.

A doua zi Manyu o sună pe Mei pe la ora prânzului.

– Am impresia că am găsit ceva, zise ea surescitată. Am verificat datele pe care mi le-ai dat în agenda lui Kaili. În prima zi a anulat două interviuri de presă, iar în cealalte două zile nu erau niciun fel de intrări. După aceea am vorbit cu șoferul nostru. Kaili a folosit mașina în toate cele trei zile și de fiecare dată s-a dus la Turnul cu Tobă. Am cumpărat mâncarea de dimineață pentru șofer și am stat amândoi la taclale vreme îndelungată. Ne cunoaștem destul de bine... fiindcă nici mie, nici lui nu ne plăcea Kaili. L-am întrebat dacă își aduce aminte unde a dus-o și cât timp a stat. La început n-a putut să-mi dea un răspuns, dar, după ce l-am scuturat, mi-a zis că o lăsa să coboare de fiecare dată în strada Hind, lângă Turnul cu Tobă, și ea se ducea în *hutong*.

– O aștepta?

– Da, însă nu-și poate aduce aminte cât de mult stătea acolo. Șoferii noștri fac o grămadă de drumuri și pentru oameni diferiți. Le trebuie data și ora precisă,

căci ar trebui să-și arhiveze călătoriile într-un fel de jurnal de bord, dar cei mai mulți dintre ei nici nu se sinchisesc. Câteodată mai mângălesc numele zonei în care merg. Ce părere ai?

– Poate că se ducea să se întâlnească cu cineva... poate în vreun restaurant *houbai* din preajmă. Ori era șantajată și se ducea să plătească pe cineva, zise Mei cântărind posibilitățile.

– De la poliție ai ceva noutăți? Întrebă Manyu.

– L-am sunat pe detectivul Zhao în dimineața asta, dar n-am dat de el.

– Sper să pună mâna pe criminal.

– Ți mulțumesc pentru ajutor.

– Dacă mai ai nevoie de mine pentru orice altceva, sună-mă imediat.

Apoi, Mei îl sună pe Ding.

– Mei la telefon. Începu să vorbească repede de îndată ce îi răspunse. Poți să mă ajuți din nou? Ți plătesc.

Ding avea un glas foarte calm.

– Ce s-a întâmplat?

– Un băiat a murit în spital după o operație de rutină. Părinții lui vor să știe ce s-a întâmplat cu adevărat... După ce îi relatează în câteva cuvinte ce descoperise până atunci, îl întrebă: Acum, pentru că bietul Gupin nu e în stare să lucreze, poți să te implici?

– De bună seamă, dacă mă lasă nevastă-mea, zise Ding. Când o să vadă banii cred că o să-i placă.

Mei zâmbi.

– În regulă. O să-ți aduc materialul adunat pentru caz. Vii să ne întâlnim la poarta clădirii tale? Nu mai

am timp să mă înregistrez și să intru. La orice încercare de a te vizita mă simt de parcă aș intra într-o zonă militarizată.

– Păi e un spital al armatei, zise Ding.

Mai târziu, după ce se văzu cu el, Mei conducea pe șoseaua de centură către satul Iazul de Jos. Ding o asigurase că Gupin își va reveni pe deplin, dar voia să se convingă și totodată să-i ceară sfatul.

Fu cuprinsă de bucurie când văzu că arată mai bine. Chipul i se îmbroșărase și părea că mai prinsese ceva puteri. Soba ardea cu putere revărsându-și căldura în odaie. Gupin îi zise că s-a plictisit să stea ținut de pat și se tot gândise la băiețelul mort.

– Am auzit prea multe versiuni ale acestei povești de la spital și de la firmele de medicamente! Și nu prea se potrivesc, zise el.

– De acord. Deocamdată nu văd nici o conexiune, dar sunt sigură că există una. De asta l-am și rugat pe medicul Ding să ne dea o mână de ajutor. A fost doctor atâția ani, iar acum vinde echipament medical. Are niște legături care ar putea să ne ajute în cazul ăsta!

Gupin încuviință.

– Da, e un om de treabă.

– A spus că o să vină peste câteva zile ca să te vadă.

Mei luă ibricul de pe plită, apoi se duse până la borcanul de lângă ușă și-l umplu, turnând două polonice cu apă.

– Dar cum rămâne cu celălalt caz... Kaili? Tragi vreo speranță să dai de ea? Întrebă Gupin.

Mei așeză din nou ibricul pe plită.

– Au găsit-o... adică i-au găsit trupul.

– E moartă, vasăzică?

– S-ar părea că a fost ucisă.

Mei se așază pe scăunașul de lângă pat și-i povestește ce aflate. Gupin asculta concentrat. Mei scoase din poșetă fluturile de hârtie și i-l dădu. În palma lui uriașă părea vulnerabil.

– L-am găsit în apartamentul lui Kaili, zise Mei și-i relatează despre L și scrisorile descoperite. Există o altfel de Kaili în acele scrisori, idealistă, inocentă și necugătată, pe când L e mai meditativ și mai precaut. A iubit-o.

– Crezi că el a făcut fluturile de hârtie? întrebă curios Gupin.

Mei fu luată prin surprindere și se încruntă.

– Da, zise ea încet. E posibil. Poate că era un artist. Ba nu, Universitatea Qingdao e universitate pentru științe, nu are secții de arte. În schimb ar fi putut fi artist amator.

– Sau un meșteșugar amator, adăugă Gupin ținând fluturile ridicat și examinându-l. Sunt oameni care fac acasă lucruri asemănătoare, chiar dacă nu asemenea fluturi. Unele familii au păstrat de-a lungul generațiilor arta unor asemenea meșteșuguri transmise din străbuni.

– Ori s-ar putea să-l fi cumpărat de la un magazin și să-și fi scris doar inițiala pe el, gândi Mei cu voce tare. Oricum și dacă l-a făcut el, la ce folosește? Meșteșugurile au de obicei o funcție practică sau, cel puțin, inițial aveau.

– Bătrânii știu mai multe despre meșteșuguri. În satul nostru e un om în vârstă căruia îi zicem Moș

Bătrân – să tot aibă cam o sută de ani. A văzut de toate și știe tot. Trebuie să găsim pe cineva ca el. Numai că Beijingul e prea mare. Este imposibil!

– Nu neapărat! L locuia în vechiul *hutong*. Poate careva de acolo știe ceva despre fluturele de hârtie, dacă o fi sau nu realizat tradițional.

– Da, dar sunt atât de multe *hutong*-uri....

– În ultima lui scrisoare a menționat Turnul cu Tobă, zise Mei, iar Kaili s-a dus acolo de câteva ori.

– Și crezi că e o coincidență?

O lumină îi străbătu chipul.

– Poate că nu. Asta e, Gupin! exclamă Mei, apucându-l de mâini fără să se gândească.

Chipul lui Gupin se înroși. Fluturele de hârtie alunecă lin pe podea și Mei îi dădu drumul.

Ibricul fierbea, revărsând aburi care făcură capacul să zornăie. Mei îl luă de pe foc și acoperi plita cu o placă din fier. Umplu ceașca lui Gupin cu apă proaspăt fiartă și i-o dădu.

– Înainte să plec, vreau să te rog să îmi faci o favoare. Cunoști vreun lucrător migrant în Dashanzi sau mai precis la Fabrica 958? Ai putea să afli dacă știe ceva despre moartea lui Kaili? Nimeni de acolo nu vrea să stea de vorbă cu cei de la poliție.

– Păi n-ar trebui să fie nicio problemă. O să-l rog pe Munte Pitic, pentru că el are foarte multe cunoștințe.

– Dar cum să facem să ajungă informațiile la mine?

– Îl rog pe el să ți le lase la birou.

– Bine, ținem legătura, mai zise Mei și apoi plecă. În curte începuse să se dezghețe.

În acea după-amiază, la patru fără un sfert, Mei conducea de-a lungul străzii Turnului cu Tobă. Era una dintre preferatele ei, mai ales pe timp de vară când era toată adumbrită de castani. Își parcă mașina la marginea drumului, lângă un morman înalt de zăpadă murdară.

Depart de aici, *hutong*-ul lung și strâmt se întindea prin ramificațiile sale ca niște rădăcini spre labirintul din Houhai. Mei intra pe o alee. Era foarte multă liniște și peticele de zăpadă bătătorită sclipeau în lumina soarelui de iarnă. O umbră alungită apăruse dinspre celălalt capăt, un om ce se apropia de ea împingând o bicicletă. Se holba nereținut la Mei, cum fac de obicei cei din Beijing, cu vădită dezaprobare.

În capătul *hutong*-ului dădu peste un lac înghețat, înveșmântat în alb, ce reflecta lumina soarelui pe suprafața-i lunecoasă. La colț era un bar modest. Cineva mângâlise cu vopsea roșie pe perete cuvinte pline de mânie: "Faceți liniște! Vreau să dorm! Lăsați-mă să trăiesc!"

Mei merse de-a lungul lacului, trecând pe lângă niște sălcii plângătoare ce păreau că așteaptă primăvara.

Vechiul cartier din apropiere era în toiul renovărilor. Câteva case primiseră un acoperământ nou cu vopsea cenușie, în vreme ce altele erau tot coșcovite și dărăpănate. Noi cârciumi ridicate în stil tradițional scânteiau la soare, iar alături de ele alte case vechi cu ogradă zăceau în paragină.

Mei o luă spre est și traversă peste *Podul de Argint*, după care trecu pe lângă restaurantul *Shao Ro Ji*, frecventat de clienți pretențioși, îmbrăcați în haine scumpe. Drumul se transformă treptat într-o cărare. Renovările se opreau în locul acela. Mei urmă poteca îngustă ce ducea spre lac apoi se întoarse cu spatele la el și se opri.

Văzu o casă mică. Fâșii mari de vopsea se cojiseră de pe ziduri dând la iveală tencuiala. Două stingătoare de incendii prinse de un cârlig de metal în spatele unui panou ofereau un contrast straniu. Pe o firmă mare din lemn agățată deasupra ușii se putea citi „Regele *Bao Du*“.

Mei împinse ușa, dădu la o parte perdeaua peticită de la intrare și pași în sala restaurantului. Era umplută cu mobilă neagră din lemn, în parte cu vopseaua corojită. Un miros greu de fierturi la castron și sos picant umplea aerul. Doi bătrânei stăteau încovoiați deasupra unei mese și sorbeau din castroane. Alături se așezase un alt bătrân în vârstă, cu părul argintiu care purta un șorț și pălăvrăgea cu ei. Era micuț, cu un chip pistruiat și turtit, brăzdat de linii adânci ca niște tăieturi de cuțit. Ochii îi clipeau des în timp ce vorbea. Era Regele *Bao Du*.

Bătrânul privi în spate.

– Vreți *bao du*? o întrebă el pe Mei.

– Da, zise Mei scoțându-și haina și așezându-se la masă.

– Câte porții?

– Una.

– Doriți și niște chifle la cuptor?

Mei era nehotărâtă.

– N-ați mai luat înainte *bao du*?

– Nu.

– Păi, vedeți? Atunci luați și niște chifle la cuptor, insistă Regele *Bao Du*.

Cei doi bătrâni o încurajară.

– Foarte bine, surâse Mei ezitant.

– Ceai?

– Oolong.

– *Călugăr-hot* sau *Maimuță Albă*?

Regele *Bao Du* se ridică și le spuse clienților să mănânce încet, după care intră în bucătărie.

Mei citise despre Regele *Bao Du* în ziare. Învățase să gătească măruntaie încă de când era tânăr și locuia în cartierul musulman. A avut un mic restaurant în zonă până în 1950, când *Mișcarea de zdrobire a celor patru lucruri vechi* nimicise cârciumile tradiționale din Beijing. Patruzeci de ani mai târziu, conducerea orașului hotărî să reînvie tradiția și să redezvolte Houhai, așa încât Regele *Bao Du* fu lăsat să revină la vechea lui îndeletnicire. Cu toate astea, oficialitățile nu erau prea încântate: părerea lor era că *bao du* e o mâncare ce nu merită prea multă atenție și că Regele *Bao Du* e cam ponosit.

Mei venise la el fiindcă era încredințată că putea să o conducă spre cineva care știa mai multe despre fluturele de hârtie. Locuise în zonă aproape jumătate de veac, îi cunoștea bine pe localnici și, pe lângă asta, la restaurantul lui se strâneau de obicei persoane mai în vârstă ca să-și reamintească gustul vechiului Beijing și să se întâlnească unii cu alții. Mei era încredințată că Regele *Bao Du* o va lămuri dacă fluturele de hârtie provine de aici.

Dintr-odată, din spate apăru o femeie scundă și plină de riduri. Purta peste părul alb o pălărie neagră, lucrată de mână. Chipul parcă i se afunda la mijloc – ochii, nasul și gura păreau să se prăbușească într-o gaură. Îi aduse lui Mei ceai și-și afișă zâmbetul fără dinți. Mei își aduse aminte că Regele *Bao Du* conducea restaurantul împreună cu soția lui.

În scurt timp apăru și el cu o farfurie de măruntaie de miel fierte, înăbușite într-un sos gros de susan.

– Când a ajuns *bao du* la Beijing? întrebă Mei după ce el îi puse înaintea farfuria.

– Nu știi? zise Regele *Bao Du* neîncrezător. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, când Împăratul Qianlong a condus o campanie în regiunea de vest. Armata rămăsese fără mâncare și bucatarul regal, din disperare, a pus la fiert pentru împărat măruntaiele unei vaci moarte. Ei bine, Împăratul a considerat că aceea a fost cea mai bună masă pe care a luat-o vreodată. După ce a câștigat războiul, s-a întors la Beijing și a comandat din nou felul acela de mâncare. Iată cum s-a ajuns să avem faimosul *bao du*.

Cei doi bătrâni își sfârșiseră porțiile și acum se scobeau în dinți cu unghiile. Unul dintre ei slobozi o înjurătură, apoi se ridicară strigând către Regele *Bao Du* că vor să plece. Acesta veni spre ei în grabă, rugându-i mios:

- Dar mai rămâneți un pic!
- Ei, hai că ne ducem și noi.
- Atunci luați-o ușurel!
- Nu, e prea frig!

Doamna *Bao Du* ieși din bucătărie cu un castron mare de mâncare în fiecare mână și le așeză pe o masă din colț. Regel *Bao Du* se apropie și luă loc. Schimbară câteva cuvinte și începură să mănânce.

Mei se încredință că aceasta era șansa ei și îi abordă.

- Tăicuță și măicuță, iertați-mă că vă deranjez.

Scoase o cutiuță împachetată cu grijă și le arătă fluturile alb din hârtie.

- Cred că asta provine de pe aici. Aveți vreo idee cine le-ar fi putut face?

Regele *Bao Du* și soția lui se holbară la fluturile de hârtie, apoi unul la celălalt. Bătrânul îl ridică și-l întoarse pe toate părțile.

- Vrei mai multe de felul ăsta? Întrebă el.

Mei se așeză la masa lor.

- Poate. La ce folosesc?

- Le dai foc. Sunt pentru înmormântare, un obicei manciurian.

- Ca banii pentru duhuri.

- Da, era un obicei în timpul împăraților Qing, când curtea regală era manciuriană, dar noi, chinezii Han, nu îl practicăm.

Bătrânul se încruntă.

- Unde l-ai găsit? N-am mai văzut unul de ani întregi!

- Îl am de la o prietenă.

- Prietena dumitale ar trebui să știe cine l-a făcut.

- Mă tem că nu poate să-mi spună.

- De ce?

- Pentru că a murit.

Regele *Bao Du* se uită la soția lui.

- Taica Liu, zise ea.

Regele *Bao Du* încuviință.

- E un frizer ambulant. A trăit aici chiar mai mult decât mine și de zeci de ani se ocupă cu tunsul în *hutong*-ul din apropiere. Are șaiszeci și șase de ani și încă mai iese în fiecare zi după clienți.

Își drese gâtulejul.

- Pe el ar fi bine să-l întrebați. Are în cap numai superstiții - crede în demoni, viața de după moarte și tot felul de lucruri de soiul ăsta...

- Unde pot să dau de el?

- Cam greu de zis la ora asta. S-ar putea să fie acasă. Locuiește în *hutong*-ul Morii de Tofu.

- La numărul nouăsprezece, preciză doamna *Bao Du* și-i dădu câteva indicații.

Mei le mulțumi, plăti porția de *bao du* și chiflele la cuptor, după care plecă. Cerul fusese acoperit cu ceața albăstruie a înserării. Peste Podul de Argint se ridicase o semilună fantomatică.

Trecu peste pod și viră la dreapta, către o alee largă unde un bărbat rumenea cartofi pe o sobă. Ceva mai jos, o femeie vindea găluște fierte. Un dangăt răsună din Turnul cu Clopot.

În mijlocul *hutong*-ului, copiii se jucau zgomotos, alergând unii după alții; câțiva adulți parcurgeau pe biciclete drumul dinspre slujbă către casă. Mai făcu odată la dreapta spre *Hutong*-ul Morii de Tofu, chiar după un magazin, în apropierea căruia juca fotbal un grup de băieți.

La numărul nouăsprezece o întâmpină o priveliște ciudată, tristă. O pereche de felinare mari, albe, vestitoare de moarte se legănau la intrare ca ochii rătăcitori ai unui strigoi. La poartă sporovăiau două femei, în timp ce copiii de care aveau grijă se jucau în zăpadă.

– Căutați pe cineva anume? o întrebă pe Mei una dintre ele, suspicioasă.

– Pe Taica Liu.

Femeia îi răspunse cu glas răgușit:

– A ieșit.

– Știți unde s-a dus?

– La clubul de *qipei*.

– Dar se ține de jucat cărți chiar în fiecare zi? Întrebă cealaltă.

– Clubul acela de *qipei* a stricat chiar și oameni de familie bună.

– Puteți să-mi spuneți unde se află? întrebă Mei.

Femeile ridicară fiecare o mână, dar îi indicară direcții opuse și ziseră:

– Încolo!

Îi luă ceva timp să găsească clubul de *qipei*, fiindcă nu avea firmă și semăna cu toate celelalte case cu fața către stradă. Era plin de fum, în aer plutea un damf de alcool, dar lumea juca liniștită cărți, șah chinezesc, *go* și mahjong.

Proprietarul, Moș Bătrân după cum îl numeau oamenii, veni agresiv spre Mei când aceasta intră, probabil din pricină că se temea să nu fie de la biroul de inspecție regional. Când Mei îi spuse pe cine căuta, arătă spre o masă din colț unde jucau cărți doi bătrâni.

Unul dintre ei avea părul alb și buze curbate, iar celălalt era uscățiv și cu părul negru ca smoala, tuns foarte scurt. Lângă nas avea o aluniță mică, din care ieșeau câteva fire de păr lung. Pe masă, între ei, stătea o sticlă de *er-guo-tuo*, rachiul de orez.

Mei se apropie și-l auzi pe cel cu păr alb zicând:

– Am auzit că Bunicul Wu s-a prăpădit. Cum, când s-a întâmplat?

Bărbatul cu aluniță răspunse cu un glas ascuțit:

– Bătrânețe. L-a găsit mort nevasta lui Chen polițaiul în dimineța în care a nins.

– Și uite-așa s-a mai dus unul! Acuși o să plecăm cu toții, șuieră celălalt bărbat. Cât avea?

– Era cu patru ani mai în vârstă decât noi, adică avea optzeci.

– Ooo! Viață lungă, nu glumă!

– Lungă, dar cam tristă.

– Taica Liu? strigă Mei.

Amândoi bărbații privesc în sus.

– Da' ce treabă ai cu el? zise omul cu aluniță.

Mei își scoase haina neagră și lungă și căciula de lână, apoi se așeză. Zâmbi și buzele căpătară nuanța puloverului ei roz.

– Regele *Bao Du* mi-a zis că ai putea să te uiți la ceva pentru mine.

– La ce să mă uit?

Mei scoase pachetul și-l desfăcu. Taica Liu scoase un țipăt ușor.

– De unde ai așa ceva?

– E al meu, zise Mei încurcată.

– Liu, te simți bine? zise omul cu păr alb, aplecându-se în față.

– Da' cine ești dumneata?

Fața lui Taica Liu se îngălbeni și cărțile-i căzură printre degete. Bărbatul cu păr alb turnă *er-guo-tuo* într-o ceașcă și o întinse prietenului său, care o sorbi dintr-o înghițitură; ceru să i-o umple din nou și o dădu iarăși pe gât. Ochii i se aținteau când la Mei, când la fluture și tot așa. Ceilalți întoarseră capetele, întrebându-se de la ce se iscase atâta zarvă.

– Asta-i prea ciudat!

Taica Liu scutură din cap și făcu semn pentru încă o ceașcă. Sticla se golise. Mei cumpără alta de la proprietar.

– Dar Bunicul Wu e mort! rostea neîntrerupt bătrânul.

După încă două cești păru că s-a mai potolit.

– Bunicul Wu făcea fluturi de hârtie? îndrăzni Mei.

– Da. Era chiar o afacere de familie. Ei erau manciurieni. În vremurile de demult livrau comenzi

pentru curtea regală. Glasul îi suna ca acela al unui mic animal speriat, prins într-un tunel întunecat. Cu ani în urmă aveau o mică prăvălie de articole funere, dar le-a fost distrusă în timpul *Mișcării de zdrobire a celor patru lucruri vechi*. Mai luă o dușcă de *er-guo-tuo* și culoarea îi reveni în obraji. După aceea nu au mai fost înmormântări și toate tradițiile care aveau legătură cu ele au fost interzise. Președintele Mao zicea că sunt niște ritualuri superstițioase. Am crezut că lucrurile se opriseră aici, dar pe urmă a venit Revoluția Culturală. Într-o noapte, Gărzile Roșii au venit la noi în *hutong* și au dărâmat casa familiei Wu. Au dat foc la toți fluturii de hârtie. I-am zis Bunicului Wu să se descotorosească de ei. „Măi băiatule, nu-i ține în casă!“ Așa-i ziceam. „Măi băiatule, după ce că ești manciurian, mai faci și comerț cu ritualuri superstițioase!“ Dar el nici că-și dădea seama de primejdie. Era prea bătrân și copilul prea mic, așa că Gărzile Roșii i-au luat băiatul și nora. A doua zi erau morți, cu țestele sparte și fața zdrobită. Bunicul Wu le-a cules trupurile, că le aruncaseră în drum după ce au murit. După asta nu a mai făcut fluturi de hârtie. Nici nu a mai vorbit despre ei.

- Cu ce se întreține?
- Făcea curat pe străzi și prin școlile din preajmă. Era îngrijitor. Și-a crescut nepotul de unul singur.
- Și unde e nepotul acum?
- Nimeni nu știe.
- Dar cum îl cheamă?
- Lin.

Asta-i! se gândi Mei. L trebuie să fie Lin. Prin urmare, numele se potrivește. Și locul se potrivește, iar bunicul lui era îngrijitor la școala din apropiere, deci și asta se potrivește. Ridică fluturele și încercă să i-l dea lui Taica Liu, dar acesta nici nu se gândi să-l atingă. Cum poți să fii sigur că ăsta-i unul dintre fluturii Bunicului Wu? Trebuie să fie și alții în stare să facă așa ceva.

– Ăsta-i de-al Bunicului Wu. Păi am trăit în același *hutong* mai bine de șaptezeci de ani și l-aș recunoaște oriunde și oricând. Ăsta e un fluture al familiei Wu. Vinișoarele de aur erau specialitatea lor!

– Ia, pune mâna pe el! mormăi bărbatul cu păr alb. De ce ți-e așa teamă? E doar un fluture de-al Bunicului Wu!

– Tu n-ai auzit? Bunicul Wu e mort! Cum să facă un mort fluturi?

– Poate că l-a făcut cu mult timp înainte, în urmă cu mulți ani.

– Păi și pe ceilalți tot el i-a făcut?

– Care ceilalți?

– După ce a murit bunicul Wu, în ziua următoare era câte un fluture pe pragul fiecărei case.

– Ce tot spuneți acolo? Întrebă Mei tulburată.

– Duhul lui ne bântuie!

– Uite că iar ești superstițios! zise omul cu păr alb. Și mai spui pe deasupra că ești prieten cu Bunicul Wu de șaptezeci de ani! Păi, n-ai de ce să te temi de strigoiul lui.

– N-ai de unde să știi! Poate nu i-o fi plăcut magazia pe care mi-am ridicat-o în spatele casei lui. Toată lumea lua din pământ pentru sine și dacă nu luam eu, sigur lua altul! Ori poate nu-i plăcea cum bârfeam. Oricum, toți am avut grijă de el. Eu îi făceam cumpărăturile, iar doamna Tang, care fusese președinta Comitetului Revoluționar al Străzii și *Hutong*-ului, ridica pentru el banii de pensie. Mai era doamna Chen, care îi făcea de mâncare. Nici că putea să aibă vecini mai buni!

Omul cu păr alb îl aproba dând din cap.

– Bunicul Wu nu avea rude, continuă să spună Taica Liu. Chen polițaiul i-a dus trupul la crematoriu. În ziua de azi e scump să incinerezi pe cineva. Măine o să facem un priveghi pentru el. Toți vecinii bătrâni o să fie acolo.

– Și eu mă duc, zise celălalt.

Taica Liu se opri, ochii i se întunecară și chipul îi fremăta. Degetele începură să-i tremure în timp ce încerca să atingă fluturele de hârtie care odihnea pe masă.

– Duhurile lucrează pe căi ocolite, murmură el.

Omul cu părul alb îl luă de mână.

– Nu există, mă, niciun fel de duhuri. Astea-s superstiții! N-ai învățat nimic de la comuniști?

– Zici tu așa, dar cum rămâne cu urechile de porc pe care le-ai pus să atârne la ușa ta? Să nu-mi spui tu mie că nu crezi în demoni! i-o întoarse Taica Liu.

În dimineața următoare, Mei telefonă la Ministerul Poștei și Telecomunicațiilor ca să stea de vorbă cu Jing Jing, sora mai mică a Surorii Hui, cea mai bună prietenă a lui Mei de la universitate. Spre deosebire de dolofana ei rudă, Jing Jing era schiloadă ca un băț și avea o voce pe măsură.

– Chiar e straniu că m-ai sunat acum, zise Jing Jing pe vocea ei lălăită. Tocmai vorbeam de tine ziua trecută!

– Într-adevăr?

– Soră-mea zice că a găsit pe cineva pentru tine.

– Cum? Iar?

Jing Jing chicoti.

– Îi pare rău de cel de data trecută. Cui i-ar fi trecut prin minte că o să fie așa mizerabil? De data asta e tocmai invers. Nu-i mare lucru de văzut la el, dar e foarte drăguț. Auzi tu, dar de ce nu o suni? Universitatea s-a închis pentru vacanța de iarnă de vreo două săptămâni și e acasă, plictisită.

– Credeam că scrie un volum de poeme.

– Nu cred că merge prea bine. Da' să nu-i spui că ai aflat asta de la mine. Chiar *trebuie* să-i dai un telefon! stăruie Jing Jing. Împletește niște căciuli pentru noi.

– Da, mai degrabă trage sfori pentru viața mea amoroasă! zise Mei.

Râseră amândouă și pe urmă Mei îi dădu lui Jing Jing numărul de mobil al lui Kaili.

– Poți să-mi faci rost de lista convorbirilor pentru numărul acesta în ultimele șase luni? Știu că ești ocupată, dar e important.

– S-ar putea să nu reușesc decât mâine.

– E bine și așa. Că veni vorba, când e reorganizarea?

– De unde ai aflat despre așa ceva? Ar fi trebuit să fie ținut secret.

– Probabil că din cauza asta a aflat toată lumea!

– După Anul Nou și o să fie urât, zise Jing Jing. Apoi adăugă: vine șefu'. Am șters-o.

După ce închiseră, Mei încercă să completeze niște formulare primite de la conducerea orașului, dar mintea ei era preocupată de taina fluturelui de hârtie. Cum se făcea că exista câte unul la fiecare vecin și cum ajunseseră acolo? Și de ce erau așa de speriați? Mei era sigură acum că L era Lin, nepotul Bunicului Wu. Se gândi la Kaili. Oare de ce făcuse vizitele acelea în zona Turnului cu Tobă?

După colț se afla un bar haios unde îi plăcea să stea, așa că își luă haina și era gata să iasă, când auzi un ciocănit în ușă. Afară așteptau doi bărbați în scurte căptușite. Unul căra o servietă.

– Dumneavoastră sunteți domnișoara Wang?

– Eu sunt, zise Mei bătând în retragere.

– Suntem de la Biroul Avize.

Fără să mai aștepte permisiunea ei, bărbații intrară și își scoaseră scurtele. Traseră două scaune și se așezară unul lângă celălalt. Mei luă și ea loc.

– Despre ce e vorba?

Bărbatul cu servieta o deschise și scoase un dosar dinăuntru.

– Sunteți posesorul Companiei de Consultanță Lotus, situată în apartamentul 122 din blocul nr. 1, cartierul Eșarfa Roșie, Șoseaua Changozyang de Nord. Aveți în momentul de față un angajat, un lucrător migrant din Henan. Aceste informații sunt corecte?

– Da.

Mei presimți că discuția avea să ia o întorsătură neplăcută.

– Am descoperit recent că anumite persoane folosesc companii legale ca a dumneavoastră ca paravan pentru activități ilegale, cum ar fi anchetele private. Trebuie să ne uităm în actele dumneavoastră ca să ne asigurăm că activați în conformitate cu legea și regulamentele în vigoare.

– A dat cineva astfel de informații despre mine? Sunt anchetată?

– De asemenea ne lipsesc câteva file din dosarele dumneavoastră, Declarația de Necomercializare a Alcoolului, Formularul 11956, Formularul 20010 și altele. Nu știți că este ilegal să conduceți o afacere fără să completați formularul 11956? S-ar putea să vă cerem să încetați activitatea pentru o vreme, până

primim toate documentele solicitate și suntem mulțumiți de ele.

Mei nu știa ce e Formularul 11956 și nici dacă exista într-adevăr, dar nu avea nicio îndoială că cei de la Birou puteau să-i închidă afacerea și a doua zi dacă voiau. Întotdeauna fusese conștientă de riscuri, dar până când nu-și băga coada guvernul asemenea măsuri punitive erau foarte rare. De altminteri, sute dacă nu mii de investigatori privați operau cu succes sub acoperirea de consultanți – se convinsese de asta la conferința lor anuală. Așa că de ce tocmai ea?

Celălalt bărbat nu scosese până atunci niciun cuvânt, ci se tot fâțâia pe scaun, încrucișându-și picioarele.

– Domnul Peng a fost generos și a avut răbdare, dar dumneata continui să lucrezi la cazul lui Kaili. L-ai supărat!

– Dacă încetezi, zise bărbatul cu servietă, am putea să trecem cu vederea actele care lipsesc – deocamdată.

Celălalt intră în biroul lui Mei, clătină din cap în fața tablourilor mamei lui Mei expuse pe un perete și dădu peste computerul ei.

– Aveți o afacere bună. Eu sunt sigur că doriți să o apărați. Și domnul Peng ar vrea la fel, zise el aproape șoptit, de parcă ar fi implorat-o să priceapă.

După ce plecară, Mei începu să umble încoace și încolo prin birou, iar inima-i bătea cu repeziciune. Vasăzică dacă nu încetează să facă cercetări despre moartea lui Kaili, tipii aceia puteau să se întoarcă ca să-și pună amenințările în aplicare. Dar dacă se oprea acum ar fi însemnat ca nimeni să nu mai afle în veci

adevărul despre Kaili ori despre Lin. Și atunci, s-ar mai fi putut suporta pe ea însăși dacă ceda unui individ precum domnul Peng?

O rază de lumină intrată pe fereastră învălui lotusul care se înălța din noroi pictat de mama sa. Oare ce-ar fi făcut tata?, se întrebă ea în tăcere.

Zâmbi și simți că prinde iar puteri. Își aminti de ziua în care își înaintase demisia din minister, de forța și demnitatea dovedite. Își va urma inima. Nu se va lăsa intimidată, nu se va da bătută și nici nu va renunța.

O muzică lentă, ciudată, cântată la *erhu*, se revărsa de la numărul 19 din *Hutong*-ul Morii de Tofu, umplând-o pe Mei de tristețe și chemând-o înăuntru. Poarta se trântea și se deschidea din cauza vântului. Mei o deschise și observă că ușa primei case din curte era deschisă și luminată cu lumânări.

Când intră observă că avea o singură cameră, lungă cam de șapte metri și lată de trei. Tavanul era jos, iar lângă zidul din spate se afla un altar pe care ardeau lumânări albe și tămâie. Pe perete, deasupra unui pat, atârnavă fotografii, unele înrămate, altele fixate în bolduri, toate înfățișând o singură persoană. Mai întâi copil, purtând o eșarfă roșie și fălindu-se cu un premiu triplu, apoi cu vreo câțiva ani mai mare, rânjind strengărește lângă o bicicletă nouă. În alte poze un tânăr chipeș și cu ochi pătrunzători stătea pe malul mării. Mei presupuse că e Lin.

Mai mulți oameni cu brasarde negre stăteau aproape de altar. Cântărețul la *erhu* era un om bătrân cu

barbă argintie, lungă. Lângă el ședea o femeie grasă, de vârstă mijlocie. De îndată ce o văzu pe Mei intrând începu să se lamenteze, și Mei bănuî că e o bocitoare profesionistă. Alături de ea, un călugăr tânăr își rostea nestingherit rugăciunile.

Ultima din grup era o femeie tânără. Avea o față rotundă și ochii plini de blândețe, iar părul prins într-un coc. Focul ardea într-un ceaun de aluminiu așezat în fața ei, și din când în când arunca în el bani albi falși.

Mei înaintă până la altar și îngenunche în fața pozei bărbatului decedat. Aprinse un bețigaș de tămâie și-l adăugă lângă celelalte. Bocitoarea începu să jelească din nou. Un cuplu în vârstă pătrunsese în cameră, sprijinindu-se unul de celălalt. Bocitoarea flutură o batistă și izbucni:

– Of, dragă bunicule, buniculee!

Perechea se târî spre altar. Bătrânul avea chipul ridat ca o nucă și se clătina. Femeia îngenunche, în timp ce bărbatul nu reuși decât să plece capul. Tânăra care ardea bani veni să îi ajute. Perechea în vârstă prezentă condoleanțe. Mei se întrebă cine ar putea fi. Se îndreptă și ea spre altar cu intenția de a spune propria ei rugăciune, dar femeia o opri.

– Vă rog, mergeți în curte la priveghi! îi zise ea. Mei încuviință.

Noaptea era rece. Mei se înfășură strâns în haină și cu greutate reuși să deslușească poteca. Anexele, barăcile șubrede, șoproanele erau doar siluete întunecate în beznă. Sus, deasupra lor, își întindea ramurile către cer un arțar.

Ceva mai departe se auzeau voci și Mei văzu într-o casă niște umbre mișcându-se. Intră și ea în camera ticsită de lume. Câteva femei stăteau pe marginea patului și spărgeau semințe de bostan prăjite iar mormane de coji li se adunaseră la picioare. Bărbații se adunaseră în jurul unei mese de joc, fumând și bând vin de orez. O masă de mahjong fusese instalată într-un colț. Alunele prăjite și curmalele uscate treceau dintr-o mână într-alta. Toate persoanele din cameră purtau haine mohorâte și banderole negre pe braț.

Se afla acolo și Taica Liu, care privea un joc de *mahjong*. Se strâmbă atunci când o văzu pe Mei, își coborî ochii și se prefăcu a nu o fi observat-o.

– *Ayi*, nu vrei ceva dulce? zise un glas de copil.

Mei își plecă ochii și zări o fetiță cam de cinci ani, cu un coșuleț în mână. Avea ochi mari, obraji rozalii și o gropiță în colțul gurii. Părul îi fusese împletit în două cosițe prinse cu panglici negre. Mei îngenunche și luă o bomboană.

– Ah, mulțumesc foarte mult! Cum te cheamă?

– Chen Xiao Hua, zise copila cu timiditate, pronunțând fiecare cuvânt tot mai stins.

– Adică Floricică? Foarte drăguț nume!

Floricica se uită la ea, după care o zbughi.

O femeie în jur de cincizeci de ani veni până la Mei.

– E fetița lui Chen polițaiul.

Mei o urmări cu privirea pe Floricică până la tatăl ei, un tânăr slab care vorbea tare și bea vin de orez la masa de joc.

– Eu sunt doamna Tang. Ne-am cunoscut cumva înainte? Îmi pareți familiară.

– Cred că mă confundați cu cineva, zise Mei. În seara aceasta vin pentru prima dată aici. Sunt prietenă cu Lin, nepotul Bunicului Wu.

– Prietenă? Cu coate-goale ăla, care nu merită nici să fie scuipat în față? exclamă doamna Tang, mâncând liniștită semințe de bostan. Bunicul Wu muncea zi și noapte ca să-l trimită la universitate, iar ăsta ce crezi c-a făcut? S-a întors împotriva Partidului! I-a zdrobit inima bătrânului. Nu-i venea să creadă că nepotu-său ar fi stare de așa ceva. Nici până a murit n-a acceptat ideea!

Femeia scutură grav din cap.

Doamna Tang avea maxilare late și nasul teșit, buze subțiri, foarte strânse. Era clar că gura ei se obișnuise cu rostirea vorbelor de ocară, iar postura domniei sale – stătea cu spatele drept și picioarele depărtate ca un bărbat – accentua această impresie. Îmbrăcată din cap până la picioare în negru, părea a fi matroana priveghiului. Deschise pumnul stâng și-i oferī lui Mei câteva semințe prăjite de bostan.

– *Guazi?*

Mei luă una singură și-i mulțumi.

– Locuiți aici de mult timp? o întrebă ea.

– De mai bine de treizeci de ani, zise doamna Tang plină de mândrie. Am fost pe vremuri președinta Comitetului Revoluționar al Străzii și *Hutong*-ului, dar acum m-am pensionat. Ia, vino cu mine! zise ea

apucând-o pe Mei de braț și ducând-o spre pat. Tovarășele noastre sunt aici.

Mei o urmă. Sub picioarele ei pocniră coji goale când se așeză pe marginea patului. Cu colțul ochiului îl văzu pe Taica Liu cercetând-o pe furiș, în timp ce vorbea tatăl Floricicăi, Chen polițaiul.

– Ce s-a întâmplat cu cadavrul? întrebă o femeie cu părul făcut permanent.

– Chen s-a ocupat de el, răspunse doamna Tang.

– Atât de repede după ce a murit?

– Bunicul Wu nu avea familie. A fost frumos din partea lui că a plătit pentru incinerare.

– Chen nu era la un moment dat prieten cu nepotul lui? întrebă o altă femeie cu ochi bulbucați, ca de guvid.

– Erau apropiați de când erau mititei. Ce le mai plăcea să se cațere în copacul ăla bătrân din grădină. Le-am tras o muștruluială! Lin era ăla mai deștept.

Doamna Tang pocni o sămânță între dinți.

– Ce mai face Chen polițaiul în ultima vreme?

– E chiar cu Marele Nostru Bărbat! Ca să vezi și să nu crezi! Are grijă de programul zilnic de călătorii al Președintelui Li Peng.

Femeia cu ochii bulbucați chicoti. Doamna Tang se întoarse. Chen polițaiul se apropia țațoș, cu o țigară între degete.

– Doamnelor, doamnă Tang, zise el plecându-și capul respectuos.

– Volkswagenul acela argintiu parcat în fața curții este al dumneavoastră? Întrebă femeia cu părul făcut permanent.

– Da! 150 de cai-putere, 5 000 de turații, turbo! Femeile chicotiră fără să înțeleagă ceva.

– Pe dumneavoastră nu v-am mai văzut. Eu sunt Chen Xiaolei. Lumea îmi zice Chen polițaiul.

Întinse mâna către Mei și ea i-o strânse.

– Mei Wang.

– Ea e prietenă cu Lin, zise doamna Tang.

– Chiar așa? zise Chen, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. El și cu mine am fost foarte apropiați în copilărie.

– Nu cumva dumneavoastră sunteți Grăsunul? Culoarea îi dispăru din obraji.

– Mereu am detestat porecla asta, mormăi el. Cum ați ajuns să îl cunoașteți pe Lin? Întrebă el, trăgând din țigară și suflând apoi tot fumul inspirat.

Un vaiet puternic se auzi de afară, anunțând un nou oaspete în camera altarului.

– De la universitate, zise Mei.

Chen polițaiul se uită lung la ea. Mei își dădu seama că vorbele ei nu sunaseră convingător.

– Dar sunteți din Beijing!

Ușa se deschise lăsând să pătrundă înăuntru un curent de aer rece. O persoană foarte în vârstă, mică, uscată și fragilă era ajutată să intre în cameră.

– Venerabila doamnă Guo! exclamă doamna Tang.

Dădu pe toată lumea la o parte, ca să o prindă pe bătrâna femeie de braț. Lumea se ridică în picioare murmurând.

- Dar nu am mai văzut-o de ani buni!
- Nici nu știam că mai trăiește!
- Nici că mai poate să meargă!
- De-acuma, nu mai are mult! Optzeci și opt de ani!
- Cică-i surdă ca o stâncă!

Doamna Tang și tânăra femeie care arsesse bani de hârtie în camera altarului reușiră cu greu, mai ridicând-o, mai târând-o, să o aducă pe venerabila doamnă Guo la masa de joc. Lumea se îmbulzea să o vadă, iar femeile voiau să o atingă pentru a avea noroc. Doamna Tang strigă la soțul ei, un bărbat pirpiriu care stătea în colț, să aducă *ju hua*, ceai din floare de crizantemă.

Doar o persoană nu se agita, Chen polițaiul, care se trăsesse deoparte și privea întreaga scenă. Puțin mai târziu, se strecură lângă el tânăra femeie din camera altarului și-i șopti ceva la ureche. Mei o văzu trăgând cu ochiul în direcția ei.

Doamna Tang își dresе glasul:

- Venerabilă doamnă Guo, este o onoare să vă avem în casa mea!

- Am venit să-mi iau rămas-bun de la Bunicul Wu. Glasul bătrânei suna surprinzător de limpede.

Se lăsa întunericul. Oamenii se îmbătaseră și erau zgomotoși, iar sunetul pieselor de *mahjong* alunecând pe masă se ridica peste învolburarea de zgomote. Venerabila doamnă Guo adormise și sforăia. În cele din urmă fu purtată afară din cameră și adunarea se sfârși.

Deasupra numărului 19 din *Hutong*-ul Morii de Tofu sclipeau câteva stele în aerul rece de iarnă. În depărtare, Turnul cu Tobă se zărea fantomatic. Mei scoase din geantă o lanternă și o aprinse, pășind cu atenție pe alee. *Hutong*-ul se ramifica și se răsucea. Pașii trecătoarei aveau ecou printre zidurile înnegrite.

La capătul *Hutong*-ului Morii de Tofu era o răspântie. Sub un copac desfrunzit găsi un magazin cu ușa închisă. Mei o luă pe altă alee și auzi alți pași. Stinse lanterna și fu împresurată de întuneric.

Se panică și începu să meargă foarte repede. Intră deodată într-un alt *hutong*, care cotea brusc, luând în bezna adâncă înfățișarea unui labirint. Totul îi părea cunoscut – colibele dărăpănate și zidurile scorojite – și totuși nimic nu era familiar. Pe unde să iasă acum? Se uită disperată de jur împrejur. Turnul cu Tobă se mutase din partea dreaptă în stânga.

La capătul *hutong*-ului Mei se opri. Inspiră adânc aerul rece și se lăsă năpădită de gânduri. Oricine o urmărea își dăduse seama că se rătăcise, dar nu se

apropia. Mei înghiți. Nu era în pericol imediat să fie atacată. Urmăritorul o pândea cu un motiv anume.

Mei începu să meargă privind mereu către Turnul cu Tobă. Reuși să se liniștească și după zece minute zări lumina palidă a felinarelor de stradă. Se îndreptă spre ele și, în scurt timp, ieși din *hutong*, pe strada Turnului cu Tobă.

Câțiva bicicliști trecură pedalând pe lângă ea, cu fețele ascunse parțial de căciulile de iarnă. Un autobuz de noapte dudui de-a lungul străzii. Mei își zări mașina pe partea cealaltă a drumului.

Alergă pe stradă și se întoarse în *hutong*. Așteptă în întineric. Timpul se scurgea agale. La un moment dat zări în lumina estompată a felinarelor silueta lui Chen polițaiul, care se uita când într-o direcție, când într-alta, căutând ceva și îndreptându-se, în cele din urmă, spre Turnul cu Tobă.

Cu lanterna încă stinsă, Mei bâjbâia prin *hutong* poticnindu-se. Ajunse la capătul unei alei, din care se desprindea o alta. La colț se ciocni de o bicicletă sprijinită de perete. Încet, ochii i se obișnuiră și desluși forme vagi de scaune abandonate, mormane de gunoi și acoperișurile de tablă ale unor anexe.

După ce coti de mai multe ori ajunse iarăși în *Hutong*-ul Morii de Tofu. În fața numărului 19, felinarele albe se legănau la fel ca înainte. Împinse ușor poarta pe jumătate deschisă, care începu să scârțâie. În casa Bunicului Wu o lumină plăpândă tocmai se stinse.

Mei deschise ușa cu zgomot. Își aprinse lanterna și o plimbă prin încăperea întunecată. Ochiul înfricoșat al lui Taica Liu o fixau.

– Ce faceți aici? zise ea iute.

– Ssst! Să nu vorbim aici, murmură Taica Liu. Stinge lanterna, te rog! Pentru că Mei nu se mișcă, el continuă: O să ne vadă careva! Te rog, te implor, vino acasă la mine! O să îți spun tot!

Mei se uită la chipul lui marcat de aluniță. Se încruntă, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în el? Stinse lanterna.

Ieșiră din casa bunicului Wu și Taica Liu încuie ușa.

– El mi-a dat cheia asta când era bolnav și aveam grijă de el, îi explică.

Merseră în spatele curții, lângă clădirea mai mică. O tricicletă cu ghidonul răsucit într-o poziție curioasă era lăsată sub fereastră. Taica Liu o zori pe Mei să intre.

Trase de un fir și în mijlocul tavanului se aprinse un bec, luminând întreaga odaie. De o parte și de alta a ușii erau stive de mobilă. Cutii de carton, ligheane, castroane și oale de gătit stăteau într-un talmeș-balmeș pe o ladă. Încăperea mirosea a *tofu* pus la închegat.

Taica Liu mută o grămadă de lucruri de pe scaun pe dușumea. Dintr-o cutie se vărsară o duzină de prune.

Mei se îndreaptă spre scaun, singurul din încăpere.

– Nu! exclamă el. Nu poți să stai aici. Aduce ghinion!

Bătrânul trase scaunul până la capătul odăii și-l întoarse cu fața spre ușă.

– Stai aici, zise el. Eu mă așez pe pat.

Patul se întindea de-a lungul întregului zid din spate. Lângă el se afla o măsuță cu ziare vechi, pahare de sticlă, cești și un cuțit lat pentru gătit. Taica Liu scotoci pe acolo în căutarea unui pachet de țigări. Când îl găsi, începu să caute din nou ca să dea de o cutie de chibrituri.

– Ce făceați în casa Bunicului Wu?

Taica Liu împinse pernele înspre colțul patului și se așeză.

– Nu căutam nimic, ci returnam niște lucruri.

– Ce lucruri?

Bătrânul pufăi din țigară.

– Bani. Nu sunt hoț, dacă asta credeai. Nu aș face niciodată ceva care să atingă onoarea Bunicului Wu. E prietenul meu de șaizeci de ani. Dar de ce să lași banii să putrezească sub saltea? Sau și mai rău, să-i lași să-i găsească altul? Eu am avut ani de zile grijă de el și merit o răsplată!

– De câți bani este vorba?

– O mie de yuani. Prietena lui Lin îi dăduse lui. El nu a vrut să-i primească, dar ea a insistat. I-am zis Bunicului Wu că trebuie să fi fost vreo iubită, altfel de ce ar fi venit să-l vadă și să-i dea o asemenea sumă? El îmi zicea că ea e bogată.

– Și de câte ori a venit?

– De vreo două sau trei ori, iar el se supăra de fiecare dată. Nu voia să vorbească despre Lin.

– Ce s-a întâmplat cu Lin?

Taica Liu își scoase țigara din gură.

– Credeam că ești prietena lui.

– Nu l-am cunoscut niciodată.

– Bine, dar Chen polițaiul spunea că ești...

Se opri uitându-se pe fereastră. Mei asculta. Noaptea era tăcută, cu excepția zumzetului făcut de becul de deasupra lor.

– Ce a zis?

Taica Liu începu să se fâșâie, răsucindu-și țigara între degete. Mei își aminti ce spusese în camera de *qipei* despre bârfă. Bârfa se hrănește cu povești secrete.

– Zicea că ești cu el. Că ești în legătură cu Lin.

– Ce l-a făcut să creadă așa ceva?

Chipul lui Taica Lin luă o expresie gravă.

– Fluturii de hârtie.

Asta explica de ce o urmărise Chen, se gândi Mei. Dar oare la ce se referise prin „în legătură cu el”? Oare credea că ea o să-l conducă la Lin?

– Știți cine sunt?

Mei se hotărî să fie directă cu Taica Liu. Pentru el contau numai bârfa și superstițiile și ar fi putut să fie persoana care s-o ajute să descâlcească toată această taină.

Bătrânul se uită la ea cu atenție.

– Duhul Bunicului Wu este supărat. Mai întâi au venit fluturii de hârtie, apoi dumneata. Ești mesagerul lui. În seara asta, când te-am văzut acasă la doamna Tang, m-am hotărât să duc banii înapoi. Am făcut *kowtow* în fața Bunicului Wu și i-am cerut iertare.

– Cum? Credeți că sunt un duh?

– Nu, un semn. Nu există coincidențe. Totul se întâmplă cu un scop.

– Aici sunt de acord cu dumneavoastră, dar nu sunt mesagerul Bunicului Wu. Sunt aici ca să dezleg taina fluturilor de hârtie. Ca și dumneavoastră, vreau să aflu de unde au apărut și cine i-a făcut.

Mei îi întinse o carte de vizită.

– Meseria mea este să rezolv problemele oamenilor.

Taica Liu citi cartea de vizită însă nu părea prea convins.

– Nu se poate să credeți că fluturii de hârtie au fost lăsați aici de duhul Bunicului Wu, zise Mei.

– Ba da!

– Bine. Poate fiindcă nu aveți o explicație alternativă. Lăsați-mă pe mine să aflu. Vă pot ajuta!

Taica Liu pufăi din țigară și expiră fumul. Se vedea că era indecis.

– Oricum, ca să vă pot ajuta trebuie să îmi spuneți ce știți, insistă ea. Și cu cât mai multe, cu atât mai bine.

– Ce dorești să afli?

– Totul. Mai întâi, ce v-a spus Bunicul Wu despre vechea prietenă a lui Lin?

– Asta a fost acum câteva luni. Mi-a zis că a venit să-l vadă o prietenă de-a lui Lin de la universitate. E ciudat că a apărut acum, după așa mulți ani. După aceea l-a mai vizitat de câteva ori și i-a adus bani. Bănuiesc că îi era milă de el. Bunicul Wu se îmbolnăvise de când dăduse frigul afară. N-a vrut să primească nimic, dar ea oricum i-a lăsat.

– Și altceva?

– Mai zicea că ei îi părea rău că i-a trebuit așa de mult timp ca să vină. Întreba despre Lin. Numai că,

firește, Bunicul Wu nu mai avea nicio veste de când fusese arestat Lin. Asta a fost... cu nouă ani în urmă.

– De ce a fost arestat?

– Patru iunie. Prostuțul, s-a dus în piața Tiananmen! Probabil o fi mers noaptea, fără să spună nimă-nui. A doua zi, când s-a întors, vorbea numai de sânge și moarte. Orice s-a întâmplat acolo, l-a apăsătorit. Noi îi ziceam să stea potolit, dar el revenea acolo în fiecare zi. Zicea că vrea să dea o mână de ajutor, dar habar nu aveam cui anume. Soldații patrulau pe străzi. Bunicul Wu era foarte îngrijorat. Se temea că Lin o să fie arestat și nu o să mai vină înapoi.

Într-o noapte, poliția a făcut o razie în curtea noastră. Era trecut de miezul nopții și adormisem. Până să ies afară, îl și ridicaseră pe Lin. Bunicul Wu a înnebunit. La șaptezeci și unu de ani, în toiag, se ducea peste tot încercând să afle vești despre nepotul lui. După câteva luni am aflat că Lin fusese condamnat la zece ani de muncă silnică. Asta a fost ultimul lucru pe care l-am auzit despre el. Bunicul Wu a căzut la pat și sănătatea i s-a înrăutățit în fiecare an. În final, aproape nu se mai ridica din pat. Vecinii aveau grijă de el.

– Când a murit?

– Credem că s-a întâmplat în noaptea în care a fulgerat. Doamna Chen i-a găsit trupul a doua zi. Zicea că a murit în pace, ba chiar că arăta fericit! Săracul de el, ce viață grea a avut! În fiecare an ne gândeam că nu mai trece de iarnă, dar reușea, mai trist ca un strigoi. Seara, după ce a murit, vecinii s-au întâlnit acasă la Chen polițaiul. Zicea că o să ducă trupul la

crematoriu. A doua zi de dimineață m-am trezit ca să aduc apă de la cișmeaua din curte și când colo, uite un fluture de hârtie în zăpadă, chiar lângă ușă. Închipuiește-ți ce spaimă am tras! Taica Liu stinse țigara de talpa papucului și aruncă mucul pe dușumea. Eram așa de supărat, că m-am dus direct la casa Bunicului Wu să verific dacă murise de-adevăratelea. I-am povestit toată tărășenia doamnei Chen. Ea lucrează în schimburi de câte o jumătate de zi la supermarketul Long Fu. Mi-a zis că toți găsiseră câte unul. Ne-am dus să o vedem pe doamna Tang. Și ea avea unul, dar credea că e o glumă. Mi-a spus că am niște superstiții prostesti și că n-ar trebui să cred în strigoi.

– Și Chen polițaiul ce reacție a avut?

– Era foarte irascibil și considera că vorbesc în dodii despre strigoi. Dar eu le-am zis: Măi, noi suntem vecini vechi! Trebuie să ținem un priveghi pentru Bunicul Wu că altfel duhul lui o să fie mereu mânios pe noi și n-o să plece în veci! Chen polițaiul a fost de acord, deși cică el nu crede în superstițiile astea prostesti. Doamna Tang a mai adăugat că totul e o bulibășeală, însă a insistat să fie ea gazda. Taica Liu înghiți în sec. Acum, că am organizat priveghiul și i-am adus banii înapoi, nădăjduiesc că duhul lui va fi împăcat.

Mai scoase o țigară și se uită după cutia de chibrituri.

– Ați văzut ceva suspect, de pildă urme de pași, când ați dat peste fluturele de hârtie? Întrebă Mei.

– Eram așa de panicat atunci când am luat-o la goană spre casa Bunicului Wu că, dacă au fost ceva urme, le-am stricat.

– Mai știa cineva că avea bani?

– Probabil i-oi fi spus doamnei Chen. Of, deloc nu pot să-mi țin gura! Uneori îmi vine să-mi trag singur câte-o palmă! Unde erau ascunși banii, în schimb, nimeni nu știa... Oricum, mă îndoiesc că familia Chen ar fi vrut să pună mâna pe ei. Chen polițaiul se descurcă destul de bine. Taica Liu se opri, și ochii îi scăpărară. Doar nu crezi că cineva vrea să-i ia?

Mei se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții.

– Vă mulțumesc! O să mai trec pe-aici, încheie ea. Taica Liu se ridică în picioare.

– Eu tund oameni. Nu ies prea mulți bani din treaba asta. În ziua de azi, tineretul vrea să se ducă la saloane moderne. Eu nu am copii. Când o să fiu bătrân și nu o să mai pot munci, cine o să aibă grijă de mine? Eu nu-s hoț.

Mei se opri la ușă. Călcase pe ceva moale. Privi în jos și zări pruna uscată pe care o strivise.

A doua zi, când Mei intră în birou, găsi un fax lung de la Jing Jing și o notă de la Gupin. Citi mai întâi mesajul lui Gupin.

– Bravo! exclamă ea cu voce tare și zâmbi.

Faxul lui Jing Jing conținea lista convorbirilor de pe telefonul mobil al lui Kaili. Mei luă paginile și le așează pe masă, copie câteva numere pe o bucată curată de hârtie, punctând, încercuind și tăind. În cele din urmă găsi trei numere la care Kaili sunase des înainte de a dispărea. Două erau numere de mobil. Își verifică agenda cu adrese și descoperi, după cum se și așteptase, că unul era al domnișoarei Peng. Sună la al doilea. Deranjat. Al treilea era de fapt o linie fixă. Telefonul sună de două ori și răspunse o voce de femeie tânără:

– Huan Chun, firmă de avocatură. Bună dimineața!

– Bună dimineața! Mă numesc Mei Wang. Conduc o companie mică de consultanță. S-ar putea să am nevoie de reprezentare juridică.

– Doriți să vorbiți cu unul dintre partenerii noștri? Întrebă fata cu amabilitate.

- Da, vă rog.

Câteva clipe mai târziu auzi un bărbat.

- O prietenă de-a mea folosea firma dumneavoastră, îi spuse Mei. O cunoașteți pe Kaili, cântăreața pop? Aș dori să vorbesc cu avocatul ei. Mi-a zis numele lui, dar l-am uitat.

Bărbatul ieși ca să verifice. Mei așteptă.

Se întoarse câteva minute mai târziu.

- Este vorba de avocatul Li Bo. Din nefericire, el este acum într-o ședință. Să îi spun să vă sune după ce iese?

- Lăsați, revin eu mai târziu, zise Mei.

După ce închiseră, îl sună pe detectivul Zhao.

- Nu mai am acces la informații acum, zise țăfnos Zhao. Cei de la sector au preluat cazul lui Kaili, iar când am vorbit cu un vechi prieten de la academie mi-a spus că nu trebuie să investighez mai departe. I-am subapreciat puterea domnului Peng.

- Eu nu mă dau bătută și nici tu n-ar trebui. Toți șefii au, la rândul lor, un șef mai mare. Cine spune că sectorul poate să decidă? Fie că se cercetează sau nu, dacă rezolvi cazul tot vei avea de câștigat, mai ales dacă prinzi și făptașul.

- Dar n-am niciun fel de sprijin! zise detectivul Zhao.

- Putem să lucrăm împreună, dar trebuie să ne țesem plasa cu grijă. O să fie dificil, dar merită să încercăm. Mei se opri puțin, după care continuă: Cred că am găsit ceva ce poate fi de folos, dar am nevoie de ajutorul tău.

Detectivul Zhao nu spunea nimic. Mei și-l închipui cântărindu-și opțiunile.

– Sper că nu vrei să-l lași pe domnul Peng să câștige, ori mă înșel?

– Cum te pot ajuta? zise detectivul într-un sfârșit.

– Secretarul meu a aflat că un lucrător migrant de la Fabrica 958 a fost dat dispărut. S-ar putea să fie bărbatul pe care îl cauți. Îl cheamă Gansu cel Mărunt. Poți să faci rost de o descriere de-a lui sau chiar de o fotografie? Am aici câteva nume ale unor oameni care vor sta de vorbă cu tine.

Mei îi citi de pe notița lui Gupin persoanele de care Zhao trebuia să se ocupe. După care îi relatează despre avocatul Li.

– Aș vrea să știu ce treabă avea Kaili cu el. Probabil că mie nu o să îmi spună, dar pe tine nu te va refuza dacă îl întrebi.

– Mă voi întâlni cu ei în după-amiaza asta.

Își spuseră la revedere și Mei formă încă un număr.

– Ministerul Securității Publice, zise o femeie.

Mei ceru un interior. Telefonul sună vreme îndelungată până să răspundă cineva.

– Alo? se auzi o voce somnoroasă.

– Yao Chang, tu ești?

– Da, răspunse interlocutorul trezindu-se brusc.

– Mei Wang la telefon, fosta ta colegă de la Relații cu Publicul.

– Mei! exclamă bărbatul. Ce mai faci? Am înțeles că ai trecut la privat, că ți-ai făcut propria afacere. Cum merge? Chiar i-ai aranjat pe șmecherii ăia, moaca lor

de strigoi! Chao mai înjură de câteva ori, apoi zise: Îmi pare rău că n-am mai ținut legătura. Mă tot gândeam să te sun.

Fusesse printre cei foarte puțini oameni de la minister care o susținuseră pe Mei în timpul campaniei înscenate împotriva sa de către șeful ei, până când, în cele din urmă, își semnase demisia.

– Nici eu nu am mai sunat, zise Mei.

– A fost vina mea. Nu trebuia s-o las pe fosta mea prietenă să mă influențeze, zise Chao.

Mei își aduse aminte de ea: își întărea nuanța sprâncenelor cu creion și își puneă pe față tone de machiaj. O urmărea mereu pe Mei din spatele unei perechi de ochelari cu rame din sârmă subțire.

– Dar voi doi când v-ați despărțit?

– Cu șapte luni în urmă. A fost spre binele nostru – niciodată nu ne-am înțeles cu adevărat. Cred că până la urmă a fost dezamăgită de perspectivele carierei mele. De când ai plecat abia dacă am avansat prin departament. Oricum, lucrurile s-au schimbat. Bătrânul iese la pensie.

Mei simți un fior trecându-i prin tot corpul, ca un curent electric. Fostul ei șef plecă.

– Chiar mă bucur să te aud din nou, zise Chao, dar bănuiesc că nu mi-ai dat telefon doar ca să îmi zici bună ziua? Cu ce te pot ajuta?

Mei zâmbi. Pe de o parte se simțea stânjenită din cauza sincerității lui, dar pe de alta era plăcut surprinsă de această abordare comodă și directă. S-a schimbat

și el, se gândi ea. În minte i se contură chipul unui tânăr încăpățânat de douăzeci și doi de ani.

– Ai putea, de dragul meu, să verifici două persoane?

Îi transmise numele lui Lin și al lui Chen polițaiul și relatează povestea lor.

– O să fac tot ce-mi stă în putere. Cât de curând le vrei?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Cât de târziu pot să te sun?

– La orice oră, zise Mei.

Pe acoperișurile caselor, în cuști ruginite, gângureau porumbei. La aproape două sute de metri de biroul Comitetului Revoluționar al Străzii și *Hutong*-ului câțiva împătimiți ai pariurilor se furișau într-un alt club ilegal de *quipei*. O femeie observa strada de după o ușă. Apoi, văzând-o doar pe Mei, vărsă un lighean cu apă murdară lângă un zid public pe care era scris: „Aruncatul gunoaielor strict interzis“.

Trăsurile cu turiști claxonau în trecere. Prin *hutong* colindau bătrâne cu sacoșe de cumpărături. La prima vedere totul părea normal. Apoi, câteva femei de vârstă mijlocie trecură repede printr-un pasaj, murmurându-și ceva una alteia, și Mei remarcă un lucru straniu. Vecinii se strâneau la porțile din fața curților, discutând cu o expresie de neliniște și copiii erau chemați în case. Auzi glasuri agitate pe aleile înghețate.

– S-a dus? Ce vrei să spui?

– Uite-așa, a dispărut! A fost o chestie de zece minute, așa se zice. Se juca la ea în *hutong*, iar când mă-că-sa a ieșit să o ia, ia-o de unde nu-i!

– La care Floricică te referi?

– Ei! Fata aia cu niște cosițe lungi! Pe maică-sa o cheamă Chen.

– La comitet se organizează lumea să plece în căutarea ei.

– Ming Ming, treci de-îndată în casă!

Mei se opri. Floricica să dispară?....

Femeile o văzură pe Mei.

– Dumneata ce pofțești? izbucni una dintre ele, pistruiată și îmbrăcată într-o haină cenușie căptușită.

Mei le răspunse dând din cap și plecă în grabă, auzind în spate șușoteli suspicioase.

În partea de sus a *hutong*-ului drumul șerpuia și devenea mai larg. Se trezi că ajunsese în fața magazinului din colț. Cumpără două cutii de artificii pentru Festivalul Primăverii.

– Ați auzit ce s-a întâmplat cu fata cea mică a lui Chen polițaiul? întrebă ea.

– Da... nici nu-ți vine să crezi, zise vânzătorul ridicând o țigară fumată pe jumătate și punându-și-o între buze.

– Nu credeți că..., lăsă într-adins propoziția în aer. Bărbatul dădu grav din cap.

– Auzi destul de des despre băieței răpiți și vânduți unor familii bogate care vor un fiu, dar parcă niciodată n-am auzit să ia fete. Au ieșit s-o caute o grămadă de vecini.

– Credeți că or s-o găsească?

Vânzătorul o privi sceptic.

– Dar măcar trebuie să fi văzut cineva ceva, zise Mei.

– În ziua de azi sunt străini peste tot. Încă de când s-au apucat să refacă Houhai, s-au aciuat ici-colo indivizi de toate soiurile. Nici nu mai știi care-i de treabă și care-i pus pe rele.

– Poate s-a rătăcit.

– Se juca în fața curții ei și cunoaște *hutong*-ul. N-avea cum să se piardă. Chen polițaiul s-a dus deja la secție.

Mei își luă la revedere și se îndreptă la pas către *Hutong*-ul Morii de Tofu.

La numărul nouăsprezece poarta era larg deschisă. Mei intră. O tăcere parcă fantomatică domnea în curte. Casa Bunicului Wu era încuiată cu un lacăt. În coliba mică de sub arțar, pe care familia Chen o adăugase ca bucătărie cu câțiva ani în urmă, era întuneric. Soba pe cărbuni din ea nu fusese aprinsă.

Ușa care dădea în casa lui Chen polițaiul era întredeschisă. Mei o împinse. Două dintre femeile pe care le văzuse și în noaptea dinainte stăteau înăuntru ținând pe umeri niște prosoape. La masă se afla doamna Tang care șușotea ceva cu insistență, iar în colț, cu fața adumbrită, soțul ei pirpiriu.

Doamna Chen se întoarse brusc. Privirea ei se luminează o clipă, apoi se-ntunecă din nou. Fața-i era scăldată în lacrimi.

Mei închise ușa după ea.

– Hai, nu mai plânge, surioară Chen. Ai să vezi că o găsim noi! zise femeia cu părul permanent.

Îi întinse un prosop, dar doamna Chen stătea complet nemișcată.

– Poliția o s-o găsească sigur, interveni femeia cu ochi bulbucați.

Doamna Chen țipă. Cuvântul „poliție“ părea foarte deranjant. Implicarea poliției ar fi însemnat să accepte că fiica ei fusese răpită. Se vedea fără tăgadă că o astfel de idee îi frângea inima.

Ușa se dădu cu zgomot la o parte și înăuntru năvăli Taica Lin.

– Eram la *Colți Vechi* când am auzit de Florică. I-adevărat?

Doamna Tang dădu din cap amărâtă.

– Ne pedespește Cerul! urlă el.

– Vorbești aiurea! i-o trânti femeia.

– Știu eu ce vorbesc!

– Iar eu știu că ești un moșneag nebun și superstițios, și că duhurile și strigoii dumitale sunt anti-revoluționari.

Domnul Tang se ridică din colțul lui și-i aduse lui Taica Liu un scaun. Bătrânul scutură din cap.

– Luați aminte cu toții! zise el amenințându-i cu un deget nesigur și fixându-i cu o privire nebunească. Nu vedeți că asta e răzbunarea cerească?

Indică spre tavan.

– Hai, Taică Lin, mai du-te acasă. Matale nu vezi că îți trebuie odihnă?

Glasul doamnei Tang era glacial.

Doamna Chen se opri din plâns. Cele două vecine o luară de mâini potopind-o cu vorbe mângâietoare, dar glasurile lor se revărsau asupra isteriei femeii ca niște cotcodăceli. Domnul Tang răcni ceva și-l prinse

de mână pe Taica Liu. Acesta încercă să se elibereze din strânsoare și dădu peste masă, vărsând o ceașcă de ceai fierbinte pe doamna Chen, care începu să țipe.

Doamna Tang stătea nemișcată în mijlocul zarvei, cu ochi reci și buzele strânse.

Trecu o bună bucată de vreme până când Taica Liu se potoli. Încetul cu încetul se opri din tremurat și ochii i se limpeziră. Suspină adânc, puse mâna pe geanta cu ustensilele de tuns, pe care o scăpase la ușă când sosise și ieși.

– Oare ce l-o fi apucat dintr-odată? Întrebă femeia cu ochi bulbucăți.

Doamna Tang o opri dând din mână a lehamite.

– Avea dreptate Președintele Mao. Oamenii din societatea veche sunt periculoși. Nu pot fi reeducați! A încercat Partidul Comunist, am încercat și noi, dar de treizeci de ani îmi pierd vremea cu indivizi ca ăștia!

Fosta președintă a Comitetului Revoluționar al Străzii și *Hutong*-ului se înflăcărase și vorbea foarte sigură pe ea.

Mei îi cunoștea bine pe oamenii ca doamna Tang. Pentru ei comunismul era totuna cu viața și, în lumea lor, oamenii se împărțeau numai în două tabere: revoluționari și antirevoluționari. Întotdeauna considerase ciudat faptul că generația mamei sale avea o încredere oarbă în sistem. Și cu cât sufereau mai mult, cu atât convingerile lor erau mai puternice.

Doamna Tang se întoarse către Mei.

– Dar dumneata ești un fel de investigator, nu-i așa? Poate că ne puteți ajuta să o găsim.

– Exact de asta mă aflu aici. Doamnă Chen, spuneți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat? zise Mei.

Doamna Chen își șterse ochii cu mâna.

– Copilașul meu s-a dus... comoara mea! Trebuia să cumpărăm umplutură pentru găluște. Floricicăi îi place așa mult să ajute la bucătărie! Tocmai făceam niște supă cu tăiței pentru masa de prânz. S-a dus lângă poartă să se joace. Avea cu ea un titirez pe care i l-am cumpărat săptămâna trecută de la Târgul Templului. Lacrimile o podidiră din nou și se înecă. Acum ce o să mă fac? Cum o să mai trăiesc?

– Doamnă Chen, o să o găsim pe Floricica. Nu trebuie să vă pierdeți nădejdea.

Doamna Tang puse mâna, într-un gest liniștitor, pe umărul doamnei Chen.

Cele două vecine se duseră să aducă prosoape curate și niște apă. Doamna Tang se strecură afară din odaia care începuse să se întunece odată cu lăsarea serii. Nimeni nu catadicsea să aprindă lumina.

După ce spuse că se va întoarce dimineață, Mei plecă. Nu credea că doamna Chen era în stare să-i mai dea vreo informație folositoare.

O semilună ștersă părea că atârna pe cer. Porțile dinspre curte fuseseră zăvorâte de fiecare parte a *hutong*-ului. Zidurile cenușii șerpuiau goale și tăcute. La capătul aleii se lăsase o pâclă subțire și rece. Mei își închipuia familiile strânse în jurul mesei de seară, vorbind despre Floricica și despre ce se întâmplase prin vecini, despre oamenii pe care îi cunoșteau și familiile care au dispărut.

Deodată se simți singură. Reușise să brăzdeze în lung și-n lat *hutong*-ul lor, dar locul ei nu era aici. Era doar un străin care le privea drama. Din afară, se uita la o Floricica imaginară și lua aminte la ochii ei inocenți, sclipitori, și la glasul ei dulce. Apoi nălucirea ei pieri și Mei nu putu face nimic să-i vină în ajutor.

Felinarele albe de noaptea trecută încă mai atârnavu sinistru deasupra porții cu numărul 19 din Hutong-ul Morii de Tofu.

De îndată ce Mei ajunse acasă, intră în bucătărie și scoase din frigider o pungă cu găluște congelate, o goli într-o tigaie cu ulei și aprinse aragazul. Un cerc de flăcări albastre începu să pâlpâie. Așteptă să sfârșie găluștele, după care turnă apă în tigaie. Imediat se înalță nor de aburi și atunci puse un capac.

Telefonul începu să sune.

– Am făcut rost de informațiile pe care le voiai, zise Chao.

Mei simți cum inima îi sare din loc.

– Hai mai întâi să-ți zic despre Lin. S-a dus la Liceul Numărul Șase din Sectorul de Vest, iar după aceea la Universitatea Qingdao ca să studieze biologia marină. În iunie 1989 a fost arestat din cauză că a luat parte la mișcarea din patru iunie. Avea douăzeci de ani. Dosarul arată că era membru al unei bande locale antirevoluționare. A participat la incendierea unor vehicule de armată și la rănirea unui soldat aproape de piața Tiananmen. S-a opus măsurilor luate de Partid pe patru iunie. Și lista continuă. A fost

condamnat la opt ani de muncă silnică și a fost eliberat în vara trecută, după ce și-a ispășit pedeapsa.

Iar acum despre Chen Xiaolei, continuă Chao. S-a dus la Academia de Poliție, dar a abandonat destul de repede, în 1989. A fost decorat pentru curaj și tărie revoluționară după înăbușirea lui patru iunie. Trei ani mai târziu s-a prezentat înapoi la academie și a reușit să-și termine pregătirea. A fost numit responsabil de controlul traficului în Sectorul de Vest și a fost elogiat pentru o bună coordonare în timpul Jocurilor Asiatice. Cu un an în urmă, a fost promovat la conducerea echipei care se ocupă de călătoriile zilnice ale Președintelui Li Peng.

– Pare prea tânăr ca să fi realizat atâtea, zise Mei.

– Da, pare că s-a descurcat destul de bine.

Mei se întrebă dacă nu cumva Floricica, recent dispărută, avea vreo legătură cu acel succes.

– Ești dezamăgită? întrebă Chao.

– Nu... doar nedumerită.

– Și mai e ceva, zise Chao. Arhivele arată că Chen Xiaolei a fost indispensabil în arestarea lui Lin, iar apoi a fost chiar martor la procesul lui. Numele lui era peste tot în paginile dosarului.

– Nu!

Mei nu putea să creadă ce auzise. Prin urmare prietenul cel mai bun al lui Lin ajutase să fie arestat, după care depusese mărturie împotriva lui. Ce trădare!

– Acum! se auzi din nou glasul lui Chao, dar suna puțin neliniștit. Am vreo șansă să ieși masa de seară

cu mine sâmbătă? Nu mă voi simți jignit în niciun fel dacă mă refuzi.

– Aș fi încântată.

– Chiar așa? Minunat! Te sun să vorbim sâmbătă dimineața ca să fixăm o oră? Ce spui de *Râul Suzhou*? Firește, dacă preferi alt restaurant...

– La *Râul Suzhou* ar fi draguț.

– La șapte e bine? Ori mai târziu?

– La șapte e perfect, zise Mei.

Un zâmbet se insinuă în colțul buzelor.

După câteva clipe percepu ceva suspect, un iz puternic de mosc venind din bucătărie. Își luă la revedere în grabă și fugi.

Din tigaie se înălța fum. Stinse aragazul și încercă să dea la o parte capacul, care îi arse degetele. Îl scăpă și fumul se năpusti spre fața ei. Începu să tușească și să dea frenetic din mâini. Găluștele i se prefăcuseră în cărbuni. Se duse până în sufragerie și deschise o fereastră. Traficul era lejer acum pe șoseaua de centură. Un aer rece năvăli înăuntru.

Se gândi că ceea ce îi spusese Chao nu se potrivea cu ipotezele ei pe jumătate conturate. Începu să se întrebe dacă Bunicul Wu știa ce făcuse Chen polițaiul ori dacă știa oricine altcineva despre asta. Și cum rămânea cu doamna Chen, Taica Liu și doamna Tang? Ce rol jucau ei în toată piesa asta?

Și cum de se implicase și Kaili?

Se duse în dormitor și se întinse în pat. Mintea îi fu asaltată de multe întrebări. Ce se întâmplase cu Florica? Dar Lin, unde era el acum? Încet-încet adormi.

Telefonul sună, parcă la intensitatea unei sirene. Mei deschise ochii brusc și se ridică nesigură din pat.

Robotul din sufragerie răspunse automat.

– Detectivul Zhao la telefon. Voiam să te prind înainte să ieși. Am făcut rost de informație. Te-ai trezit? zise el aproape țipând.

Mei ridică receptorul.

– Cât e ceasul?

Cercetă cu privirea întunericul adânc de dincolo de fereastră.

– E cinci.

Mei mormăi:

– Ce spui că ai găsit?

– N-o să-ți vină să crezi ce a făcut Kaili – nici eu n-am vrut să accept când mi s-a zis, așa că i-am pus să-mi arate documentele. Tipa a cumpărat un mormânt în cimitirul Muntelui de Vest. Asta ce mai înseamnă? Știa că o să moară?

– Nu-s în stare să gândesc până nu beau o cafea, zise Mei.

– Sună-mă înapoi la secție de îndată ce poți.

Mei puse receptorul în furcă și se duse la bucătărie. Făcu o ceașcă de cafea instant, turnă niște lapte și sorbi puțin. Cerul prinsese a se lumina. Îi dădu telefon lui Zhao.

– Dar cu lucrătorul migrant cum rămâne? Ai găsit o descriere?

– Am făcut rost de o fotografie. E o poză de grup, dar îl poți vedea limpede.

– Atunci hai că vin.

– Tocmai mă duceam să iau ceva pentru micul dejun de la magazinul de lângă secție.

– Ne vedem acolo.

Mei alergă la baie și se stropi cu apă rece pe față. Își legă părul lung în coadă, apucă poșeta și îngrămădi în ea scrisorile lui Lin către Kaili își îmbracă haina și ieși afară.

La orizont se compunea o simfonie de lumină și culoare – prin ceața dimineții se iveau zorile.

Dashanzi părea pustiu la prima oră a dimineții. Clădiri întunecate, barăci dărăpănate și copaci pleșuvi se întrezăreau prin întuneric, ca niște monștri. Mei conducea de-a lungul străzii principale. Vântul căra resturi de hârtie, plastic, oase de pește și o conservă goală prin fața farurilor automobilului.

Lăsă mașina sub un stâlp de tensiune înclinat și coborî. Un vânt înghețat îi răpi instantaneu toată căldura acumulată. În mizeria din spatele secției de poliție se agitau niște umbre.

Magazinul cu gustări pentru micul dejun părea să fie singurul deschis. În spate, o oală mare răspândea în aer mirosul dulce al laptelui de soia. Proprietarul magazinului, un bărbat vioi la vreo treizeci de ani, îi dădea indicații ucenicului său care cocea *yo bing* – pâinici mici și rotunde.

Detectivul Zhao îi făcu semn cu mâna când o văzu. Pe masă, în fața lui, așteptau un castron gol și o *yo bing* pe jumătate mâncată într-o farfurie.

– Eu tocmai am terminat. Nu vrei și tu să servești micul dejun?

– Ba da, mulțumesc.

Mei se așează în fața lui. Își distrusese masa de seară, iar acum era lihnită de foame. Detectivul Zhao strigă la ospătar să-i aducă ce mâncase și el.

Mei înfulecă imediat *yo bing* și le făcu să alunece pe gât cu laptele din soia.

– Nu mânca așa repede, zise detectivul Zhao, că o să te îmbonăvești de stomac.

– Pot să văd fotografia? întrebă ea.

Detectivul Zhao scoase un mănunchi de documente din buzunar și i le înmână. Mei studie poza.

– El este.

– Cine?

– Haide, zise ea sărind în picioare. Trebuie să ne grăbim.

– Încotro?

– Turnul cu Tobă.

Mii de raze solare aruncau un vâl subțire, auriu, pe acoperișul caselor. Turnul cu Tobă strălucea prin ceața dimineții, părând un castel plutitor, bătrân și indestructibil ca timpul. Orașul era liniștit, dar cu toate astea Mei simțea energia ridicându-se din vechile palate și străzi, din mahalalele răsfirate și din recente blocuri turn scânteietoare.

Doi polițiști de cartier și îngrijitorul Liceului Nr. 6 din Orașul de Vest îi așteptau pe detectivul Zhao și pe Mei lângă poartă. Polițaii purtau uniformele lor de iarnă, de un verde închis. Îngrijitorul era un bărbat cu burtă proeminentă, care șchiopăta puțin. Alți doi polițiști, tremurând încotoșmănați în haine, îl salutară pe detectivul Zhao. Un ofițer înalt și uscățiv se prezentă drept „șeful de echipă“.

– Așa cum ați cerut dumneavoastră, am postat oameni la fiecare intrare.

– Bine.

– Ce facem? Întrebă șeful de echipă.

– Nu ați primit un telefon de la autoritatea de sector?

– Ba da, am primit. Dar tovarășul nu mi-a zis....

Detectivul Zhao îl întrerupse făcându-i un semn nerăbdător din mână.

– Pe unde e intrarea de serviciu? îl întrebă Mei pe îngrijitor.

– În spate.

– E încuiată?

– Da. Școala e închisă în perioada sărbătorilor de iarnă.

– Arată-ne unde e, zise Mei.

Detectivul Zhao le spuse celor doi polițiști să stea de gardă, apoi, împreună cu Mei, îl urmă pe îngrijitor.

Un polițist tânăr stătea trăgând din țigară lângă poarta scundă din lemn, ascunsă de un copac strâmb. Când îl văzu pe detectivul Zhao o aruncă și salută.

Detectivul Zhao îi răspunse imediat.

Îngrijitorul se târâi fără chef până la poartă, dar se opri brusc când văzu că lacătul dispăruse. Smuci de ea, însă fără succes.

– E încuiată pe dinăuntru, zise el cu glas răgușit.

Polițistul tânăr se apropie și încercă să o deschidă cu forța, izbindu-se în ea. Poarta pârâi, dar rămase închisă.

– Stop! Stop! sâsâi detectivul Zhao. Faci prea mult tărăboi!

Mei examinează poarta și zidul. Era prea târziu ca să mai ocolească și să se ducă la altă intrare. Aici zidul nu era la fel de înalt ca acela din fața școlii, deși avea totuși cam doi metri.

– Poți să te urci în copac și apoi să treci de partea cealaltă? îl întrebă ea pe tânărul polițai.

Bărbatul studie zidul, apoi copacul și răspunse:

– Cred că da.

Detectivul Zhao îl susținu până când acesta reuși să urce. Un minut mai târziu, Mei auzi zgomotul zăvorului și poarta fu deschisă.

– Unde e camera centralei? îl întrebă ea pe îngrijitor.

– Cum intri, la dreapta, în prima anexă.

Mei o luă la fugă.

– Spune-le tuturor să vină imediat! ordonă detectivul Zhao.

Tânărul polițist dispăru în grabă. Detectivul Zhao porni în urma lui Mei.

Latura din spate a liceului arăta ca și cum nimeni nu pătrunsesese înăuntru. Sub copacii despuiați de frunze se așternea zăpadă neatinsă. O duzină de scânduri acoperea o gaură din perete, iar o roabă stricată era răsturnată în spatele unui maldăr de cărămizi.

Anexa avea un acoperiș plat, dat cu smoală și două uși. Una conducea spre o magazie, iar cealaltă către camera centralei. Lacătele atârnavă de cârlige, desfăcute. Mei apăsă clanța, dar ușa spre centrală fusese încuiată din interior.

– Deschide! urlă Zhao izbind în ușă. Polițial!

Mei deschise ușa magaziei și se împletici printre găleți, mopuri și frânghii. Începu să scotocească și găsi în cele din urmă un topor.

I-l aduse detectivului Zhao, care lovi cu putere în ușa centralei. Ușa crăpă și prin aer zburară așchii. Se

auzi un țipăt de copil. Detectivul Zhao izbi din nou cu toporul, cu mai multă putere. Crăpătura se adânci și zăvorul dinăuntru căzu bubuind.

Lumina pătrunse în camera centralei. Pe dușumea picura apă din două robinete încinse, care fuseseră înfundate cu bucăți de cârpă. Un miros puternic de metal ud umplea aerul. Într-un colț tremura speriată Floricica, înfofolită într-o haină de iarnă căptușită.

Mei îngenunche lângă fetiță și-i luă în brațe trupul mărunțel, ce tremura de teamă. Codițele Floricicăi erau desfăcute și părul i se prefăcuse într-o claie încâlcită. Ochii i se lărgiseră de frică. Mei o mângâie și îi șopti:

– Acum ești în siguranță. S-a terminat.

Își întoarse capul îndată și-l zări. Stătea atât de liniștit și de tăcut încât părea că se contopise cu peretele din spate. La picioarele lui, pe dușumea, zăcea o cană ruginită de tinichea. Privirea-i era pustiită. Un fior lugubru trecu prin trupul lui Mei.

Detectivul Zhao se năpusti asupra lui, culcându-l pe dușumea, iar el se întinse greoi, fără ca pe chip să i se poată citi ceva. Când Zhao îi puse cătușele la încheietura mâinilor, nu făcu altceva decât să-și plece ochii.

Mei o ridică în brațe pe fetița care începuse să scâncească și ieși din camera centralei. Detectivul Zhao, le urma împingându-l pe bărbatul încătușat. Când ieșiră în lumina strălucitoare a soarelui copilița își piti fața la pieptul lui Mei.

Un grup de polițai alergia spre ei, conduși fiind de șeful de echipă.

– Ai găsit-o pe Floricica! zise el gâfâind. El este cel care...?

– Da.

Şeful de echipă îl apucă de guler pe cel prins.

– De ce, mă? răcni el. Bărbatul nu-şi ridică privirea şi nici nu răspunse.

– Vorbeşte, mă! Îşi ridică deodată piciorul şi-l izbi pe bărbat. Ceilalţi poliţai îi urmară exemplul.

– Opriţi-vă! strigă detectivul Zhao. N-aveţi niciun simţ de disciplină?

Prizonierul zăcea pe pământ fără apărare, plin de vânătăi şi de sânge.

– Cine v-a zis să-l bateţi? protestă detectivul Zhao. Ce fel de şef de echipă eşti tu, mă? Du copila lângă maică-sa, că o aşteaptă!

Şeful de echipă îşi luă chipiul care-i căzuse pe jos. Mei i-o puse pe Floricica în braţe.

– Spuneţi-i doamnei Chen că vom veni să vorbim cu fetiţa după ce îşi vine în fire, spuse ea.

Şeful de echipă ieşi, urmat de doi dintre oamenii lui.

– Ridică-te! îi zise aspru detectivul Zhao bărbatului căzut la pământ.

– Să-l ducem într-una dintre sălile de clasă ca să se aranjeze, îi sfătui Mei pe detectiv. Îţi voi explica totul, aşa cum ţi-am promis.

Intrară în prima sală de cursuri de la parter şi Mei închise uşa.

– Stai jos! ordonă detectivul Zhao, împingându-l pe necunoscut pe un scaun.

– Te superi dacă te rog să-i scoți cătușele? Întrebă Mei. Nu prezintă niciun pericol.

– Cum vine asta?

Mei își trase la rândul ei un scaun și se așează.

– Bună ziua, Lin, zise ea.

Ochii bărbatului tresăriră pe sub pleoapele umflate de lovituri. Mei își aminti fotografiile pe care le văzuse în casa Bunicului Wu. Bărbatul din fața ei semăna cu greu cu tânărul chipeș care fusese odinioară Lin.

– Îmi pare așa de rău pentru bunicul tău! Probabil că ești foarte supărat. Am fost la el la priveghi și au venit să-l plângă mulți vechi prieteni și vecini.

Sângele se prelingea dintr-o tăietură de pe chipul lui Lin. Mei îi întinse un pachet de șervețele, dar el nu voi să-l ia, ci și-l șterse cu palma.

Detectivul Zhao îi desfăcu cătușele și Lin își frecă încheieturile. Avea mâinile murdare și crăpate.

– Nu vrei să mâncăm ceva? Cred că ești foarte flămând. Mi-e teamă că asta s-ar putea să fie ultima masă pe care o iei în libertate, zise Mei.

– Ce mic dejun? Cu ucigașul ăsta care răpește copii? protestă detectivul Zhao.

– N-am omorât pe nimeni, rosti Lin.

Detectivul Zhao îl ignoră.

– Oricum nu înțeleg ce legătură e între moartea lui Kaili și fetița noastră!

– E o poveste lungă. Să-i dăm ceva să mănânce ca să ne poată spune el, zise Mei.

Detectivul Zhao bombăni. Afară, pe terenul de joacă, rămăseseră trei polițai care jucau alergatele. Deschise o fereastră și strigă către cel mai tânăr:

– Mă, ia vino încoace! Adu-ne ceva de mâncare. Niște lapte din soia și *yo bing*.

Mei se uită cu atenție la acele pleoape tumefiate, încercând să surprindă viața din spatele lor. Lin avea numai douăzeci și nouă de ani. Cu ceva timp în urmă se ridicase împotriva furtunii și strigase cu nepăsarea și cutezanța pe care doar tinerii și-o permit: „Iată-mă! Vă voi înfrânge! Luați aminte.“ Dar Mei nu putu acum să găsească nimic de felul acesta în ochii lui, nu reușea să vadă decât amărăciunea înfrângerii. Luă din poșetă fluturile de hârtie și-l așeză pe masă.

– Unde l-ai găsit? Întrebă Lin.

– În apartamentul lui Kaili.

Lin se aplecă în față și se uită insistent la ea.

– Ești o prietenă?

– Mi-aș fi dorit să spun că da – fie cu tine ori Kaili, fiindcă mă simt ca un prieten –, dar nu sunt decât un detectiv particular. Casa de discuri a lui Kaili m-a angajat să o caut după ce a dispărut. Îmi pare așa de rău că totul se va termina în felul ăsta! Mei tăcu. Aș fi vrut să te pot ajuta. Dacă te-ar fi ajutat cineva puțin în toți anii ăștia....

Glasul începu să-i tremure când își aminti de piața Tiananmen și de glonțul care îi vâjâise pe lângă ureche. Își înclină capul în semn de considerație și respect pentru colegul de studenție care fusese în piață în acea noapte fatidică.

Lin scrâșni din dinți. Rana începu să îi sângereze din nou și de data aceasta o tamponă cu un șervețel. Mei continuă să vorbească:

– Dacă cel mai bun prieten al meu m-ar fi trădat și eu aș fi vrut să mă răzbun. Dar, Lin, cum să îți treacă prin cap să o răpești pe Floricica? Ea e nevinovată!

– Nevinovată? Du-te și tu să stai opt ani într-un *lao gai* și după aceea vino să-mi ții cuvântări despre nevinovăție.

– Îmi pare rău.

– Îți pare rău? Aveam douăzeci de ani, eram îndrăgostit și studiam la universitate. Aveam întregul viitor în față. Însă Chen Xiaolei mi l-a năruit ca să mi-o ia el înainte – *shang guan fa cai*. Acum el are parte de cariera strălucită pe care și-o dorea, are mașină și bani, are o nevastă și o fiică. Dar eu? Uită-te la mine! zise el sărind în picioare. Deși detectivul Zhao îl împinse înapoi pe scaun, continuă sfâșiat. Tot! Tot am pierdut! Și pe toți cei pe care i-am iubit vreodată! Mai există nevinovăție când un om îi face altuia așa ceva? N-am fost eu și Grăsunul prieteni încă din copilărie? Lui i-am spus totul. Și doamnei Tang. Și am avut încredere în ei. În noaptea aceea au murit oameni nevino-vați, tineri de optsprezece, nouăsprezece, douăzeci de ani! Trebuiau să moară? Nu trebuiau să ia și ei masa de seară acasă, cu mamele lor, cu iubitele sau prietenii? Cu ce-am greșit când am vrut să-i fac pe Grăsun și pe doamna Tang să înțeleagă ce tragedie s-a petrecut – am văzut atâta moarte și sânge! Iar ei? Ei m-au trădat! Doamna Tang era așa de convinsă că sunt

antirevoluționar încât s-a asigurat că o să fiu acasă când a adus poliția.

– Dar Taica Liu?

– El face, cu limba lui, mai mult rău decât fac alții cu un cuțit. Iar bunicul, săracul de el, nu știa nimic despre toate astea! Era convins că vecinii lui îi sunt prieteni! Lin se uită lung pe fereastră. Obișnuiam să ne petrecem timpul împreună aici. Veneam devreme în fiecare dimineață cu bunicul ca să măturăm prin curte și să aprindem sobele. Aici am crescut și aici l-am văzut cum îmbătrânește. Nu mai prididea cu munca, nici măcar când era bolnav. M-a dat la școală și m-a sprijinit în tot ce făceam. După ce am fost trimis în *lao gai*, a trăit numai ca să mă poată vedea din nou când mi se va da drumul.

În noaptea când a fost furtuna de zăpadă m-am gândit că am ucis-o pe Kaili – nu cu mâinile mele, ci fiindcă ea murise din cauza mea. Simțeam că înnebunesc și că sunt pierdut. Nu mai aveam niciun loc în care să mă duc, așa că am mers la bunicul. L-am găsit foarte bolnav – o, cât aș fi vrut să mă fi întors mai devreme –, dar mă rodea gândul răzbunării și voiam să fie totul pregătit înainte de a-l vedea.

– Și Kaili? Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă Mei.

– M-am întors la Beijing acum câteva luni, prin toamnă, și voiam să pedepsesc pe toată lumea. Am hoinărit de mai multe ori prin cartier ca să-mi dau seama ce puteam să fac. Într-o bună zi am văzut-o pe fetiță împreună cu Chen Xiaolei și atunci mi-a venit ideea. Voiam să-l fac să simtă cum mă distrusese el pe mine,

să-i iau exact ce îndrăgea mai mult. Numai că ceva neașteptat mi-a stricat planurile.

– Ai găsit-o pe Kaili, zise Mei.

– Da. Dar de unde știți asta?

– M-am dus la Sala Capital după ce dispăruse. Nu exista nicio ieșire din culise decât ușa dinspre scenă; asta doar dacă nu treceai prin zona în construcție. De asta nu a văzut-o nimeni când a plecat. Însă oricine ar fi condus-o afară pe acolo trebuia să știe bine șantierul de construcții. Nu mi-am dat seama decât târziu că se întâlnește cu tine.

– Am călătorit până la Beijing cu un grup de muncitori migranți pe care i-am cunoscut în tren, zise Lin. M-am dus împreună cu ei și am închiriat un pat în Dashanzi. Am început să muncesc pe un șantier de construcții la Sala Capital și acolo am zărit postere ce anunțau concertul lui Kaili. Nu o mai văzusem de nouă ani și nu arăta deloc mai în vârstă în fotografie, ba chiar era mult mai frumoasă.

În noaptea aceea m-am strecurat prin zona în construcție ca s-o întâlnesc. A rămas atât de surprinsă... și a izbucnit în plâns. Mi-a zis că a fost să-l vadă pe bunicul și că nu se simțea bine. Am rugat-o să vină cu mine și am plecat împreună. Am ajuns într-o clădire goală din Dashanzi. Ea era a mea, iubirea mea, taina mea. Nu voiam să mai știe nimeni de ea. Nu voiam să vină poliția ca să mi-o ia. Ne-am petrecut două zile împreună, ca și cum nu încetasem nicio clipă să ne iubim unul pe celălalt. Vorbisem chiar și să găsim un apartament și să o luăm de la capăt. Apoi

ea a început să fie neliniștită. Spunea că a făcut o greșală că mă urmase. Mi-a destăinuit că se simțea jignită fiindcă iubitul ei o înșela. Începuse să simtă lipsa stilului ei de viață, a apartamentului în care stătea și zicea că din cauza iubitului ei a ajuns dependentă de droguri. Am încercat să o conving că o voi ajuta să nu mai consume, dar mi-a replicat că e prea târziu. În cele din urmă, mi-a mărturisit că s-a schimbat, că nu mai aveam niciun viitor împreună, dar ar fi bucuroasă să-mi dea niște bani.

Ne-am certat. A vrut să plece și am încercat să o opresc. A început să țipe și m-am panicat. Am vrut s-o determin să înceteze, dar când mi-am dat seama ce făceam, i-am dat drumul. A căzut cu spatele pe scări și s-a lovit cu capul de marginea ascuțită a unei trepte. Când am sărit jos după ea, murise.

N-am mai știut ce să fac. Mă durea capul – am migrene de ani întregi. I-am luat bijuteriile ca să pară că fusese o tâlhărie și am fugit. Nu aveam nicio idee unde să mă duc, așa că am luat un autobuz spre oraș. Am rătăcit mult prin ninsoare. Nu mai puteam să mă opresc nicăieri și nu era nimeni care să mă ajute.

Când m-a văzut, bunicul a țipat. Amândoi am țipat. Îmbătrânise și de-acum era firav. Puteam simți că viața lui mai agăța doar de un fir de ață și că mă așteptase. I-am atins fața, l-am cuprins în brațe și m-am așezat jos lângă el.

Numai că nu a fost să fie. Mă așteptase prea mult și era epuizat. A murit chiar în acea noapte. Am luat-o razna, am înnebunit de durere și de ură! Dacă mai

aveam vreo îndoială cu privire la răzbunare, moartea bunicului o spulberase. Am lucrat niște fluturi de hârtie și i-am lăsat în fața caselor dușmanilor mei. Voiam să-i fac să înțeleagă că voi răzbuna răutățile pe care ni le-au făcut. Pierdusem ultima persoană pe care o iubisem și nu mă mai temeam de nimic.

– Unde ai fost în zilele care s-au scurs după ce a murit bunicul tău? Ce ai făcut în tot acest timp? Întrebă Mei.

– M-am angajat la o firmă de transport pe o ricșă din *hutong*. Au o mulțime de oferte fiindcă la Festivalul Primăverii lucrătorii migranți pleacă acasă. Am închiriat o cameră mică în apropiere ca să-mi pun planul în aplicare.

Se auzi un ciocănit în ușă. Sosise micul dejun – lapte din soia și *yo bing*.

Detectivul Zhao luă mâncarea, mulțumi polițaiului și o așeză pe masă. Lin începu să înfulece.

– Zi-mi despre fetiță. Ce s-a întâmplat? Întrebă Mei când Lin sfârși de mâncat.

– Mă gândeam să o iau, dar nu știam cum să procedez. Mergeam în fiecare zi prin *Hutong*-ul Morii de Tofu, uneori cu turiști, alteori singur, și urzeam diverse planuri. Nimeni din cartier nu mă recunoscuse. Credeau că sunt unul dintre lucrători. N-am mai îndrăznit să mă întorc la noi acasă după ce am pus fluturii de hârtie. Mi-era teamă că Grăsunul o să suspecteze ceva. Auzisem despre priveghi și fierbeam de mânie. După ce că îl trădaseră pe bunicul, acum se prefăceau că îl jelesc.

A doua zi m-am întors în *hutong*. Priveliștea felinarelor albe mă făcea să amețesc. Apoi, de parcă mi s-ar fi dat o șansă din ceruri, am văzut-o pe Floricica jucându-se singură afară. Nu era nimeni prin preajmă așa că am profitat de ocazie. Vorbisem cu ea și înaintea, prin urmare nu era greu să o conving să facă o plimbare cu mine. Numai că știam că n-o să stea liniștită prea mult timp, de aceea am adus-o aici. Bunicul a fost îngrijitor la școala aceasta mulți ani. O cunoșteam bine și am fost încântat să găsesc cheia ascunsă tot în crăpătura de sub zidul de la poarta îngrijitorului. Bunicul o pune acolo de obicei.

Eu știam că aici camera centralei nu era încuiată niciodată, iar noaptea era cald. Când fetița a început să se împotrivească și să țipe am legat-o. S-a luptat din răspuțeri și multă vreme nici nu a vrut să adoarmă. Mă hotărâsem să merg după mâncare la ivirea zorilor.

– Și ce plănuiai să faci cu ea? Întrebă detectivul Zhao.

– Încă nu mă gândisem.

– Răpirea e o infracțiune gravă, mai ales dacă afectează un polițai, zise detectivul Zhao.

Lin își plecă privirea.

– De ce pedeapsă mi-ar mai putea fi frică? Nu mai am nimic de pierdut ori de câștigat. Acesta e finalul. Viața nu mai are niciun sens. Niciunul. Dar de ucis, nu am ucis-o pe Kaili. Ridică din nou capul. Trebuie să mă credeți. A fost un accident. Nu vreau să fiu condamnat pentru ceva ce nu am făcut.

– Să nu-ți faci griji în privința asta, zise Mei uitându-se spre detectivul care ședea la o masă, cu picioarele

întinse. Privirile li se întâlniră și el îi confirmă spusele printr-un gest.

În curtea școlii intrară mai mulți polițai în uniformă. Detectivul Zhao se ridică.

– Mă tem că nu mai avem timp.

Îi puse înapoi cătușele lui Lin.

– Ai face bine să vii cu mine acum.

Cu două zile înainte de Anul Nou, sosiră la Beijing părinții lui Kaili să-și ia acasă fiica. Mei se întâlnește cu ei și cu Manyu la cimitir. Sfârșiseră de completat formalitățile și așteptau urna.

Amândoi aveau în jur de cincizeci de ani, dar arătau mai în vârstă. Tatăl ei, domnul Kang, era un bărbat scund, cu un chip sever, dar încă arătos. Doamna Kang era și mai scundă decât soțul ei și durdulie. Purtau jachete Mao cenușii.

Mei făcuse cunoștință cu ei și le prezentă condoleanțe. Domnul Kang se înclină, iar soția lui suspină. Se așeză lângă ei pe bancă și îi întrebă dacă au mai fost la Beijing.

– Acum este prima dată, îi spuse doamna Kang smiorcăindu-se.

– Nu ați vrea să mai stați câteva zile ca să vedeți orașul? întrebă Mei.

– Nu putem, zise domnul Kang brutal. Călătoria ne-a costat deja o groază de bani.

– Aș fi încântată să vă acopăr eu cheltuielile, zise Mei. Kaili iubea Beijingul.

– Așa a zis și domnul Peng. Ce domn de treabă! Ne-a povestit că a încercat să o ajute pe Kaili – ca să vezi, un om așa de important ca el! A mai spus că o să se realizeze un album în memoria ei. Oricum, trebuie să ne ducem acasă, zise doamna Kang.

Manyu îi dădu mai multe explicații. Kaili mai avea un frate în vârstă de șaisprezece ani.

Pentru o vreme tăcură toți.

– Kaili era un star. Trebuie să fi fost foarte mândri de ea, zise Mei.

– Noi nu avem televizor și nici nu ascultăm muzică de felul acela, replică domnul Kang.

Doamna Kang se uită la soțul ei cu timiditate. În ochii ei începură să se adune iarăși lacrimi. Se întoarse cu spatele, ca el să nu o vadă.

Un grup mare, condus de un bărbat ce ducea fotografia cu panglică neagră a unei bătrâne doamne, intră în hol. Jelea cu voce tare, după cum cerea tradiția. Era probabil fiul femeii care murise. Oamenii se îndreptară spre locul unde li se arătă tot felul de urne de vânzare.

– Am cumpărat un porc pentru Festivalul Primăverii, zise domnul Kang. Ne-a venit rândul să găzduim masa de seară în familie. Avem două rânduri de bunici, mătuși și unchi.

Începu să-i povestească lui Mei cum se gătește fiecare parte a porcului – capul e mai gustos fiert, ceea ce ia mult timp, dar urechile sunt delicioase dacă le marinezi cu sos de soia și usturoi.

– Kang Kaili! strigă cineva.

Toată lumea rămase înmărmurită. Doamna Kang se prinse strâns de soțul ei.

– Urna dumneavoastră-i gata!

Domnul Kang și Manyu se îndreptară spre locul de unde se auzise glasul și se întoarseră cu o cutie neagră, mică și simplă.

Doamna Kang se ridică și întinse brațele spre ea. Mâinile îi tremurau ca frunzele de toamnă. Domnul Kang i-o dădu și femeia se prăbuși.

Bărbatul îi smuci cutia îndărăt.

– De-ajuns! urlă el la soția lui. N-a murit cu onoare, ci a căzut beată pe scară! De o sută de ori ți-am zis: după cum își duce viața, sigur o să se întâmple ceva de felul ăsta! Gata, hai să mergem că după aia pierdem și trenul.

Domnul Kang aruncă o ultimă privire spre holul unde erau expuse urne simple de lemn și urne de fildeș în cutii de cristal.

Manyu și Mei îi însoțiră până la gară. Afară era un infern. La fiecare Festival al Primăverii guvernul le dădea voie lucrătorilor să călătorească fără documente ca să ajungă acasă de sărbători. Mii de oameni așteptau la intrare. De îndată ce se ridică o barieră, se năspustiră spre ea cărând saci imenși și împingându-se unul pe altul.

Mei și Manyu își croiră drum prin mulțime împreună cu părinții lui Kaili. Doamna Kang strângea urna fiicei sale cu atâta putere încât Mei se temu să nu o spargă.

Mei dori să cumpere un bilet de peron, pentru ca împreună cu Manyu să-i conducă până la tren, dar bătrânii refuzară. Își luară rămas-bun la barieră. Mei se uită după ei cum se îndepărtau. Spatele domnului Kang era drept și rigid, în vreme ce soția lui mergea aplecată, cu un pas în urma lui.

Manyu și Mei ieșiră din gară.

– Ce zi nebunească! exclamă Manyu. Și câtă ipocrizie! Nu e vorba de mamă, mă refer la tatăl lui Kaili. A condamnat-o, dar banii i-a luat bucuros!

Merseră o vreme fără să vorbească.

– Când e procesul lui Lin? întrebă Manyu în cele din urmă.

– Peste două luni.

– Ce șanse are?

– S-ar putea să fie condamnat la moarte.

Se întoarseră împreună cu mașina până în centrul orașului. De-a lungul bulevardelor largi străjuiau felinare roșii. În clădirile multietajate de birouri lumina era aprinsă și artificiiile explodau, scânteind pe cer. De pretutindeni începură să răsunе tobe, trompete și chimvale. Se deschiseseră sărbătorile dedicate Anului Nou.

POSTSCRIPT

Sub cerul azuriu cu nori albi, pufoși, se desfășura priveliștea verde. Aerul mirosea a primăvară.

Mei și Gupin urcau pe poteca îngustă ce ducea spre cimitirul Muntele de Vest. Nu prea aveau chef de vorbă. Pe aceeași potecă, în fața și în urma lor, erau familii care ieșiseră pentru Qing Ming – Festivalul Morților. Copii de-o șchioapă erau purtați de părinți, iar bunicii se lăsau conduși la braț de tineri fără chef.

Lin fusese condamnat la șaisprezece ani de închisoare pentru răpirea Floricicăi. Judecătorul îi spusese că ar trebui să-i mulțumească lui Chen polițaiul că nu a cerut pedeapsa cu moartea. Până să fie transferat la Dongbei, Mei îl vizitase regulat pe Lin. El a rugat-o să aibă grijă de mormântul bunicului, pe care îl cum-părase Kaili pentru el. Acum îl curățase și așezase un buchet de flori din hârtie înaintea pietrei tombale, care avea sculptat numele Bunicului Wu în dialectul mandarin și în cel manciurian. Gupin începu să ardă bani de hârtie într-un lighean de aluminiu. La două

morminte depărtare, o femeie care purta o bentiță albă suspina cu voce tare:

– Of, măicuță!

Mei se întoarse. Valea de dedesubt se întindea în câmpii vaste, cu drumuri ce șerpuiau printre ele. Mai încolo apărea orașul, o înșiruire nemărginită de clădiri și vieți.

Se întrebă dacă Lin se va mai întoarce vreodată.

Scotoci în poșetă și scoase fluturile de hârtie pe care îl găsisese în apartamentul lui Kaili. Îl ridică până în dreptul ochilor și îl întoarse delicat. Vinișoarele din aur reflectau lumina soarelui, iar prin această strălucire se întrevedeau câteva repere: Turnul Clopotului, Turnul cu Tobă și turnul televiziunii.

Își aminti ultima conversație pe care o avusese cu Lin. Îl întrebaseră atunci ce însemna fluturile de hârtie, iar el îi răspunsese:

– E călăuza spre lumea de apoi. El o să te însoțească până la poarta Cerului.

O boare calmă din spatele munților ridică aripile fluturului și Mei îl scăpă în ligheanul unde se ardeau banii de hârtie. Bătu din aripi o clipă și flăcările îl mistuiră.

S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îți oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

Elmore Leonard, *În camera lui Honey*

William Dietrich, *Biciul lui Dumnezeu*